

viên ảnh

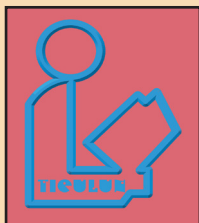
LÒNG ĐUỐI NHƯ Y LỬA ĐỎ

KHAI HOA

LÒNG GƯƠNG Ý LỰC

VIÊN LINH

MỤC LỤC

Chương 1	6
Chương 2	19
Chương 3	39
Chương 4	48
Chương 5	68
Chương 6	80
Chương 7	99
Chương 8	108
Chương 9	125
Chương 10	138
Chương 11	153
Chương 12	168
Chương 13	174
Chương 14	183
Chương 15	201
Chương 16	211
Chương 17	218
Chương 18	230
Chương 19	243
Chương 20	252
Chương 21	266
Chương 22	277

Chương 23	292
Chương 24	305
Chương 25	315
Chương 26	331
Chương 27	338
Chương 28	346
Chương 29	357
Chương 30	367
Chương 31	376

Chương 1

Chiếc xe hơi nhỏ lạng quạng phía ngoài hàng rào trước khi lọt qua được khung cổng hẹp, chạy vào khoảng sân ngập nước. Con mưa chiều kéo dài cả tiếng đồng hồ, khoảng sân lênh láng như một mặt ao, đục ngầu. Chiếc xe màu đỏ rực chạy như một mũi ca-nô vào sát hiên nhà.

Trong phòng khách, Mai lắc đầu với cô em gái của Thảo sau cái cảnh chớp nhoáng hai người vừa nhìn thấy.

- Trời mưa tầm tã thế này mà cũng vội về. Anh Thảo có việc gì mà bận thế hả Thu ?

Ý Thu lắc đầu tới hai ba cái :

- Không có việc gì hết. Đi uống rượu về đây. Mai không thấy anh ấy lại xe như một tên khùng à ?

- Thu phải là anh Thảo đi chứ ?

- La rồi.

- Vẫn không nghe ?

- Không những không nghe, còn la lại tưng bừng luôn. Mình là em, mình phải chịu nhịn chứ không thì...

Cô bé không nói hết ý nghĩ, nhảy sang chuyện khác :

- Ai làm vợ ông ấy, thế nào cũng có ngày phát khùng cho mà xem.

Mai rùn vai ngó về phía nhà trong, có cảm tưởng Thảo sắp bước ra. Thu tiếp :

- Anh Thảo có vợ, chắc là mình đỡ khổ. Ba mươi tuổi mà như một ông già. Một ông già hung dữ kỳ dị cổ quái hắc ám !

- Nói thế ai còn dám ngáp ghé anh Thảo nữa. Đâu đến nỗi nào ? Mai nhăn mặt phản đối.

- Cứ tưởng bỏ đi, rồi biết.

Nàng thì thầm nói thêm :

- Anh ấy mà không nhờ cái dung nhan kéo lại, thì cứ gọi là đi đến đâu đàn bà con gái chạy đến đó. Người đâu mà làm làm lì lì như ăn cướp.

Mai cũng thì thầm theo :

- Con bạn mình nó ghét ông anh của Thu gì đâu, nó nói chỉ cần anh Thảo nhe răng một cái là bao nhiêu tài tử đóng vai Dracula trên thế giới thất nghiệp hết.

Ý Thu ôm bụng cười sắc súa. Mai nhón nhác giật tay bạn :

- Ông ấy nghe thấy bây giờ.

- Nghe thì nghe chứ.

- Để tao làm ăn đã. Bỏn phận tao là phải mời cho bằng được anh mày đi. Không có anh mày, kể như thiếu... kếp độc. Tao được đề cử đi mời chỉ vì tao bồ với mày. Mày nhớ phải nói vô kịch liệt mới được.

Thu lắc đầu :

- Chắc kếp độc không đi đâu. Nếu đi, đâu phải là kếp độc nữa ?

- Thế mới khó.

Phòng trong có tiếng động. Thảo băng ngang khung cửa với cây đàn Tây Ban Cầm trên tay.

- Rồi. Thu nheo mắt nói - Sắp *One Day* cho mày xem.

Mai tò mò :

- *One Day* ? Có phải cái bài hát hôm ông ấy hát trong tiệc sinh nhật của con bạn mình ?

- Ủ. Tối ngày đờn có một bản đó.

Mai sáng rỡ cặp mắt :

- Bao nhiêu người mê anh Thảo hát bản đó mà không biết sao ?

- Tao nghe bốn vạn lần bản đó rồi. Hát hết lời Việt qua tới lời Ăng-lê, hết lời Ăng-lê thì ừ ừ, ừ ừ...

Có tiếng đàn dạo phía trong, Thu thở ra :

- Tao sắp nghe lần bốn vạn lẻ một.

- Tao, lần thứ hai.

Mai hân hoan lắng tai. Bỗng dây đàn đứt, bật lên một âm thanh gắt, rồi tiếng sợi kim khí kêu lèng xèng trên bộ phím.

Mai nhăn nhó :

- Tao vô duyên quá.

- May cho tao đó mà.

Thảo đột ngột bước ra phòng khách :

- Có người lạ phải không ?

Hỏi xong nhìn thấy Mai, chàng gật đầu :

- Đúng rồi. Đàn đứt dây mà !

Ý Thu lừ mắt với anh :

- Chứ không phải anh khảy hoài có một bản nên dây đàn nó lãng công à ?

Mai giận lẫy nói, giọng không được tự nhiên :

- Anh Thảo nói đúng đấy, tại tôi là người lạ mà. Cây đàn thần của anh nó linh thật đấy.

Thảo vỗ trán :

- Cô Mai mà, phải không ?

- Chứ còn ai vào đây nữa ? Mai dậy học cùng trường với em, đến đây mấy lần rồi. Anh nói kỳ.

Thu trách anh để an ủi ban. Thảo nói chữa :

- Anh nhớ. Vậy thì Mai phải ghét nhạc ?

- Không, Mai thích lắm. Chắc là Mai không đáng được trộm nghe anh đàn đây thôi.

- Ấy, đừng nói thế.

- Chớ sao đàn anh đứt dây ? Nàng vặn lại, tức bực trông thấy rõ.

- Để tôi xem.

Nói xong Thảo quay vào ngay. Thu gọi giật anh ra cự nự :

- Tại vì cây đàn của anh tàng quá rồi, việc gì phải xem lại. Anh ngồi đi, bạn em cần nhờ anh một việc.

Thảo ngồi xuống ghế, cây đàn đặt ngang đùi :

- Nhờ anh một việc ? Chàng quay hỏi Mai - Tôi e rằng không thể làm gì cho Mai được...

Thu ngắt :

- Anh phải nghe Mai nói đã. Cây đàn nó đứt dây vì nó muốn anh ra đây nói chuyện với Mai đó.

Thảo gật đầu :

- Lần nào nó đứt dây là y như lần đó có người hỏi anh, hoặc là anh phải đi đâu bất ngờ.

Mai quên giận, tò mò hỏi :

- Đúng như thế hả anh ? Không lẽ cây đàn này linh thật ?

Thảo ngắm nghía cây đàn Tây Ban Nha cũ kỹ, thùng đàn đã lên nước bóng láng :

- Tôi nghiệm thấy như thế nhiều lần rồi. Một lần ở ngoài hòn Chà Là, một lần ở Nha Trang, và một lần ở Ninh Hòa này. Hai lần có khách lạ tới hỏi và một lần đi xa. Lần này nữa, chắc là...

Mai vui vẻ :

- Thế thì anh sắp đi xa rồi.

Thảo ngạc nhiên :

- Chuyện gì đó Mai ?

Mai đến đây đề mời anh đi đó.

- Thế à ?

Nàng kể :

- Kể từ khi được nghe anh hát và đàn trong một bữa tiệc sinh nhật, tại bạn Mai mê tài anh lắm. Bọn họ cùng dạy học ở trường trung học công lập cũng như ngoài trường tư với Mai và Ý Thu, Thu nó biết đó. Hai ngày nữa có một buổi họp trại chung ở Nha Trang, thành phần gồm các giáo sư toàn tỉnh Khánh Hòa, sinh viên và các Thanh Niên Thiện Chí. Có vài nhạc sĩ, nhà văn nhà báo ở Sài gòn ra nữa. Bọn họ cử Mai đến mời anh cho kỳ được. Nếu không có anh, đại diện địa phương mình sẽ hết.

Thảo xoa tay :

- Cảm ơn Mai và những người bạn. Không thể được. Tôi xét thấy...

Mai không để chàng từ chối :

- Anh ráng đi đi anh Thảo.

- Tôi rất tiếc. Tôi không thích hợp với những cuộc họp mặt như thế đâu.

Thấy bộ mặt buồn so của hai người con gái, chàng giải thích :

- Không phải tôi khó khăn. Thật tình tôi luôn luôn lạc lõng trong đám đông.

Thu phản đối :

- Thế mắc chứng gì hôm trong tiệc sinh nhật con bạn của tụi em, anh lại hát cho mọi người nghe được ?

- À... Hôm đó có một lý do rất tình cờ. Em nhớ là hôm đó anh không muốn đi ngay từ đầu, tại em cứ bắt đi, nên mới rắc rối.

Mai năn nỉ :

- Anh cứ... tình cờ một lần nữa đi.

- Không được.

Thu phụng phịu như một cô em nhỏ :

- Anh phải đi. Em cũng là một giáo sư trong trường, em mời anh đấy. Ngoài ra, em bắt anh đi với tư cách... cá nhân nữa.

Thảo thản nhiên :

- Không.

Trả lời xong chàng muốn đứng dậy. Thu cau có :

- Cái gì khiến hôm đó anh đàn hát trước mặt mọi người, mà bây giờ anh lại từ chối ? Nó đến đây chờ anh từ trước khi trời mưa. Anh đừng làm khó bạn em chứ ?

Thảo ngó ra ngoài cửa, mưa còn rơi nhẹ nhàng, nước trong sân đang rút đi, để lộ một lối đi lát gạch.

- Hôm đó có con nhỏ nào vừa mất anh hả ?

- Bây nào. Hôm đó anh hát vì lúc nửa đêm tình cờ thấy trăng đẹp quá. Trăng rằm sáng vàng vạc.

Thu tròn xoe mắt :

- Có trăng rằm anh mới hát ?

- Không hẳn như thế. Chàng cười để cho thấy chàng không lập dị - Thấy trắng sáng ngời, anh nổi hứng bất tử.

Mai ý tứ nhìn chàng nói :

- Mai không tin anh giống như một nhân vật của Maugham, cứ thấy trắng sáng là nổi cơn...

- Thế à. Chàng đứng dậy, xúc động - Tôi tin rằng có tôi hay không có tôi thì cuộc họp mặt không thay đổi gì hết.

Nàng lo lắng, bối rối :

- Anh giận Mai đấy à ?

- Không, đừng nghĩ như thế.

Chàng mỉm cười cho nàng an lòng :

- Tôi không quen ai trong giới văn hóa ở đây. Mai biết điều đó mà. Thu nó cũng biết.

Chàng tự chế giễu :

- Tôi không phải là một giáo sư, một nhà văn nhà thơ, cũng không phải là một nhạc sĩ, ca sĩ. Tôi chỉ là một anh lái buôn quèn như Mai biết.

Nàng nhíu mày :

- Không ai nghĩ như anh nói hết. Tại vì anh tự khép kín đây thôi. Mai biết là có người tới mời anh đi đây, anh từ chối mà ?

Thảo khoát tay :

- Bỏ qua những chuyện đó đi. Tôi còn công việc bề bộn lắm. Vả lại, ngoài mấy con chim yến ra, tôi chẳng để ý tới điều gì khác nữa.

Thu trề môi :

- Bỏ đi mấy cái con chim yến của anh. Anh phải đi. Em yêu cầu đó, nghe không ?

- Nhưng...

- Không có nhưng gì hết. Cứ đi, dù không hát cũng được.

Làm như chuyện đã xong rồi, cô bé quay bảo bạn :

- Mai cứ yên chí đi, thế nào anh Thảo cũng đến. Mình bảo đảm đó.

- Thu, Thảo gật.

- Anh phải đi. Bỏ mấy cái con chim yến của anh đi. Bỏ hòn Chà Là đi. Tại sao anh cứ sống một mình hoài, anh Thảo ? Bộ anh tưởng rằng...

- Thu !

Chàng vừa la vừa tiến về phía em. Cô bé há miệng định nói thêm nếu Thảo không dơ tay ngăn lại. Cuối cùng chàng thở phào :

- Thôi được rồi, nếu các cô muốn.

Nói xong, chàng đi thẳng vào phòng mình, đóng cửa lại. Thu nháy mắt lia lia với bạn :

- Tao vừa chọc thẳng vào tim đen kếp độc, không thì còn lâu !

Mai đang nhảy lên vì sung sướng, phải đứng im vì tò mò :

- Tim đen của anh mày là cái gì ?

- Làm sao tao nói cho mày hay được ? Muốn biết, mày phải gọi cho ông ấy nói. Đại khái thì đó là cả một kho tàng nước mắt.

Nàng trợn mắt :

- Anh Thảo đâu phải người yếu đuối thế ? Tao tưởng...

Thu trề môi :

- Đừng tin vào cái vẻ mặt khắc khổ, nghiêm nghị của đàn ông mà ới. Trông thì hùng dũng cứng cỏi lắm, nhưng rồi mà xem...

Cô bé ngưng nói vì tiếng đàn dạo nổi lên. Thảo đang so lại dây đàn trong phòng chàng.

- Tao cuộc với mà lại sắp *One Day* ?

Nhưng Thu lằm. Thảo hát một ca khúc cô bé chưa từng nghe bao giờ.

Chương 2

Tôi không sống mãi một mình

Như có người đã trách
Mưa cô đơn mưa cũng có muôn nghìn giọt bạn
Lá âm thầm
Lá cũng một rừng xanh.
Tôi không sống mãi một mình
Như có ngày đã nói
Khi chia tay em hứa những gì anh vẫn nhớ
Nay không còn
Em của một riêng anh
Đời sống trôi theo ngày tháng
Hình bóng phai theo thời gian.
Tôi không sống mãi một mình
Tôi còn có cây đàn và còn
Có mưa trời
Có lá của rừng hoang...

Đang lắng nghe, Thu xì một tiếng :

- Tưởng gì. Đi mày.

- Mày làm sao thế ?

Cô bé cắn nhả :

- Rất tiếc tao thiếu một đôi tai biết thưởng thức âm nhạc, trời lại sinh ra làm em ông Thảo. Tưởng hát được một bài mới hay ho, nghe xong thấy bực mình thêm.

Mai ngạc nhiên :

- Hay đấy chứ ?

- Mà thấy hay hả ? Ông ấy không sống một mình vì có mưa, có lá, còn tao chắc không phải là mưa là lá rồi. Vậy mà tao phải sống với ông ấy mười năm nay rồi đó. Sao không có ai đến rước tao đi phút cho rồi.

Thu hậm hực liếc về phía khung cửa đóng kín. Mai dịu dàng nói :

- Mà nói cũng kỳ. Mà là em gái của anh Thảo mà.

- Mà về đây làm em gái anh ấy đi, xem mà có bực không cho biết.

Mai nheo mắt :

- Còn kỳ hơn nữa.

- Lấy ông ấy hộ tao đi.

- Tầm bậy không à.

Phía phòng trong, lại có tiếng dạo đàn. Thu bịt tai, bước ra cửa :

- Tao đi đây.

- Đi đâu ? Trời còn đang mưa.

- Mưa cũng đi. Nghe kếp độc ca hoài có ngày tao cũng thành đào độc mất thôi.

Mai phì cười chưa muốn đi mà phải đứng dậy. Thu chê, ngược lại nàng thấy Thảo hát hay. Tiếng đàn của chàng nghe xao xuyến lạ thường. Nàng muốn nán lại xem Thảo sắp chơi thêm một bản gì nữa.

Bỗng dây đàn lại đứt nữa. Mắt nàng nhoáng lửa, sợ hãi.

- Đi mày.

Thu cúi gập người để cười :

- Mày không đi ông ấy ra bây giờ. Tại mày mà dây đàn đứt hoài, thật đó.

Hai người bước xuống thềm, đi chung trên chiếc xe gắn máy của Mai. Mỗi người khoác một chiếc áo mưa ngắn. Thảo lộ mặt giữa khung cửa sổ có chân song gỗ, không nói không hỏi. Chàng cũng chẳng lộ một vẻ gì.

Vẫn nét mặt đăm đăm không bao giờ chú ý tới những chuyện xung quanh.

Xe băng ngang khu sân ngập nước, chạy ra con đường còn thấp hơn nền nhà, nước đổ vào tràn ngập, chảy mạnh. Lá tre trôi thật nhanh trên những khe trũng. Hai người chạy vào một lối đi giữa hai bờ cây cối thật cao. Mai hỏi bạn :

- Đi đâu ?

Thu nói :

- Đi đâu cũng được. Tao không biết đi đâu hết, miễn là cứ đi.

- Con nhỏ khùng.

Cô nàng cười :

- Thì tao đã nói với mày rồi, ở mãi với anh Thảo có ngày tao phát khùng mà. Không cứ tao mà chắc ai cũng vậy.

- Đến trường nhé ?

- Không được. Tao mặc áo cánh.

- Không ai thấy đâu. Mình có áo mưa khoác ngoài

còn sợ gì.

- Ờ thì đi.

Quận ly kể như chỉ có một con đường độc nhất là đường Quốc lộ số 1. Nhà cửa hai bên phần lớn là các cửa hàng, có chỗ là những ngôi nhà lợp tôn kề cận nhau, có chỗ là những ngôi nhà ngói cũ kỹ, biệt lập. Trường Trung Học mở cổng ra phía đường, gồm ba dãy nhà khang trang kết hợp thành hình chữ U. Phần giữa là một khoảng sân rộng, có cây nhỏ và những băng ghế dài.

Hai nữ giáo sư đang trò chuyện ngoài hành lang. Mai chờ Thu tới gần họ.

Một cô nói với Mai :

- Họ vừa ở đây xong. Chắc giờ này đang thảo luận sơ bộ ở nhà anh Kha. Chờ tin chị lắm.

- Thế à.

- Mời được anh Thảo chưa ? Một cô náo nức hỏi.

Mai vui vẻ gật đầu. Nàng chỉ chờ được hỏi về việc đó để khoe :

- Rồi. Xong rồi. Tưởng là không được cơ đấy.

- Chắc là phải nhờ đến Thu ?

Ý Thu thấy vẻ sung sướng của Mai, hóm hỉnh nói :

- Không, Mai mời mà. Tôi có nói thêm vào song nếu không phải là người đẹp này chắc ông anh khó tính của tôi từ chối liền.

Mai lườm bạn mà không cãi chính. Chiếc xe lại chạy ra khỏi sân trường. Nhà Kha chỉ cách trường Trung Học Ninh Hòa lồi một trăm thước, sau năm phút chạy xe, họ đã tới. Trong nhà có ba người khác.

Kha bước ra hỏi :

- Kết quả chứ ?

- Kết quả. Mai vừa bước vào trong nhà vừa trả lời - Tuy nhiên ông ấy nói ông ấy chỉ là một anh lái buôn quèn, không thích đi chút nào.

Kha lắc đầu :

- Tôi mời ông Thảo dạy cho mỗi tuần 8 giờ Quốc Văn hay Pháp Văn thôi, ông ấy từ chối. Cái trường tư của tôi mà có ông lái buôn ấy, chắc chắn thêm đông học trò ngay. Chỉ mới nói chuyện, tôi biết là ông Thảo giỏi lắm.

Kha là Hiệu trưởng trường tư thục Hàn Thuyên ở Ninh Hòa. Hầu hết các giáo sư trường công đều dạy thêm ở trường anh ta.

- Người ta đã tự nhận là nhà buôn, sao mình còn mời làm gì ?

Người lên tiếng hỏi là Hùng. Hùng thấp người, có cái trán hói và cặp mắt sắc, rất kiêu ngạo.

Kha trả lời :

- Bạn chưa gặp ông Thảo bao giờ, bạn chưa biết. Ông ta là một tay đọc sách có hạng. Tôi chưa thấy tủ sách của ai lớn như tủ sách của ông Thảo. Có một lần không nhớ bạn nào cần tra cứu vấn đề gì đó, mà không biết tra cứu ở đâu, ông Thảo nói ngay cho biết, và sau đó còn cho mượn sách về xem.

Hùng tò mò :

- Thế ông ta làm nghề gì ?

Kha chỉ Thu nói :

- Để tôi giới thiệu nhé. Cô Ý Thu là giáo sư trong trường, em gái ông Thảo. Còn anh Hùng đây là giáo sư cốt cán trong trường tôi.

Thu đã từng nghe nói đến cái tính kiêu ngạo của anh ta, từng chạm mặt anh ta nhiều lần ngoài đường, song chưa bao giờ cùng nói chuyện.

- Hân hạnh biết chị Thu.

Anh ta nói thật rành rọt. Lời nói hoàn toàn chỉ có tính cách xã giao. Nàng gật đầu chào lại, không nói gì.

Cảnh tiếu-lâm vẫn ngời yên từ lúc mọi người nói về Thảo, bây giờ mới lên tiếng :

- Hân hạnh biết anh Hùng. Đó là tôi xin diễn tả cái gật đầu của bạn Thu. Bạn Thu vốn ít nói trong thời gian chưa lấy chồng.

Mai cười trước mọi người, nói với Hùng về người anh ta đang muốn biết :

- Anh Thảo lấy tổ yến ở ngoài hòn Chà Là.

Hùng nhướn mày :

- Thế thì phải giàu lắm. Một cân yến nghe nói có tới hàng chục ngàn. Đó là cái giá nhiều năm trước đây ? Có phải không chị Thu ?

- Vâng. Tuy nhiên anh tôi không giàu, cho dù bây giờ giá yến cao hơn.

- Đi xe hơi mới toanh thôi.

Mọi người cười trong khi Kha thêm :

- Và như tôi biết, mỗi ngày ra quán uống vài ly Martell. Cái quán rượu duy nhất ở đây chưa đóng cửa có lẽ là nhờ ông Thảo.

Mai ngó Thu, rồi hỏi Kha :

- Ở đây chỉ có một quán rượu thôi à ? Tôi tưởng cũng nhiều chứ ?

- Không, theo tôi thì chỉ có một quán đáng gọi là quán rượu thôi. Đó là quán Gió Lào. Những quán khác có thể là có rượu, nhưng đứng ra chỉ là những quán cà phê.

- Gió Lào. Mai nhắc lại - Cái tên hay nhỉ.

Cảnh giải thích :

- Quán này trước kia làm ăn ở bên Lào, mới dọn về đây. Ở bên Lào nó có tên là Gió Nam.

Kha cười nhạo :

- Theo chỗ tôi biết, trước quán này mở ở Tuy Hòa. Ở Tuy Hòa gió thổi khô róc, khô ráo, cỏ mọc không được, đó là gió Lào.

Cảnh cãi :

- Chỗ anh biết có đáng tin hơn chỗ tôi biết không ? Theo chỗ tôi biết gốc gác nó ở Lào. Một đệ tử Lưu Linh nói với tôi như thế.

Kha nhún vai :

- Còn người nói với tôi là con gái bà chủ quán.

- Phịa, phịa.

Cảnh lên tiếng trong tiếng cười ồn ào. Mai cũng tin là Kha phịa. Anh ta không có vẻ gì là một tay bọm nhậu hết, làm sao quen với con gái bà chủ quán rượu. Hùng cũng đồng ý kiến như Mai khi chen vào câu chuyện :

- Ông Hiệu trưởng của tôi nói nghe ngon lành quá.

Cảnh cười ha hả :

- Chẳng thế mà làm đến Hiệu trưởng.

Kha biện minh bằng giọng nghiêm trang :

- Tôi gặp con gái bà chủ quán Gió Lào ở một nơi đứng đắn, ở nhà một người bạn. Cô bé nói chuyện với tôi một cách đứng đắn.

Mọi người vẫn lộ vẻ hoài nghi khiến Kha bực mình :

- Không ai tin à ? Thu không tin, cứ về hỏi ông Thảo. Tôi vừa ngồi uống một ly với ông anh bạn trong quán Gió Lào. Cô caissière cũng xác nhận quán Gió Lào chưa từng ở Lào bao giờ.

- Bao giờ chính bà chủ quán nói mới tin được. Bà chủ quán lại không bán hàng, nên tôi không hỏi được. Nhưng có ông Thảo nghe chuyện, Thu có thể kiểm chứng.

Thu gật đầu lia lịa :

- Thế thì chắc đúng. Ông anh tôi vừa đi uống rượu về, lái xe như một tên khùng.

Nàng nói và đưa mắt nhìn Mai. Mai im lặng.

- Ý Thu coi chừng. Ông Thảo không có khùng tí nào đâu.

Kha lên tiếng, và thêm :

- Theo tôi hiểu, ông Thảo phải là một nghệ sĩ mới đúng. Rành khá nhiều chuyện, nhất là khi nói đến những vấn đề văn học.

Thu hoài nghi nói :

- Vẫn hơi khùng, theo ý tôi.

Kha lắc đầu :

- Nhất định không. Có điều, ông ấy có một tâm sự gì đó không nói ra với ai được, nên con người hơi khó hiểu.

Cảnh phát biểu :

- Không có gì lạ cả. Ông ta chưa có vợ. Những người chưa có vợ trừ tôi ra thường khật khùng bất tử. Tôi nghe nói ông Thảo sống cả tháng ngoài hòn Chà Là, quanh quần với mấy cái tổ yến. Ông ấy cô độc. Cô độc tất sinh khùng.

Thấy Cảnh nói quá thản nhiên, Mai bực mình :

- Nói chắc thế ? Mới học lại khóa tâm lý dạy trẻ hả ?

Cảnh mỉm cười khác thường, nụ cười ít khi thấy trên khuôn mặt tinh quái của anh ta :

- Giọng Mai có vẻ cay cú đấy nhé. Được rồi, tôi xin hứa từ nay không dám đụng tới ông Thảo của ai đó nữa.

Hùng càng tò mò về chuyện Thảo, hỏi Thu :

- Chị Thu có ra hòn Chà Là bao giờ không ? Người ta nuôi chim yến ở đó à ?

Thu bật cười khanh khách :

- Yên nó làm tổ ở đó, cũng như ở những hòn đảo khác như hòn Hồ, hòa Dục, chứ ai nuôi. Tôi có đi vài lần, lần nào cũng đúng vụ, kể cũng thích.

Hùng náo nức hỏi tới :

- Nếu tôi muốn đi thì phải làm sao ? Nhờ Thu nói với ông anh Thu dùm đi.

Nàng lắc đầu :

- Bây giờ thì không được. Vụ yến đầu năm vừa kết thúc cách đây một tuần, còn vụ thứ nhì phải vào tháng tám.

Anh ta tiếc rẻ :

- Tiếc nhỉ. Thôi để đến tháng tám vậy.

Thu lắc đầu nữa :

- Vụ yến cuối năm bao giờ cũng xấu hơn vụ đầu, tổ yến xơ xác kém hẳn đi, nhất là lẫn lông chim, rác rến, chứ không được như vụ thứ nhất. Đó là lý do khách quan. Còn lý do chủ quan là ông anh tôi đang chán đời, chưa chắc ông ấy chịu cho anh đi theo.

Cảnh lại ngựa miệng :

- Một người khác xin đi theo chắc là có nhiều hy vọng được chấp thuận hơn. Ví dụ như chị Mai chẳng hạn.

- Vô duyên.

Tuy bị mắng, anh ta vẫn thản nhiên :

- Không hề gì. Vô duyên bất tương phùng, tôi đâu có mong. Hữu duyên thì năng tương ngộ, cái đó ai mà biết.

Hùng thắc mắc hỏi Thu :

- Ông Thảo chán đời à ? Vì sao thế ?

- Ừ, vì sao thế nhỉ ? Cảnh hỏi vì thật sự không hiểu vì sao một người như Thảo lại có thể chán đời.

Thu chép miệng :

- Tôi không biết rõ lắm đâu, mà cho dù có biết cũng không trả lời anh được.

- Thôi, tạm gác chuyện đi hòn Chà Là của Hùng đi, bây giờ mình bàn sơ về chương trình đi Nha Trang chứ? Kha lên tiếng hỏi các bạn.

- Đồng ý.

- Bây giờ có ông Tháo đi, phái đoàn mình phải kể là hùng hậu về khả năng, tuy rằng nhân số hơi ít. Như chúng ta đã biết, đề tài của cuộc họp mặt sắp tới ở Nha Trang là Thanh Niên Đối Với Vấn Đề Thường Ngọa Nghệ Thuật Và Vấn Đề Giải Trí, anh Hùng đã soạn sơ qua vấn đề này, và sẽ thuyết trình cho chúng ta nghe vào tối mai tức là một ngày trước khi thực sự tham dự cuộc họp. Tài liệu của anh Hùng chỉ là tài liệu để anh chị em góp ý thảo luận, ngày mai chúng ta sẽ tùy tiện bổ túc, để có một ý niệm chung trước cuộc họp mặt. Đồng ý ?

- Đồng ý.

- Vấn đề phân công, tôi đề nghị là phân công theo khả năng. Khi thảo luận, ngoài anh Hùng phải tường trình ý kiến chung cho phái đoàn mình, ai muốn nói gì thêm thì cứ việc. Chị Thu là thư ký phái đoàn, ghi chép mọi sinh hoạt của phái đoàn nếu anh chị em đồng ý ?

- Đồng ý.

- Nếu phải kể chuyện vui, không ai hơn Cảnh tiểu-lâm. Chắc tôi khỏi cần đề nghị anh chị em cũng đồng ý rồi ?

- Đồng ý.

- Tiểu lâm thật. Cảnh pha trò.

- Và nếu phải hát, không ai hơn là giọng oanh vàng của chị Mai. Vậy chị nên sửa soạn trước.

- Không lo, nếu trục trặc đã có người ẵm hộ.

Cảnh lại trêu chọc nàng giáo sư trẻ tuổi e thẹn. Ai cũng mỉm cười. Anh ta thêm :

- Đó là chàng nhạc sĩ hòn Chà Là với cây đàn muôn điệu, một tài năng thừa sức đương đầu với các nhạc sĩ từ Saigon ra.

Trước lời nói đùa của Cảnh về Thảo, Kha nghiêm chỉnh xác nhận :

- Đó là sự thật, không phải đùa đâu. Có thua chỉ thua một người.

Mọi con mắt đều hướng về Kha, chờ đợi.

- Ai thế ? Người nào mà gồ thế ? Người nào mà có thể hạ được nhà đại nghệ sĩ của chúng ta ?

- Phạm Nhượng.

Một tiếng ồ truyền miệng Thu, Mai, Hùng. Thu hấp tấp hỏi :

- Có nhạc sĩ Phạm Nhượng dự à ?

Kha gật đầu :

- Có Phạm Nhượng.

Cảnh nhún vai :

- Thế thì thua là cái chắc rồi, chứ còn nếu cái gì nữa. Trong năm năm nay, về ca không ai bằng Băng Sương, còn về nhạc không nhạc sĩ nào bằng Phạm Nhượng cả. Tôi sợ nếu biết có Phạm Nhượng tham dự buổi họp mặt, nhà đại nghệ sĩ của chúng sẽ không đi.

Thu cau mặt :

- Anh Cảnh không biết anh tôi đấy. Ông ấy chẳng biết một chuyện gì hết.

- Chê cả Phạm Nhượng ?

Nàng lắc đầu :

- Không phải chê, mà có lẽ không biết. Tôi chẳng nghe ông ấy nói đến ai bao giờ. Lý do là từ ngày bỏ Hà nội, anh tôi ra lập nghiệp ngay ở hòn Chà Là, vì thế chẳng để ý tới cái gì hết.

Hùng bị kích động trước tiết lộ ấy :

- Hơn mười năm qua ông anh Thu không đi đâu khỏi cái hòn đảo nhỏ xíu ấy à ? Sống như thế có khác gì ông ấy tự cô lập ?

- Gần như thế. Thật ra ba năm đầu từ ngày rời Hà nội, ông anh tôi có ở Saigon và vài nơi khác. Còn sau đó, ngoài thì không ra quá Tuy Hòa, trong thì không vào quá Nha Trang.

- Tại sao thế ?

Thu nhún vai :

- Nào ai biết. Chỉ biết tội bạn Thu gọi ông ấy là kếp độc.

Nàng nói với một nụ cười, nhìn Mai trong ánh mắt kín đáo. Kha mỗi một điều thuốc lá, lắc đầu nói với vẻ hoài nghi :

- Tôi có cảm tưởng Thu lắm. Tôi có nói chuyện vài lần với Thảo, tôi nghĩ cái gì Thảo cũng biết.

- Anh gặp anh tôi nhiều lần rồi à ?

Kha trả lời không do dự :

- Vài ba lần thôi, chứ không nhiều. Song tạm đủ để hiểu nhau.

Thu ngạc nhiên :

- Ban nãy anh nói có gặp anh tôi ở quán Gió Lào ? Không lẽ hai người thường gặp nhau ở đó ?

Kha nhún vai :

- Tại sao lại không lẽ ? Gặp ở đó có sao đâu ? Đó là cái quán duy nhất có đủ thứ rượu ngon ở đây. Và lại, tôi có gặp Thảo ở nhà nữa, chứ không phải chỉ ở quán rượu.

Mai dụt dè hỏi :

- Theo anh thì anh Thảo là người như thế nào ? Có phải là người tự cô lập không ?

- Tự cô lập thì đúng. Còn không biết cái gì thì sai. Có lẽ ông Thảo không bao giờ nói chuyện gì với Thu, nên Thu mới có ý nghĩ ấy. Thảo biết nhiều chuyện lắm.

Thu vội vàng thanh minh :

- Tôi không nói rõ điều này : những gì có nói trong sách vở thì anh Thảo chắc biết, vì đó là con một sách. Hàng tháng đều có sách từ Pháp và Saigon gửi ra cho anh tôi. Tôi chỉ muốn nói những gì về đời sống kia : ông ấy không giao tiếp với ai, cho nên nhất định là không biết gì về sinh hoạt nghệ thuật ở Saigon. Mình đang nói

đến âm nhạc mà ?

Kha gật đầu :

- Như thế thì có lý. Chứ Thảo là một người rất lạ lùng...

Có tiếng xe hơi vọng lại. Mọi người nhìn ra đường. Hoàng hôn biến mất trong cơn mưa, bây giờ mưa tạnh, trời đã tối lúc nào.

Động cơ nổ gắt, chiếc xe hơi màu đỏ của Thảo chạy qua, vui khuất sau hàng cây. Mai bối rối nhìn theo không giấu nổi vẻ xao xuyến bồn chồn.

Chương 3

Khoảng một trăm người tham dự cuộc họp mặt kéo dài 4 ngày ở Nha Trang, trong đó có bọn Mai. Sau phần khai mạc với một diễn văn ngắn của ông Tỉnh Trưởng, đại diện các phái đoàn bắt thăm lên diễn đàn. Người được nói đầu tiên là một giáo sư ở Phan Rang.

Mai vừa ghi chép những gì anh ta nói, vừa đưa mắt nhìn ra cổng trường Nữ, nơi diễn ra cuộc hội thảo. Thảo chưa tới. Chàng cho biết chàng không thích nghe diễn thuyết bởi vì «những gì người ta nói trong một bài diễn thuyết thường là phổ cập», chàng nói thế nên chỉ tới vào khoảng sau, khi có thảo luận.

«Bài diễn văn thế nào chẳng quay ronéo phát ra, nghe làm gì».

Thế nhưng khi phần thảo luận bắt đầu, Mai cũng chưa thấy chàng xuất hiện.

Cảnh ngồi bên nàng, biết nàng đang nghĩ gì, nói khê :

- Kép độc thì bao giờ cũng chỉ đến đúng lúc thôi, người đẹp a.

Mai không thích ai dò xét mình, nói gắt :

- Còn hề dơ thì lúc nào cũng pha trò phải không ?
- Trật tự. Trật tự. Kha suýt nhẹ hai người.

Tiếng vỗ tay bỗng nổi lên rào rào. Trên bục gỗ người ta vừa loan báo phần văn nghệ bắt đầu với một bản hợp ca của trường Nữ Nha Trang. Các nữ sinh dự khán buổi họp mặt trình bày bài hát thật dễ thương. Thảo bước vào cổng trường đúng lúc ấy.

Cảnh khều tay Mai :

- Thấy chưa ?

Nàng giật mình :

- Cái gì ?
- Có kếp song ca rồi.

Mai hớn hở ngó nhìn Thảo không cần giấu diếm. Chàng mặc chiếc sơ mi màu xanh nhạt, chiếc quần màu xanh thẫm, lững thững lại bên Kha. Hai người bắt tay nhau với nét tương phản. Kha vỗ vập bao nhiêu thì Thảo bình thản bấy nhiêu. Chàng bình thản tới độ dừng đứng.

- Đang lo anh không đến. Kha nói.

Thảo nhướn mày :

- Tôi nói tôi sẽ đến mà.

- Anh không đến, lát nữa ai địch với Phạm Nhượng nổi.

Chàng ngạc nhiên :

- Mai không nói gì với anh à ? Tôi nhận lời đến nhưng sẽ không đàn hát gì hết.

Cảnh cười khẩy nhìn nhanh mọi người, thái độ khiến Mai bực tức. Nàng lên tiếng :

- Khi nào phái đoàn mình phải hát, để tôi hát cho. Tôi tuy là hát dở nhưng không nhát đâu.

Thảo lặng thinh hút thuốc. Thu nhả nhỏ bảo anh :

- Không hát thì ai mời anh đến đây làm gì ? Anh cũng vừa vừa thôi chứ ?

Chàng hỏi em, vẻ ngạc nhiên :

- Cô nói gì với tôi cô quên rồi à ?

- Em không có nói gì hết.

- Mai có mặt lúc ấy. Chỉ cần tôi đi mà không cần hát, Mai nhớ không ?

- Tôi không nghe thấy ai nói như thế bao giờ. Mai thản nhiên trả lời chàng.

Thảo mĩa mai :

- Các nhà mô phạm ăn nói lạ thật. Nói rồi chối thì người ta gọi là gì nhỉ ?

- Người quân tử hôm nay.

Hùng chen vào câu chuyện để làm quen, vừa nói vừa đưa tay bắt tay Thảo. Anh ta khôn khéo lấy lòng chàng và cũng khôn khéo nói khích Thảo để không mất lòng hai bạn nữ đồng nghiệp đang nhìn anh ta như cú vọ nhìn bóng tối :

- Tôi mới nghe anh Kha nói có Phạm Nhượng phải không ? Phạm Nhượng nhất bây giờ thì phải ?

Thảo nói :

- Được chứ.

- Anh thích Phạm Nhượng không ?

- Tôi có nghe nhạc của anh ta. Thảo trả lời sau vài giây do dự.

Thu vui vẻ bảo anh :

- Em tưởng anh không biết đến con người nổi danh ấy chứ ? Tưởng anh chỉ biết những dòng chữ in đen ngòm.

Mai tò mò hỏi Thảo :

- Thế còn Băng Sương ? Anh có nghe Băng Sương chứ ?

- Có.

- Anh thấy cô ta thế nào ?

- Tôi chưa bao giờ nhìn thấy cô ta, cũng như chưa từng nhìn thấy Phạm Nhượng, nên không biết mặt mũi họ ra sao. Ở hòn Chà Là, tôi có biết gì đâu. Nếu không có cái radio, chắc tôi cũng không bao giờ nghe họ.

Thảo nói với nụ cười ngượng ngập, Mai hỏi lại :

- Ý Mai là anh thấy Băng Sương hát ra sao ?

- À tôi lại cứ tưởng Mai hỏi người ta đẹp hay xấu. Băng Sương hát hay lắm.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau. Thu bị hồ nặng. Nàng tưởng anh mình không biết gì trong khi Thảo biết rất đúng. Những nhận xét của Kha về chàng được dịp chứng minh rõ ràng.

- Thưa quý vị, thưa các bạn, sau đây chúng tôi xin giới thiệu anh Phạm Nhượng. Anh Phạm Nhượng, một nghệ sĩ nổi danh mà chúng ta không ai mà không biết...

Tràng pháo tay nổi lên ào ào trước khi lời giới thiệu chấm dứt. Một thanh niên bước lên bục gỗ, dáng cao dong dỏng. Từ chỗ bọn Mai ngồi, phải vận dụng nhãn quan kịch liệt mới trông thấy dung nhan người nhạc sĩ danh vang khắp cõi dưới vùng ánh sáng của những ngọn néon mắc trên những cây thông, những cột gỗ giữa sân.

- Thưa quý vị, thưa các bạn. Xướng ngôn viên lại giới thiệu tiếp tục - Chúng tôi hân hạnh giới thiệu nhạc sĩ Phạm Nhượng.

Cả trăm người có mặt đều vỗ tay đồng loạt để chào mừng nhà nhạc sĩ mà ai cũng khao khát được gặp mặt.

- Sự có mặt của nhạc sĩ Phạm Nhượng hôm nay là một vinh hạnh cho ban tổ chức chúng tôi. Anh Phạm Nhượng không những chỉ có mặt hôm nay, mà trong

vài ngày tới, suốt cuộc họp mặt của chúng ta, anh hứa sẽ còn trở lại nhiều lần nữa.

Lại vỗ tay ào ào.

- Sau đây chúng tôi xin nhường máy cho nhạc sĩ. Mời anh.

Phạm Nhượng đeo cặp kính thật to. Cái nổi bật trên khuôn mặt anh ta chính là cặp kính đó. Cặp kính to đến nỗi nếu bỏ ra, khuôn mặt anh ta chắc sẽ biến dạng. Anh ta có mái tóc dài quét cổ áo.

- Thưa quý vị, thưa các bạn, cuộc họp mặt hôm nay là một dịp may cho tôi. Ở Saigon tôi sửa soạn đi Nha Trang để tìm một người bạn cũ nghe tin đang ở đây thì nhận được lời mời tham dự cuộc họp mặt này. Dĩ nhiên là tôi nhận ngay. Tôi đi một công mà hai việc.

Nhiều tiếng cười nổi lên trước lời tâm sự chân thành của người nhạc sĩ trẻ tuổi. Anh ta tiếp :

- Cũng chính vì thế mà hôm nay, ngoài những bản nhạc mà quý vị và các bạn chắc đã có dịp nghe, tôi xin trình bày một bản nhạc mới, một bản nhạc tôi mới làm cách đây vài giờ đồng hồ, khi bước chân xuống phi trường.

Lại thêm một tràng vỗ tay hoan hô nữa, Phạm Nhung tiếp :

- Bản nhạc này tuy gọi là mới, nhưng từ khúc của nó là một bài thơ tôi làm từ hồi còn đi học. Tôi xin bắt đầu.

Sửa lại cây đàn ghi-ta đeo ngang bụng, người nhạc sĩ vừa đàn vừa hát. Giọng anh ta trầm trầm :

Yêu ai yêu người hờ hững
Thương ai thương người vô tâm
Tình tôi rong ruổi xa nghìn dặm
Như bóng trắng theo dõi bước nàng
Đêm Mùa Thu
Gió heo may trở về
Lòng tôi như Sen bồ thắm Tàn tạ cùng u mê...

Thảo giật bản mình, bước len vào hàng người ngồi phía trước.

- Anh Thảo, đi đâu đó ?

Không nghe tiếng hỏi của Mai, chàng đi nhanh về phía bục gỗ. Trên bục, Phạm Nhung vẫn tiếp tục hát :

Yêu ai yêu người xa lạ
Thương ai thương người không quen
Hồn tôi cô quạnh như hồn núi

Một đời còn nghiêng xuống bóng em.

Thảo đã tới gần bụi gỗ, đứng ngó lên dăm dăm. Bọn Mai kinh ngạc trước thái độ của chàng, ngơ ngác nhìn nhau. Thu đứng dậy, Mai theo sau, hai người tới gần Thảo. Cô bé cần nhằn lo ngại :

- Tao đã nói ảnh hơi khủng mà.

Hai người tới bên Thảo, thấy chàng ngó Phạm Nhượng bằng ánh mắt kỳ lạ. Người nhạc sĩ hát thêm một bài nữa trước khi bước xuống. Anh ta ngó lướt mọi người qua cặp kính trắng. Thành linh anh ta quay hắt đầu lại, ngó Thảo.

- Anh Hường phải không ? Phải anh Hường không ?

Thảo xúc động, ập úng run rẩy. Phạm Nhượng lò dò gặt đầu, tiến sát tới bên chàng. Cả hai người đều bối rối đưa tay ra. Trong lúc hộp chớp, chiếc khay ở tay áo Phạm Nhượng kéo đứt một sợi dây đàn.

Chương 4

Bỏ mặc sân khấu trống trơ chưa kịp có người lên thay thế, cũng không kịp gỡ cây đàn khỏi cổ, Phạm Nhượng kéo Thảo ra khỏi khuôn viên Trường Nữ. Hai người đi rảo cẳng, tiếng nói đứt đoạn.

Mai kéo Thu hồi hả theo sau.

- Trời ơi anh Hường. Thế ra là anh !

- Còn cậu, tôi có ý tìm cậu cả mười năm nay mà không gặp. Cậu làm gì ở đây ?

- Chơi.

- Chơi ?

- Ừ, vì tôi không ở đây. Một vài người bạn bắt tôi tới Nha Trang dự buổi họp mặt này, chứ không, tôi không tới. Kể cũng may. Nếu không đi, làm sao mình gặp nhau được.

- Ai mà bắt được cậu ?

- Thứ nhất là cô em tôi, thứ hai là Mai, một nữ giáo sư ở Ninh Hòa.

Thảo nói mà không biết hai người con gái đang theo phía sau chàng. Họ đi cách chàng khoảng sáu bảy thước, nghe thật rõ những gì chàng nói.

Phạm Nhượng cười ha hả :

- Vẫn thế, không thay đổi được. Hồi xưa thì Sứ Xuân bắt cậu, bây giờ thì cô Mai.

- Không phải thế đâu. Trong đời tôi chỉ có Sứ Xuân thôi. Một mình Sứ Xuân mà thôi.

Thu bước vội lên, bị Mai trì kéo lại. Phía trước, đôi bạn cũ vẫn thao thao.

- Còn anh, có gì lạ không ?

- Lạ lắm chứ. Hơn mười năm không gặp nhau, không có gì lạ sao được. Mình tìm một chỗ nào ngồi nói chuyện đi. Tôi thêm một ly rượu.

- Đồng ý ngay. Tôi sẽ đưa anh tới Chez Albert. Anh tới đó lần nào chưa ?

- Chưa. Đây là lần đầu tiên tôi tới Nha Trang.

- Đó là một cái quán trên mặt bể.

Hai người đi ngang một cột đèn đường, tiến về phía chiếc xe hơi đỏ. Thảo ngắm nghía người nhạc sĩ dưới ánh đèn vàng :

- Trông anh lạ quá, Hương ạ.

Phạm Nhượng vỗ vai Thảo :

- Tôi vẫn minh hơn hồi chúng ta còn sống ở ga Đồng Văn, phải cậu định nói với tôi như vậy không ?

Thảo lắc đầu :

- Không hẳn thế. Có một cái gì khác tôi chưa nhận ra.

- Già rồi ?

- Không, anh còn trẻ lắm. Tôi mới già.

Phía sau, Ý Thu nắm tay Mai nói nhỏ :

- Đây là họ nói với nhau. Mình mà nói, họ giận cả nửa ngày cho mà xem.

Phạm Nhượng bỗng quay lại. Thảo cũng ngoái cổ theo, và dừng chân nói lớn :

- Họ theo mình.

Chàng giới thiệu hai người con gái với Phạm Nhượng:

- Đây là hai người tôi vừa nói với anh. Cô này là Mai. Nhỏ này là Ý Thu.

Họ chào nhau bằng những cái gật đầu. Chỉ em, Thảo hỏi bạn :

- Anh nhớ Ý Thu không ?

Ý Thu kinh ngạc, trong khi người nhạc sĩ lắc đầu :

- Không nhớ một mảy may nào.

- Con bé vẫn đứng bán tạp hóa đấy mà.

Chịu.

Thảo gục gặc cái đầu như anh say rượu :

- Lúc đó Thu còn bé quá, anh không nhớ cũng phải. Nó chỉ cao hơn thùng dầu lửa một xíu.

Chỉ Phạm Nhượng, Thảo nói với em :

- Còn đây là anh Hương, hơn mười năm trước sống ở quê mình ngoài Bắc. Anh ở Phố Trên trong khi nhà mình ở Phố Dưới.

Ý Thu sung sướng nói :

- Không ngờ phở Đồng Văn có một nhạc sĩ tên tuổi như anh. Em hãnh diện lây đây.

- Thôi mà. Đừng kể tôi là Phạm Nhượng.

Cả bọn tới bên xe, lần lượt bước lên. Thảo cho xe chạy về hướng bờ biển.

Trên xe, cơn xúc động của hai người bạn cũ đã lắng xuống phần nào. Thu ngồi trên băng ghế sau với Mai, nói vọng lên :

- Em mới nghe các anh ai cũng nói mình già. Khi nào người ta còn gọi mình là cậu thì già thế nào được.

Phạm Nhượng hỏi bạn :

- Chưa có vợ ? Nhất định chờ nàng hay là có ý gì khác ?

- Chẳng có ý gì cả.

Ý Thu hỏi vọng lên :

- Nàng nào thế anh Nhượng ? Anh Thảo em có ai đâu?

- Một người... trong quá khứ.

Thu giả lả nói :

- Em không tin là đàn ông các anh chung tình thế. Anh Thảo chưa có vợ vì không ai để ý đấy thôi. Nếu có cô nào để lọt vào mắt xanh thì cũng cưới gấp người ta rồi.

Hưởng lại cười lớn. Giọng cười ha hả, và tiếng nói lại trầm trầm :

- Đừng có lầm. Hồi Thảo nó mười một tuổi đã có ít ra là hai cô mê tí.

Ý Thu nhăn mặt. Mai lắc đầu dài. Phạm Nhượng quay hăn người lại :

- Không tin hả ? Chuyện có thật đấy. Khi chia tay, nàng còn tặng chàng một chiếc khăn mùi xoa để lau nước mắt. Trong đêm cuối cùng, nàng hát cho chàng nghe bản *One Day* thật là mùi mẫn.

- Bỏ qua chuyện đó đi ông.

Thảo nói với người nhạc sĩ, rồi chỉ ra mặt biển thấp thoáng một dãy bóng đèn nói :

- Anh biết cái gì đó không ? Ngư phủ bắt đầu đi đánh cá đấy.

Thu biết anh mình nói lảng. Mai bồi hồi ngó qua cửa kính xe, tuy miệng cố giữ một nụ cười. Không cần hỏi lại, hai người con gái đều tin là Phạm Nhượng nói thật. Đã biết bao nhiêu lần Thu cần nhẫn vì Thảo chỉ hát đi hát lại bài *One Day* của Johann Strauss. Bây giờ cô bé mới biết vì sao Thảo chỉ thích bài hát ấy.

Ngày ấy khi Xuân ra đời
Một trời bình minh
Có lũ chim vui
Có lúa đôi
Yêu nhau rồi
Hẹn rằng còn mãi không nguôi...

Phạm Nhượng lên tiếng hát, và cầm đàn lên. Từ lúc rời sân Trường Nữ, người nhạc sĩ vẫn đeo cây đàn trước bụng.

- Kể ra năm mười hai tuổi mà Sứ Xuân đã biết áp dụng bản nhạc này vào đêm vĩnh biệt cậu thì cũng đáng sợ con gái thật. Bây giờ cậu còn nhớ được câu nào không ?

- Không quên hết rồi !

Ỗ Thu trề môi với một cái háy mắt. Phạm Nhượng tưởng thật, nói :

- Thế thì cậu tệ quá. Hồi ở Hà nội chỉ nghe cậu kể lại cái đêm sáng trăng ấy, cái đêm mà Sứ Xuân hát bản *One Day* tôi mê đến nỗi phải đi mua bài hát đó về. Không phải là người yêu của Sứ Xuân mà tôi cũng thuộc nữa là cậu.

Cái đêm sáng trăng... Ý Thu lại liếc mắt nhìn Mai. Cái đêm sáng trăng, cái lý do tình cờ khiến Thảo nổi hứng ôm đàn hát bản *One Day* trong bữa tiệc của người bạn nàng. Nàng không ngờ mình có một ông anh đa tình đến thế. Nhớ lại từng trách anh là một ông già hắc ám, Thu thấy xấu hổ. Phạm Nhượng cắn nhần với Thảo:

- Cậu tệ thật đó, nếu quả cậu không nhớ được câu nào. Tôi còn nhớ nữa là.

Thảo pha trò :

- Anh là nhạc sĩ, anh phải nhớ. Trừ khi anh là một nhạc sĩ vườn thì không kể.

Xe hơi leo lên một ngọn đồi, dừng lại ở trên đồi. Ngay một chỗ ngoặt, nhà hàng Chez Albert nằm thụt dưới chân đồi, mái nhà sàn sàn với mặt đường. Nền nhà chỉ cách mặt biển một hai thước.

Cả bọn chọn chiếc bàn gần mặt nước nhất, để có thể vừa ăn uống nói chuyện, vừa nhìn ra ngoài. Albert, một

anh Tây già mặc quần sọc, tiến ra mời khách.

Phạm Nhượng đặt cây đàn lên mặt bàn bên cạnh, đề nghị một bữa ăn tự do, ai muốn gọi gì thì gọi. Xong chàng bảo anh Tây già :

- Rượu chất thứ nào vô chai ở tận nước anh thì mang ra cho bạn tôi uống.

Anh Tây vui vẻ gật đầu, và ghi những món ăn khách gọi. Ghi xong chính ông ta vào bếp xào nấu lấy.

- Đêm nay là đêm tuyệt vời của tôi. Tôi tìm cậu ở khắp Saigon, Huế, Đà Lạt, và những nơi nào tôi đi qua. Không ngờ lại gặp cậu tình cờ như thế này.

Ý Thu vỗ ngực và chỉ Mai :

- Đó là nhờ có em và Mai. Không có hai đứa này không ai lôi anh Thảo khỏi hòn Chà Là được.

Phạm Nhượng ngạc nhiên :

- Cái gì ?

- Hòn Chà Là. Anh chưa từng nghe tên hòn Chà Là à ?

- Chưa bao giờ. Tôi có nghe hòn Chồng, hòn Vợ, hòn Yến, chứ chưa nghe hòn Chà Là bao giờ.

Người nhạc sĩ hát hàm hỏi Thảo :

- Cậu ở hòn Chà Là à ?

- Ừ.

- Ở luôn ngoài đó ?

- Ừ. Ở đó mỗi năm vài tháng, còn thì ở Ninh Hòa.

Phạm Nhượng chưa hết ngạc nhiên :

- Cậu làm gì mười mấy năm ở những nơi khi ho cò gáy đó ?

- Tôi sống ở đó, Tôi lập nghiệp ở đó.

Người nhạc sĩ kêu to :

- Thật không thể nào tưởng tượng được. Cậu mới khoảng ba mươi tuổi chứ gì ? Với tuổi đó, tôi nghĩ cậu phải ở thành phố, phải nhảy nhót tới khuya trong các phòng trà, các dancing cho tới khi không còn sức nữa mới chịu về nhà đi ngủ. Thế mà cậu lại ở cái thị xã hiu quạnh kia.

Mỗi một điều thuốc, hút một hơi dài, người nhạc sĩ nói tiếp :

- Thật không hiểu nổi. Càng không hiểu nổi khi cách đây hơn mười năm, chúng ta cùng rủ nhau bỏ nhà đi Hà nội. Hà nội lúc đó không thể phồn hoa lộng lẫy như Saigon. Thế mà cậu lại không ở Saigon. Thảo gật đầu :

- Có. Tôi có ở Saigon trong ba năm, trước khi về Ninh Hòa. Hồi ở Saigon tôi có ý tìm anh cũng như chị Hạnh, và...

Phạm Nhượng nóng nảy ngắt lời :

- Trong khi đó tôi ở Huế. Nhưng mà nguyên do nào khiến cậu không đi đâu khác mà lại tới Ninh Hòa ?

Thảo cũng mỗi một điều thuốc :

- Lúc ở Saigon, tôi ở đường Phó Cơ Điều. Đúng ra là Chợ Lớn chứ không phải Saigon. Căn nhà tôi là nhà một chú Ba Tàu. Một hôm vợ chú Ba Tàu chết, vì bạo bệnh gì đó tôi không rõ, chú ta bèn sang nhà tôi say sưa túy lúy. Chú bất ngờ nói cho tôi hay có một người bà con ở Ninh Hòa, dĩ nhiên người bà con của chú cũng là Ba Tàu, chắc là chú ra sống gần họ cho bớt sầu. Nếu tôi đi, chú sẵn lòng kiếm việc cho tôi làm.

Phạm Nhượng lắc đầu :

- Tôi chưa từng thấy người Việt Nam nào có bạn tốt là người Ba Tàu cả.

- Anh thấy rồi đó. Người đó là tôi. Thật ra chú ta không nói là sẽ kiếm việc làm cho tôi đâu, mà nói là sẽ cùng tôi làm giàu. Anh nhớ là người Tàu không kiếm việc làm bao giờ, người ta chỉ kiếm cách làm giàu mà thôi. Nghe thấy chuyện làm giàu hấp dẫn quá, thế là tôi đi.

Người nhạc sĩ mỉa mai :

Thế bây giờ giàu chưa ?

- Chưa giàu, nhưng không đến nỗi nào.

- Tuy nhiên chắc là giàu hơn tôi, vì tôi chỉ có một cái xe hai bánh thôi.

- Tôi đi Ninh Hòa một mình, Thu chỉ ra với tôi sau này, khi ông anh tôi lấy vợ. Bà vợ lại rất đúng với mẫu người của những chuyện lịch sử về chị dâu em chồng, nên Thu mới chịu ra Ninh Hòa.

- Quên, tôi chưa hỏi cậu làm gì ở hòn Chà Là ?

- Lấy tổ yến.

- Chà ! Phạm Nhượng tặc lưỡi ra vẻ thán phục.

- Ra Ninh Hòa tôi đã chán, thế mà còn ra hòn Chà Là nữa, mới nghe chú Ba Tàu nói, tôi đã muốn bỏ về Saigon. Nhưng lỡ rồi, cứ ra hòn đảo đó xem sao. Ai ngờ tôi thích hòn đảo đó. Nếu anh thích, anh có thể ra ở với tôi.

Phạm Nhượng xua tay :

- Không, không, cảm ơn. Lấy tổ yến ra làm sao ?

- Tỉ mỉ lắm. Không thể nói anh nghe trong nửa giờ đồng hồ được. Muốn lấy tổ yến, trước hết phải thâu. Chính phủ ra giá, ai thâu cao thì được khai thác. Chú Ba Tàu của tôi, do người bà con mách nước, thâu được ở hòn Chà Là. Người bà con của anh ta lúc đó đã khá giàu, nhường yến ở hòn Chà Là cho anh ta, để tới hòn Yến làm ăn lớn hơn.

- Và cậu lập nghiệp ở hòn Chà Là ?

- Đúng hơn tôi lập nghiệp ở Ninh Hòa. Tôi chỉ ở hòn Chà Là vào hai vụ yến, tháng tư và tháng tám. Nếu anh muốn ở Ninh Hòa, tôi cũng có thể...

- Không, không, cảm ơn !

Thảo cười :

- Nói vậy thôi, chưa bao giờ tôi chán nơi đó bằng lúc này. Mùa yến tháng tám năm ngoái xấu quá. Mùa yến tháng trước chẳng khá gì, hơn nữa một chú Ba Tàu bạn của tôi, chú khác chứ không phải cái chú hồi xưa đâu, vừa rồi mang hai chục cân yến lậu đi Hong Kong bị bắt, thành ra...

Thảo gạt tro thuốc vào lòng cái gạt tàn, có vẻ buồn.
Thu ngơ ngác hỏi anh :

- Mới hả anh ? Sao em không biết ?

- Mới. Anh không nói làm sao em biết. Nhân vui chuyện với anh Hường, anh mới nói. Nhưng mà cũng không hề gì.

Thu cãi lại :

- Sao lại không hề gì ?

Phạm Nhượng tò mò :

- Hai chục cân yến bao nhiêu tiền ?

- Bạc triệu. Tôi có một nửa trong đó.

Người nhạc sĩ pha trò :

- Hèn chi có cả mười năm nay tôi không được ăn bát yến nào.

Thảo nhìn lên, vui vẻ :

- Đi, ra Ninh Hòa với tôi, sẽ có một bữa tiệc đúng nghĩa là yến tiệc để đãi anh. Tôi rất có thể kiếm được yến huyết để đãi anh nữa.

Thu cũng lên tiếng mời. Người nhạc sĩ gật đầu :

- Thế thì sẵn sàng. Sau cuộc họp mặt này chúng ta sẽ tính chuyện đó.

Sau món ăn thứ hai, tới châu cà phê, tráng miệng. Vừa uống cà phê, Phạm Nhượng vừa gật gù :

- Kể ra, sau hơn mười năm xa cách, có nhiều chuyện lạ thật. Ngày xưa khi tụi mình bỏ nhà đi Hà nội, cậu nói với tôi cậu mong trở thành một nhà văn tên tuổi, như Nguyễn Tuân, Lê Văn Trương hàng tháng sẽ ra Nhà Thủy Tạ diễn thuyết, thế mà bây giờ cậu là một nhà thầu yến. Nghĩ buồn cười quá.

Thảo mỉm cười chua chát :

- Ủ, buồn cười thật.

- Nhưng tôi không tin.

- Anh không tin cái gì ?

- Tôi không tin cậu sẽ ở mãi cái hòn đảo kia, cái xóm xinh kia. Cậu còn viết văn chứ ?

Thảo lắc đầu :

- Tôi không viết được một chữ nào. Tôi đọc văn người khác thì nhiều lắm. Trong hai chúng ta, hai tên thiếu niên bỏ nhà đi vì đủ thứ mơ ước ở đời, có một người nổi tiếng cũng là nhiều rồi.

Thảo gọi bồi tách tiền, Phạm Nhượng tranh trả. Cả bọn lên xe ra về. Người nhạc sĩ tới khách sạn lấy va ly, theo Thảo và Thu tới ngôi biệt thự của cha mẹ Mai ở đường Hoàng Tử Cảnh. Họ được sử dụng nguyên căn dưới của biệt thự gồm ba phòng trong suốt những ngày ở Nha Trang.

Mai pha trà và cà phê mời bạn. Họ quây quần ở phòng khách tiếp tục chuyện trò với nhau. Cuộc gặp gỡ quá kỳ thú, đối với tất cả mọi người trong bọn.

Khi pha cà phê cho Phạm Nhượng, Mai hỏi :

- Lúc chập tối ở Trường Nữ, anh trình bày bản nhạc mới nhất của anh, mà anh nói chỉ làm xong khi bước

xuống phi trường Nha Trang, phải anh nói thế không ?

- Phải.

- Tôi cũng nghe như thế. Thảo góp lời.

- Anh có kỷ niệm gì với Nha Trang mà lại làm bản nhạc đó khi trên đường tới đây ?

Phạm Nhượng lắc đầu :

- Không có kỷ niệm gì hết. Tôi làm bản đó trên đường đi tìm một người bạn gái. Chính vì tìm người đó mà bản nhạc thành hình.

Thảo đang uống một ngụm trà, vội vàng hạ ly xuống :

- Trong lúc bàng hoàng tôi cũng có nghe anh nói thế. Không lẽ...

- Không lẽ gì nữa. Từ khúc của bản nhạc cậu còn nhớ mà. Cậu cũng giỏi đấy chứ, nhớ được bài thơ đó hơn mười năm trời.

- Nhờ bài thơ đó tôi mới nhận ra anh, chứ nhìn mặt thì hết thuốc, nhớ gì nổi. Nhưng anh nói thế là thế nào ?

- Chị Hạnh đang ở đây.

Thảo muốn nhảy chồm lên :

- Chị Hạnh đang ở Nha Trang ? Tôi tưởng...

Chàng vò đầu :

- Gặp nhau mừng quá, quên không hỏi. Tôi lại cứ tưởng anh lấy vợ rồi. Và chị Hạnh ở lại Bắc cơ đấy.

- Không. Hạnh vào đây. Còn tôi lấy vợ rồi thì đúng. Tôi hiện có một đứa con gái sáu tuổi, nhưng mà nó bỏ đi từ khi nó mới lên một.

Mọi người nhìn thoáng khuôn mặt Phạm Nhượng, không thấy anh ta có vẻ buồn bã khi nhắc lại chuyện cũ. Một đời vợ, một đứa con gái nhỏ phải nuôi, quá khứ người nhạc sĩ cũng chẳng êm đềm chút nào.

Thu bạo dạn lên tiếng :

- Anh ra đây, đứa nhỏ ở với ai ?

- Bé Thư ở nội trú. Chỉ mỗi chủ nhật tôi mới đón cháu về.

Rồi anh ta trở lại câu chuyện đang nói dở dang :

- Khi tôi với cậu quyết định chia tay nhau ở Hà nội, tôi còn sống vài năm sóng gió nữa trước khi vào Saigon.

Trong những năm đó, cậu đã trở về với gia đình, cậu làm sao biết những chuyện xảy ra cho tôi ?

Thảo ngậm ngùi :

- Chắc anh không trách tôi, bởi vì phải sống quá sớm những cảnh phũ phàng, tôi không dám tiếp tục cuộc phiêu lưu nữa.

- Không, đừng nói thế. Lúc ấy cậu còn quá nhỏ để mà... làm như tôi. Tôi nhất định không trở về, khi nào chưa đủ sức hãnh diện vì mình...

Cả hai trao nhau những nụ cười bí ẩn. Mai không nén nổi thắc mắc, lên tiếng hỏi :

- Nghĩa là hai người bỏ nhà đi, rồi một người trở về. Nhưng vì sao các anh bỏ nhà đi ?

Phạm Nhượng nghiêm chỉnh một cách dí dỏm :

- Chúng tôi đi làm cách mạng.

Nói xong, người nhạc sĩ phá lên cười trước tiên. Thảo nhìn Mai qua khỏi thuốc chập chờn, giọng thấp xuống, khẽ lể :

- Anh Hương đùa đấy. Hay là anh có làm cách mạng thật mà tôi không được biết. Còn tôi, tôi bỏ nhà đi có lẽ

chỉ vì một người con gái. Một người con gái Hà nội, và
có thể vì Hà nội nữa...

Chương 5

Buổi chiều, chuyến tàu nam dài tới hai mươi toa. Toa cuối cùng dừng ngang nhà tôi trong khi đầu máy đã tới nhà ga, cách chỗ chúng tôi ngồi vài trăm thước. Chị Hạnh chỉ con tàu nói với mẹ tôi :

- Cô thấy không, mấy hôm nay chuyến tàu nào từ Nam lên cũng dài như thế. Còn tàu vào lại ngắn đi. Có hôm chỉ có năm toa.

Mẹ tôi ậm ừ :

- Tàu chở nhiều khách thì nhiều toa chứ sao.

Bà đang hong mái tóc dài óng ánh nước bồ kết, không hiểu ý chị Hạnh. Chị hỏi nữa :

- Thế cô không thấy gì à ?

Mẹ tôi ngẩng nhìn con tàu :

- Thấy gì ?

- Đồ đặc. Toa nào cũng đầy đồ đặc. Người ta tranh nhau đi Hà nội đấy.

Mẹ tôi làm như hiểu biết lắm :

- Thì dân Hà nội họ hồi cư chứ gì ?

Chị Hạnh lắc đầu :

- Cô nhìn thử xem, dân Hà nội gì mà lòi thoi thế kia. Có những người quê ở Thái Bình, ở Nam Định cũng đi nữa. Nghe nói Hà nội bây giờ thanh bình rồi phải không cô ?

Mẹ tôi cười :

- Chị chỉ mê Hà nội thoi. Hôm nào xin phép Bác mà đi chứ khó gì ?

Bà chỉ tôi, nói tiếp :

- Thằng Thảo này cũng thế, không biết nghe ai xúi mà cũng tơ tưởng Hà nội tới ngày.

Tôi cãi liền :

- Con việc gì phải nghe ai xúi nhỉ ?

Bà lườm tôi :

- Thôi mày đừng có lý sự. Phải chi mày lớn thì không nói làm gì...

Tôi ngắt lời bà :

- Thế chị Hạnh có hơn gì con ? Mẹ cái gì cũng nói được. Con bằng tuổi chị Hạnh chứ kém gì ?

- Bằng hồi nào ? Chị Hạnh mười bốn mà mới mười hai. Mà ai cho mà cãi tao xoen xoét thế hả ?

- Mẹ không biết gì hết. Chị Hạnh mới mười ba tuổi một tí. Chị hơn con có bảy tám tháng thôi.

Bà lại lườm tôi :

- Như thế là chị mười bốn, mà hiểu chưa ? Với lại chị khôn hơn mà.

Tôi đứng xa bà ra một chút. Mỗi lần nói chuyện loanh quanh như thế, bà hay nhào tay ra cấu chí tôi rất là bất ngờ.

- Chị Hạnh mà khôn hơn con ? Có nhiều chuyện chị phải hỏi con kìa. Không tin mẹ cứ hỏi lại chị ấy xem.

Chị Hạnh liếc xéo tôi một cái, có vẻ giận lấy.

Mẹ tôi hất mái tóc về phía sau, nạt tôi :

- Nói dối quen miệng rồi hả, thằng kia ? Chị Hạnh lớn hơn mà phải hỏi mà cơ à ?

- Thế mà chị ấy phải hỏi đấy.

Tôi suýt nhảy nhóm vì hai móng tay sắc như thủy tinh cứa nghiêng vào cạnh sườn. Chị Hạnh cũng ưa cứa véo tôi, mà hay cứa véo ở những chỗ lằng nhằng, không biết đâu mà đề phòng.

Chị Hạnh trở lại chuyện Hà nội :

- Cô tưởng thầy cháu dễ lắm à ? Cô còn lạ gì thầy cháu nữa ?

Từ nhà ga, còi tàu hú lên mấy tiếng hoét hoét. Con tàu lại sắp sửa chạy.

Chị Hạnh phàn nàn :

- Cháu cứ nói đến Hà nội là y như bị thầy cháu mắng cho một trận. Lúc nào nhờ cô vào nói may ra thầy cháu mới nghe.

Mẹ tôi không trả lời, chị tiếp :

- Thầy cháu thật bất công, cho mấy anh cháu đi thì được, mà nhất định không cho cháu đi. Thầy cháu nói con gái đi Hà nội để hư đi à, cô bảo nghe có tức không? Dễ thường bao nhiêu con gái Hà nội đều hư hỏng cả sao? Tùy người chứ phải không cô ?

Mẹ tôi cười trừ. Bà luôn luôn cười trừ khi không muốn trả lời ai.

Trước mặt chúng tôi, con tàu đã chuyển bánh, Chị Hạnh quay hỏi tôi :

- Thảo, mày có thấy gì lạ không, trên tàu ấy ?

Tôi chẳng thấy gì. Tiến lên một bước nhìn ngắm cho kỹ hơn, tôi cũng chẳng thấy gì.

- Sao mày ngu thế. Độ này trẻ con cũng đi tàu nhiều lắm. Chiều nào mà Thảo không nhảy tàu vào ga chơi, thế mà không thấy sao ?

Tôi nhả mặt ra hiệu cho chị đừng nói nữa, nhưng mẹ tôi đã nghe thấy rồi. Bà hỏi tôi :

- Mày vẫn còn nhảy tàu hả, thằng ranh con ? Mày có thôi đi không ?

- Con thôi rồi.

- Thôi từ bao giờ ?

- Lâu rồi.

- Chị Hạnh vừa nói đó thôi ?

Chị nháy tôi rồi nói lớn :

- Là trước kia cơ, chứ bây giờ chắc nó thôi rồi.

Chị chép miệng nói tiếp :

- Thấy người ta đi mà sốt cả ruột. Ngày mai không chừng tàu sẽ dài tới hai mươi một toa.

- Hôm kia tàu đã dài hai mươi một toa rồi.

Mẹ tôi thỉnh linh cốc lên đầu tôi một cái nẩy lửa :

- Mày không nhảy tàu sao biết nó dài hai mươi một toa.

Thấy bà nói vô lý, tôi cãi :

- Thế mà mẹ cũng nói. Đứng dưới đất mới biết tàu dài bao nhiêu toa, chứ trèo lên tàu thì làm sao mà đếm được nữa ?

Bà cười hì hì trong khi vẫn chỉ một ngón tay vào trán tôi :

- Liệu hồn đấy. Muốn làm lơ xe thì cứ nhảy tàu cho lằm vào.

Bà bỏ mặc chúng tôi khi một người khách bước vào cửa hàng. Nhà tôi phía ngoài là một cửa hàng tạp hóa, bày ra cốt để cho chị tôi và em Thu của tôi trông coi.

Được dịp mẹ tôi bận bán hàng, chị Hạnh lên tiếng chào bà và nháy tôi ra cửa. Một tay xách cái làn mây, một tay chị nắm tay tôi dẫn đi :

- Thảo, lên phố Ga với tao.

- Làm gì hả ?

- Đi chơi chứ làm.

Tôi vui vẻ đi ngay.

Đi với chị Hạnh thì thích thú quá đi rồi, tuy rằng nhiều khi phiền phức đáng sợ. Đó là những lúc đụng đầu bọn con trai ở phố trên. Gặp một tên đơn độc thì không nghĩa gì, vì chỉ sau vài câu đối đáp với chị, y sẽ rút lui ngay. Chỉ ngại là những lúc gặp luôn một bọn ba bốn đứa, chúng lại thường tụ tập đông đảo như thế để chọc ghẹo con gái ngoài đường...

Những lần như thế, chị Hạnh đi nép vào người tôi, có khi nắm chặt tay tôi, kéo tôi đi thật nhanh. Về phần tôi, tôi phải tỏ ra chững chạc, cố ý đi chậm lại, ra vẻ bất cần đứa nào. Nhưng mỗi lần như thế là mỗi lần tôi bị lôi đi, trông như người ta lôi một con bò, một con nhé, rất là khó chịu.

Chị đặc biệt sợ anh chàng tên là Hường, trong khi tôi biết anh ta rất hiền lành. Anh ta theo chị như hình với bóng, mỗi lần đối mặt chị là đứng xững lại, nhìn chị đăm đăm. Hường là con nhà giàu, không được đẹp trai lắm. Khi anh ta nhìn chị với dáng điệu đau khổ, trong lại càng thảm não. Có lẽ vì thế mà chị tránh anh ta như tránh tà.

Ngược lại, khi trông thấy thầy giáo Bình ở đâu là chị men đến. Thầy rất kẻo trai, đúng điệu công tử như tôi vẫn hình dung. Thầy ở trọ trên căn gác của một hàng cơm trên phố Ga, không cách nhà Hường bao nhiêu.

Chúng tôi lên tới phố Ga vào khoảng sáu giờ, khu phố tấp nập hẳn lên với chuyến tàu vừa chạy qua. Một số hành khách từ trong nhà ga ra, đang mặc cả xe kéo đưa họ về những vùng gần đó. Nhiều người ở các vùng xa hơn vào các nhà trọ ăn uống, ngủ qua đêm. Chị Hạnh bước thoăn thoắt bên tôi, vừa đi vừa chuyện trò luôn miệng. Sau rốt, chị hỏi tôi với giọng ngập ngừng :

- Thảo à, Thảo có thích lên Hà nội học không ?

Tôi trả lời không suy nghĩ :

- Thích chứ. Được lên Hà nội học thì còn gì bằng. Chị biết con Sứ Xuân không ?

- Cái con đẻ tóc Nhật ấy à ?

- Ồ, nó người Hà nội. Nó nói không bao lâu nữa ba má nó sẽ trở về Hà nội. Nó rủ Thảo lên Hà nội học với nó, nhưng làm sao đi được.

Chị Hạnh dừng lại, nhìn thật sâu vào mắt tôi :

- Có người rủ chị đi Hà nội, Thảo thấy thế nào ?

Tôi lần thân hỏi :

- Đi rồi lấy gì mà sống ?

Chị cười nói :

- Người ta lo cho mình chứ ? Chị đang nghĩ. Chị muốn đi lắm, chứ ở quê mãi nó mai một cả cuộc đời đi.

Tôi thề là chưa bao giờ được nghe ai nói như thế, trừ một lần đọc thấy trong một cuốn tiểu thuyết. Đúng rồi, chị Hạnh chắc cũng đọc cuốn tiểu thuyết đó.

Tôi nhớ đó là câu chuyện về một thiếu nữ tỉnh nhỏ, một cái tỉnh chắc không hơn gì Ga Đồng Văn của tôi. Lúc này tôi thấy người thiếu nữ đó giống chị Hạnh, một người con gái xinh đẹp và mơ mộng, lúc nào cũng hướng về đô thị phồn hoa rực rỡ ánh đèn màu.

Một hôm có một gánh xiếc dừng lại nơi người thiếu nữ ở. Một thanh niên trong gánh xiếc thật là tài hoa son trẻ, nơi cổ thắt một chiếc khăn đỏ, rủ rê nàng đi với anh ta. Nàng bỏ nhà theo lời đường mật của người thanh niên, nhưng rồi khi đến thành phố mà nàng ao ước, nàng chỉ sống được một Mùa Xuân. Gã thanh niên lợi dụng nàng, rồi bỏ rơi nàng. Tôi còn nhớ rõ cuối cùng bơ vơ ở kinh thành đầy cạm bẫy, nàng sa vào bùn nhơ, rồi trong một chiều giông bão, nàng lao đầu xuống giòng sông Nhĩ Hà cuộn cuộn sóng. Tôi thắc mắc mãi không thôi về số phận người con gái xinh đẹp đó. Câu chuyện kết thúc ở đoạn nàng tự trầm trong giòng sông đục ngầu, trong khi trời vùn vù gió mưa. Tôi không hiểu rồi có ai cứu được nàng không, hay là nàng bỏ thân trong giòng nước vô tình đó ?

Nghe Chị Hạnh nói, tôi bỗng lo lắng. Phải chăng chị cũng đang mơ mộng như người con gái kia. Chị cũng xinh đẹp, chắc hẳn còn xinh đẹp hơn người thiếu nữ trong truyện, mà một người con gái xinh đẹp như chị thì luôn luôn gặp phải những trắc trở trong cuộc đời. Chị Hạnh có làn da trắng hồng hồng, mịn màng, mỗi khi chị mặc áo cánh ngắn tay, tôi thấy đàn ông nhìn chị không chớp mắt. Tôi ghét những cái nhìn ấy kinh khủng. Chị Hạnh cũng nhiều lần phàn nàn với tôi chị không hiểu tại sao ở đời tại có những người sỗ sàng như thế, nhìn

người ta mà nhìn muốn nỏ con người ra.

Lúc ấy tôi ghét luôn cả chị, vì trong khi phàn nàn, chị vẫn mỉm cười chứ không lộ vẻ khó chịu nào cả, con gái cứ giả dối như thế luôn.

Tự nhiên tôi lắc tay chị Hạnh :

- Đừng đi chị.

Chị ngạc nhiên. Chắc chị nghĩ tôi sẽ tán thành mới phải :

- Sao thế ?

- Nguy hiểm lắm.

Chị gật đầu với nụ cười kín đáo :

- Đúng rồi, nếu không có ai che chở cho mình thì nguy hiểm thật...

- Thế ai che chở cho chị ?

Chị úp mở trả lời :

- Có người lo cho chị chứ ? Chị sẽ chẳng phải làm gì cả, chỉ việc ăn học thôi. Học mãi ở trường làng, chán quá.

Chị bỗng đi chậm lại, nói nhỏ với tôi :

- Mình đi uống nước đi.

Tôi đề nghị chị dắt đi, thần thờ như kẻ mê ngủ. Ai là người đang rủ rê chị bỏ nhà đi Hà nội ?

- Kìa, em.

Người lên tiếng là thầy Bình. Thầy ngồi sẵn bên chiếc bàn trong góc nhà hàng giải khát, nơi có một cửa sổ nhìn ra bên xe hàng. Chị Hạnh, sau khi nói đi uống nước, đã bước thẳng vào nhà hàng này.

Chương 6

Nhìn thấy thầy bình, tôi biết ngay là hai người hẹn với nhau. Chị Hạnh ngồi đối diện thầy, kéo tôi ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh. Chị giấu cái làn ở dưới ghế.

Thầy Bình hỏi :

- Em uống gì ?

- Uống gì cũng được.

Chị Hạnh nhăn nhó trả lời. Chưa bao giờ tôi thấy ai gọi chị bằng em. Thanh niên trong làng hay trên phố, ngay cả khi trêu chọc chị, cũng không dám gọi chị như thế.

Thầy Bình gọi nước cam cho chúng tôi, riêng thầy uống soda hột gà. Phì phèo điều thuốc lá con mèo, thầy chỉ ra ngoài sân ga nói :

- Em thấy người ta đi Hà nội đông chưa ? Hà nội bây giờ vui lắm. Ở đây tối đến là đóng cửa đi ngủ, chứ còn ở Hà nội, cứ tối đến người ta mới đi chơi.

Chúng tôi ngạc nhiên lắm. Chị Hạnh dường như nghe điều này rồi nên không còn ngạc nhiên nhiều như tôi,

mà vừa ngạc nhiên, vừa say mê.

Thầy nói tiếp :

- Thảo không biết à ? Buổi tối thành phố sáng rực ánh đèn đủ màu sắc. Đèn điện chứ không phải đèn măng-sông như ở đây. Đèn măng-sông như thế này ai nói làm cái gì.

Ở phố Ga không phải nhà nào cũng có đèn măng-sông mà thấp, thế mà ở cái thành phố xa vời kia người ta lại không thèm dùng đến thứ đèn sang trọng của chúng tôi.

- Ban đêm người ta mặc quần áo thật đẹp để đi chơi. Có tiền thì đi nhà hàng, đi ăn cao lầu, xem hát. Không có nhiều tiền thì ra Bờ Hồ ăn lạc rang hay ăn kem.

Thầy ngưng kể để hỏi tôi :

- Thảo được xem chiếu bóng bao giờ chưa ?

Tôi lắc đầu.

- Xem chiếu bóng hay gấp vụn lần xem kịch. Phim Tarzan người đóng chung với hổ báo, voi khỉ và mọi ăn thịt người. Hay không chê vào đâu được. Phim Zorro vừa đánh kiếm vừa bắn súng pằng pằng. Có khi nhào một cái đã bay từ nóc nhà xuống mặt bàn, giết gian tặc chết la liệt coi sướng không chịu được. Phim tình cảm

thì có đào xinh như mộng. Thế mà không đất đâu.

Chị Hạnh và tôi ngỡ ngàng nghe thầy Bình kể. Đó là những chuyện chúng tôi chưa hề nghe bao giờ. Các chú tôi học ở Hà nội thỉnh thoảng viết thư về kể qua cảnh Hồ Gươm, cảnh Chùa Một Cột, cảnh Văn Miếu thờ những danh sĩ thời xưa, cảnh đền thờ Hai Bà ở làng Đồng Nhân sát ngay Hà nội. Những chuyện đó khác một trời một vực nếu đem so với chuyện của thầy giáo Bình. Chuyện các chú tôi kể đúng là chuyện nhà quê ra tỉnh, trong khi những chuyện của thầy Bình mới là chuyện của người ở kinh đô.

- Ở Hà nội người ta còn gặp các nhà văn nhà thơ bằng xương bằng thịt. Tuần nào họ cũng diễn thuyết ở nhà Thủy Tạ. Nếu không thích thơ văn, mình đi xem kịch ở Nhà Hát Lớn.

Rồi thầy mơ màng nói tiếp :

- Cái đêm Hà nội kháng chiến, tức là vào năm 1946, tôi còn nhỏ lắm, nhỏ nhất trong đám các anh Tự Vệ Thành, cho nên các anh cho tôi làm cộng tác liên lạc. Trong khi các anh đánh nhau với quân Pháp, tôi chạy dưới giao thông hào, từ khu phố này tới khu phố kia...

Thảo nghĩ đến những cuộc chơi đánh trận giả mà thèm thường, hỏi :

- Thế thầy có bắn tui nó không ?

Thầy lắc đầu :

- Không, tôi làm gì có súng ? Các anh lớn cũng còn không có súng nữa là. Chỉ một vài người có mà thôi, còn dùng gậy gộc, dao mác mà đánh. Nhưng mà có lần tôi được ném một trái lựu đạn...

Chúng tôi mở to mắt nhìn thầy. Có ai ngờ thầy từng là người vào sinh ra tử giữa chốn trận tiền. Thầy mỉm cười :

- Lựu đạn đó không phải của tôi, mà của một anh lớn. Anh đứng cách tôi một thước. Sau tràng đạn của quân thù, anh ngã gục, để rơi trái lựu đạn xuống chân tôi. Thế là tôi nghe các anh khác hét lên, bảo ném đi, ném đi. Tôi vội nhặt trái lựu đạn lấy hết sức bình sinh ném về phía trước mặt. Trái lựu đạn...

Thầy lim dim cặp mắt khiến Thảo nóng ruột quá.

- Làm sao thầy ?

- Một tiếng nổ long trời lở đất vang dội trong đêm khuya.

- Chết mấy thằng Tây hả thầy ?

Thầy hút một hơi thuốc lá, phả khói thuốc ra trước mặt, hình như không nghe thấy câu hỏi của tôi. Khuôn mặt thầy coi mờ mờ như trong một tấm ảnh. Thầy còn là một anh hùng nữa.

Tôi không rõ chị Hạnh nghĩ sao chứ riêng tôi, những chuyện thầy Bình kể là những chuyện tuyệt vời. Những chuyện chỉ nghe qua một lần cũng đủ nằm mộng cả đêm, mãi mãi canh cánh bên lòng.

Tôi nhủ thầm nếu mẹ tôi không cho tôi đi Hà nội bây giờ, vài năm nữa khi lớn lên, thế nào tôi cũng phải đi. Tôi cũng làm như thầy Bình được chứ ?

Nhưng mà khi nhìn vẻ mặt đờ đẫn của chị Hạnh, tôi lại khó chịu.

Thầy Bình nói tiếp :

- Tôi sắp trở về Hà nội. Lẽ ra chẳng bao giờ tôi về dạy ở đây, nếu không có vụ cãi nhau với một thằng thanh tra Pháp. Tôi mới được tin nhà cho hay thằng thanh tra đó bị đày đi Saigon rồi. Không bao lâu nữa tôi về Hà nội trở lại.

Chị Hạnh có vẻ buồn. Chắc chị nghe điều này rồi. Tôi hỏi :

- Thế bao giờ thầy đi ?
- Khoảng một tháng nữa.

Chị Hạnh nhìn ra bến xe hàng. Một chiếc xe vừa vào bến. Hẳn chị đang nghĩ tới ngày ra đi của thầy Bình.

Thầy nói cho chị yên lòng :

- Khi anh về Hà nội rồi, em hay Thảo muốn lên đó học cũng không có gì là khó... Anh sẽ xin cho vào học trường công không mất tiền. Ba anh quen nhiều người thế lực lắm.

Chị Hạnh khoe việc chị làm :

- Hạnh vừa nói với mẹ Thảo xong. Nhờ mẹ Thảo xin phép cho Hạnh lên Hà nội học. Kể ra thì không chắc thầy Hạnh cho đi, nhưng mà...

Thầy Bình lắc đầu :

- Máy cụ cổ lỗ sĩ lắm, chẳng bao giờ bằng lòng đâu. Các cụ bảo con gái không cần học cao, đó là quan niệm hết sức lỗi thời. Ở Hà nội bây giờ có bà đã đỗ Bác sĩ, còn các cô giáo thì thiếu gì. Không học cao làm sao có

thể làm cô giáo được ?

Chị Hạnh cần môi rồi nói :

- Thế nào Hạnh cũng xin đi cho bằng được.

Thầy Bình vẫn lắc đầu :

- Xin không được đâu. May ra các anh Hạnh nói thì được, vì các anh ấy cũng có đi học ở Hà nội, nên biết rằng cảm đoán như thế là làm. Nếu không thì phải tự mình quyết định lấy.

Chị Hạnh cũng như tôi không hiểu thầy Bình định nói gì. Thấy chúng tôi ngơ ngác thầy giải thích :

- Tự mình quyết định đời mình, nghĩa là không cần ai cả. Ở đời thiếu gì người như thế.

Chị Hạnh có vẻ sợ hãi. Tuy thế chị vẫn chăm chú nghe.

- Người ta rồi ai cũng phải sống tự lập, chỉ có sớm hay muộn mà thôi. Có ai ở với cha mẹ đến già được đâu

Tôi hiểu mang máng thầy Bình đang khuyên chị Hạnh cần phải tự làm theo ý muốn của mình dù ý muốn ấy bị những người khác trong gia đình ngăn cản.

Chị Hạnh e dè hỏi :

- Liệu bao giờ anh về Hà nội ?

- Anh đang đợi tin tức người nhà. Chắc là không còn lâu nữa. Khi có tin, anh sẽ cho Hạnh hay.

Chị gật đầu lộ vẻ an tâm. Tôi thấy hai người nói chuyện với nhau thân mật quá, trong khi chị Hạnh chỉ mới biết thầy Bình. Ở làng tôi có hai thầy giáo, là thầy Vịnh và thầy Bình. Thật ra chỉ có một thầy Vịnh mà thôi, song người ta định thay. Thầy Bình là người được giới thiệu để thay thế, song không hiểu sao thầy về đã hai tháng rồi mà thầy Vịnh vẫn chưa đi. Thầy Vịnh hơi nhiều tuổi, khắc khổ, có đời sống hiền hòa, ai cũng mến. Chỉ phải thầy bị bệnh đau mắt liên miên. Thầy Bình không dạy chúng tôi, chỉ mới dạy lớp ba. Tôi nghe nói thầy cũng chỉ mới dạy thử thôi.

- Ở Hà nội anh ở phố nào ?

- Phố Hàng Bông Thợ Nhuộm.

Cái tên phố nghe buồn cười quá. Chị Hạnh cười khúc khích. Thầy Bình cũng cười. Tôi thấy chị Hạnh táo bạo quá, nên định làm lát nữa ra về, tôi sẽ nói xem chị trả lời làm sao cho biết. Theo tôi hiểu, con gái như thế là hư lắm.

Bên ngoài một chiếc xe hàng bóp còi inh ỏi chạy vào bến. Đó là chuyến xe trễ nhất chạy từ Nam Định lên. Chị Hạnh hấp tấp đứng dậy :

- Em phải về.

- Ngồi chút nữa đi.

- Không em phải về. Xin phép đi có một chút mà ngồi với anh lâu quá. Anh có mang gì cho em không ?

Thầy giáo Bình gật đầu, móc trong bụng áo ra một cuốn sách. Mới trong thoáng qua tôi cũng biết đó là một cuốn tiểu thuyết.

- Em trả anh cuốn trước.

Đến lượt chị Hạnh lấy từ trong chiếc làn xách tay ra một cuốn sách khác. Tôi nhác trông thấy nhan đề : *Đôi BẠN*. Chị đưa trả thầy Bình và cầm lấy cuốn sách mới. Thầy Bình lật dở vài trang, mỉm cười. Tôi đoán ngay thể nào trong ruột hai cuốn sách cũng có ghép thư từ. Tôi biết thừa những chuyện như thế.

Cất cuốn sách vào đáy làn, chị kéo tay tôi ra khỏi quán, trong khi thầy Bình còn ngồi lại.

Ra tới đường, chúng tôi rảo bước về nhà. Hàng phố đã lên đèn sáng rực. Có đến bảy giờ tối rồi. Thế mà nét mặt chị Hạnh không lo lắng như tôi tưởng, trái lại chị lộ vẻ hí hửng. Tôi bắt đầu thấy bức. Con gái gì mà bạo quá, chẳng giữ gìn ý tứ gì cả. Thấy chị đang nắm tay tôi, tôi gỡ ra. Tôi không nhìn chị mà cũng chẳng nói với chị một tiếng nào.

Chị nghiêng sát tai tôi hỏi :

- Thảo, làm sao thế ?
- Không sao cả.
- Thảo thấy thầy Bình thế nào ?
- Khoe khoang.

Lời phê bình của tôi đáng chừng khiến chị không hài lòng. Chị nói :

- Tao thấy người ta được đấy chứ ?

Tôi buông thông một câu :

- Chuyện, đối với chị thì phải được chứ. Không được đời nào chị ngồi nói vớ nói vẩn lâu như thế.

Tôi nghe chị kêu lên :

- Ô kìa Thảo !

Giọng chị lộ ra nỗi sợ hãi, riêng tôi lại hài lòng lắm. Chị nắm tay tôi trở lại, lần này tôi để yên. Tay chị mềm mại ấm nóng trong tay tôi. Tuy thế tôi không bóp chặt mà lại hơi bỏ lơ mấy ngón tay ra.

Chị thì thầm :

- Thảo giận chị đấy à ?

Con gái luôn luôn có kiểu như thế. Đang mày tao với tôi, chị đổi ngay cách xưng hô nghe thật êm tai. Tôi biết thừa là chị đang sợ hãi nên ve vuốt tôi, chứ không buồn bã như tôi, nên tôi lại giận.

Giọng tôi lạnh như băng :

- Ai giận chị làm gì.

- Không giận làm sao cái mặt dễ ghét thế.

Tôi gỡ tay chị, rảo bước lên đường sắt. Con tàu bỏ đi từ lâu, bỏ lại quãng đường trong bóng tối. Đường sắt làm trên con đê cao của giòng sông Đào, nên bên kia đường sắt là con sông tối tăm phía dưới. Bên kia con sông là đồng ruộng của dân làng.

Bên này đường sắt không có nhà, mà là mặt Quốc lộ I, rộng mênh mông. Vượt qua mặt Quốc lộ mới là dãy nhà cửa sáng đèn. Lúc đi trên đường sắt, chúng tôi lần vào trong bóng tối. Những ngọn đèn măng-sông lớn nhất cũng chỉ lờ mờ hắt được chút ánh sáng đến đây.

Chị Hạnh đi guốc cao gót, chạy theo tôi thật khó khăn. Tôi phải đi chậm lại để chị đuổi cho kịp. Khi tới gần, bỗng chị ôm lấy vai tôi bằng cả hai tay. Chị tuy có vẻ lớn hơn tôi, song không cao hơn tôi. Chị ôm vai tôi với vẻ bối rối. Tôi hất tay chị ra. Chị ôm chặt quá, tôi chỉ hơi cựa quậy được một tí.

Tôi nói lí nhí trong miệng :

- Chị về đi.

- Thảo đi đâu ?

- Đứng đây chơi, không đi đâu hết. Mà dù đi đâu thì chị hỏi làm gì ?

Tôi nghĩ đến Sứ Xuân. Sứ Xuân bằng tuổi tôi, trông cũng xấp xỉ như chị Hạnh. Gia đình Sứ Xuân ở trong khuôn viên Chùa Đồng Văn, ngôi chùa cất ngay bên Quốc lộ, trên một cái gò cao ngang mặt đường. Từ mặt đường vào chùa, người ta phải xuống một cái dốc, rồi khi tới cổng chùa, lại phải leo một cái dốc mới lên tới

sân. Ba Sứ Xuân làm Nhà Đoan, nên gia đình đặc biệt được ở trong một căn nhà gạch gần cổng chùa.

Sứ Xuân và em là thằng Chung học cùng lớp với tôi và Chị Hạnh. Hai chị em nó luôn luôn dẫn đầu lớp, rồi mới đến tôi. Chúng tôi chơi thân với nhau một phần vì thế.

Giận chị Hạnh tôi muốn đi tìm Sứ Xuân. Sứ Xuân gặp tôi bao giờ cũng mừng rỡ tươi cười, nàng chẳng bao giờ nghĩ đến ai khác.

Tôi cự mạnh, định chạy đi. Chị Hạnh nắm chặt tay tôi bằng cả hai tay chị :

- Thảo, đi đâu phải nói.

Tôi giận lắm :

- Tại sao lại phải nói nhỉ. Tôi muốn đi đâu thì đi chứ ?

- A !

Chị kêu lên ngạc nhiên. Chị mở to cặp mắt đen nhánh nhìn tôi, miệng cũng há ra, để lộ hàm răng đều đặn trắng ngần :

- Thảo, chết nhé. Chị biết Thảo định đi đâu đấy. Chị không cho Thảo đi.

- Đi đâu ?

- Màý định vào Chùa chứ đi đâu. Màý mê con Sứ Xuân lắm mà.

Tôi đỏ mặt cãi lại :

- Chị đừng nói bậy. Nó là bạn của tôi, cũng như con Hân vậy.

- Con Hân cũng có cảm tình với Thảo. Đừng có hòng che mắt tao.

Tôi cười cười, thích thú. Phải rồi có lần con Hân cũng nói với tôi là nó có cảm tình với tôi.

Thấy tôi không nói, chị Hạnh lơ tay tôi ra. Chị hàm hừ :

- Con Sứ Xuân người Hà nội phải không ?

- Ừ.

- Gái Hà nội ghê lắm đó Thảo. Nó bắt hồn màý rồi phải không ?

Tôi vùng vằng :

- Chẳng đứa nào bắt hồn tôi được hết, chị đừng có đổ tội cho nó.

- Á, mày bênh nó. Đúng là nó bắt hồn mày rồi mà.

- Nó là cái gì mà bắt hồn người ta được nhỉ ?

Chị cười, cặp mắt long lanh :

- Nó là con gái chứ là cái gì ? Con Sứ Xuân lại khéo léo nữa.

- Con gái là cái gì mà bắt hồn người ta được. Thế chị có bắt hồn ai bao giờ không ?

Chị liếc tôi :

- Tao hả, tao không thèm. Tao không phải cái thứ như...

Tôi sùng sộ :

- Cái thứ gì ? Chị định nói ai thế ?

Chị lại nắm tay tôi, nhưng không trả lời. Tôi còn bực lắm.

- Được rồi, tôi nhớ lời chị. Chị nhớ nhé, để tôi xem chị bắt hồn ai cho biết.

Chị đâm lưng tôi thùm thụp khiến tôi chẳng hiểu gì. Câu tôi nói có gì lạ đâu, thế mà chị đỏ mặt. Chị càng đâm tôi càng nhột, cọ quậy dữ dội trong tay chị. Khi

vùng thoát được, tôi chạy băng băng trên đường sắt. Hàng ngày tôi vẫn đi trên đường sắt, vì tôi thích như thế. Nên dù nhắm mắt tôi vẫn nhảy đúng từ tấm tà-vec này tới tấm tà-vec kia. Chị Hạnh thì khác. Thấy chị đuổi theo, tôi phải dừng lại. Ở chị có cái gì lạ mà tôi không hiểu.

Sứ Xuân và tôi vẫn chơi đùa như thế. Dĩ nhiên bao giờ nàng cũng chạy sau tôi. Thế nhưng nhìn Sứ Xuân chạy, tôi không thấy gì lạ hết. Thế mà khi nhìn chị Hạnh chạy, tôi phải dừng lại ngó.

Khi tới gần tôi, chị thở hổn hển, mặt đỏ bừng. Khuôn mặt chị lạ thay, lại rạng rỡ tươi sáng. Phải rồi, tôi vừa nhận ra cái khác biệt giữa chị và Sứ Xuân. Khi chị chạy, ngực chị rung rinh sau làn vải trắng. Tôi nghĩ có lẽ vì thế mà chị đỏ mặt.

Chị nhào tới bên tôi, ôm chặt tôi lần nữa trong khi tôi tưởng chị phải thôi, vì nếu tôi tiếp tục chạy làm sao chị bắt nổi tôi.

- Thảo, nói gì chị ?

Tôi gỡ tay chị ra, lắc đầu :

- Thôi.

- Thảo mới nói bậy với chị nhé.

Tôi biện hộ ngay :

- Tại sao chị nói con Sứ Xuân nó bắt hồn người ta ?

- Không phải hả ? Nó còn bắt xác mày nữa, nói cho mà biết.

Tôi ngơ ngẩn và tức tối :

- Bắt xác là cái gì ?

Chị mỉm cười, đẩy nhẹ vào ngực tôi :

- Thảo lớn đầu mà ngu quá. Không biết thật hả ?

- Biết ai thèm hỏi.

Chị e thẹn vuốt lại mái tóc xõa :

- Không biết lớn lên rồi biết.

- Thế thì nói làm gì.

Chúng tôi sóng bước bên nhau đi về. Chị thủ thủ bên tai tôi :

- Thảo không biết vì sao mỗi lần chị phải đi đâu ban đêm, thầy chị muốn có Thảo cùng đi à ? Vì thầy chị sợ người ta bắt xác chị, hiểu chưa ?

Tôi không hiểu rõ lắm. Tôi chỉ biết có tôi bên cạnh, người ta sẽ không dám bắt nạt chị mà thôi. Bác Tôn có nói với tôi y như thế. Tôi hỏi lại :

- Thế có Thảo bên cạnh, không ai bắt xác chị nữa à ?

- Không, vì...

Chị lại mỉm cười, mắt chị long lanh sáng. Tôi luôn luôn bị thôi miên bởi hàm răng trắng ngần và cặp mắt long lanh của chị. Chị chỉ thua Sứ Xuân ở hai gót chân hồng như hoa sen. Tôi không dám nói điều này ra, sợ chị buồn. Thành linh chị hốt hoảng quay phắt lại :

- Thôi chết rồi.

Tôi giật mình :

- Gì thế ?

- Cái làn. Tại Thảo đó.

Tôi cười bò, khoái chí. Lúc túm bắt tôi bằng cả hai tay, chị đã bỏ cái làn xuống đường sắt, bây giờ mới nhớ ra. Tôi không để ý xem trong làn có những gì, ngoài cuốn tiểu thuyết thầy Bình đưa cho chị. Chị chạy bỏ trở lại. Tôi cũng vội vàng chạy theo.

Tôi chợt sợ toát mồ hôi : trong cuốn tiểu thuyết có một lá thư tình.

Nếu lá thư ấy lọt vào tay ai, chắc chị Hạnh phải chết. Bác Tồn là người góa vợ, nghiêm khắc chưa từng thấy.

Chúng tôi bỗng đứng khựng lại. Có người ngồi bên cái làn, tay đang lật cuốn sách ra coi.

Chương 7

Người đó là hướng.

Hướng không lộ vẻ ngượng ngập chút nào khi bị bắt gặp đang xem thư của người khác. Thấy chúng tôi đến gần, anh ta ghép trả lá thư vào trong cuốn tiểu thuyết, đưa mắt nhìn chị Hạnh.

Đôi mắt Hướng hiền dịu, van nài. Từ trước tới giờ, chưa bao giờ tôi thấy một thanh niên nào lại tiêu tụy như thế. Mà lạ thay, gia đình anh ta là một trong những gia đình khá giả nhất ở Phố Ga. Cha mẹ Hướng có môn bài làm đại lý độc quyền buôn bán muối ở Phố Đồng Văn. Mỗi tuần, cha Hướng đều tới tận bãi bẻ Văn Lý chở về hai ba xe vận tải đầy muối. Hướng là người độc nhất có một chiếc xe đạp hiệu Dura sáng ngời. Thế nhưng cái vẻ ngoài của anh ta lúc đó trông chẳng khác gì một anh thất nghiệp.

Mái tóc bông bênh không gỡ chải, túi quần sau nhét một cuốn sổ tay với vài cây bút, người ta tưởng anh ta là một nghệ sĩ đói. Có khi còn tệ hơn thế, một anh lúc nào cũng sẵn sàng viết đơn xin việc. Không ai tin rằng Hướng là con trai lớn của một gia đình giàu có.

Anh ta tiêu tụy như thế chỉ vì chị Hạnh. Chị đang lại gần anh ta, ánh mắt nảy lửa. Chị giật được cái làn. Hường chẳng hề có ý giữ cái làn không đó làm gì.

Chị hét lên :

- Anh Hường, cái áo cánh của tôi để trong này đâu ?

Anh ta làm bộ ngờ ngác :

- Cái áo à ? Tôi có thấy cái áo nào đâu ?

- Cuốn tiểu thuyết để ở dưới cái áo. Anh lấy cuốn tiểu thuyết của tôi, anh phải thấy cái áo đó.

Hường vẫn ngồi trên đường sắt khiến tôi đoán chừng anh ta giấu cái áo của chị Hạnh trong lòng. Anh ta dợ cuốn sách lên :

- Tôi chỉ thấy cuốn sách này thôi. Không thấy cái áo nào hết.

Chị Hạnh giận dữ :

- Anh lấy cái áo của tôi. Cái áo tôi để ở trên cuốn sách mà.

Hường nhìn quanh :

- Chắc là có người lấy rồi. Hạnh đi đâu mà lại mang áo cảnh đi thế ?

Hai mắt chị Hạnh tròn xoe. Chị lắp bắp :

- Anh Hường, anh đừng đùa thế. Anh giấu cái áo của tôi. Ai thấy cái áo đó thì tôi chết.

Hường cầm cái thư đưa lên :

- Còn cái này. Cái này mới... hay chứ ? Hạnh không sợ ai thấy cái thư này hả ?

Anh ta mỉm cười mai mỉa. Chị Hạnh như bị bóp cổ :

- Anh... anh đọc rồi à ?

Hường không trả lời câu hỏi ấy, nhìn chị Hạnh một lần nữa bằng ánh mắt vừa van nài, vừa trách móc. Tôi đoán ra một phần ý nghĩa cái nhìn của anh ta. Anh ta có vẻ chế giễu lá thư đang cầm trong tay. Tôi có ý định phải đọc lá thư ấy để xem thầy giáo Bình viết những gì cho chị Hạnh.

Hường đột ngột hỏi chị :

- Bao giờ Hạnh đi ?

Chị tái mặt nhìn tôi, rồi gắt với Hương :

- Anh có trả lá thư cho tôi không ?

- Tôi trả chứ, tôi giữ làm gì lá thư này ? Một lá thư...

Anh ta cười khẩy, lắc đầu :

- Một lá thư chẳng bao giờ tôi có thể viết được.

- Kệ người ta. Chị Hạnh nổi nóng trở lại. Anh định nói xấu người khác khi người ta vắng mặt à ?

Hương buồn bã :

- Hạnh đừng hiểu lầm như thế. Tôi đối với Hạnh như thế nào trong bao nhiêu lâu nay Hạnh không biết sao, thế mà em nữ hiểu lầm tôi.

- Em, anh đừng gọi tôi như thế ! Anh làm ơn cho tôi xin lại cái áo và lá thư.

Hương gật đầu :

- Tôi sẽ trả Hạnh lá thư ngay bây giờ. Hạnh... Hạnh vô tình với tôi quá.

Tôi ngạc nhiên lắm. Hương làm như tôi không có mặt vậy. Chị Hạnh vừa ngượng vừa khó chịu, nên giọng chị chua như dấm :

- Tôi biết làm sao được. Không lẽ anh bắt tôi phải có tình với anh à ?

Hướng hấp tấp :

- Tôi không dám bắt buộc Hạnh. Tôi chỉ xin Hạnh cho tôi một thời gian. Có bao giờ Hạnh chịu nói chuyện với tôi đâu ?

Chị Hạnh cười khanh khách, tiếng cười mới ác độc làm sao :

- Thời gian ? Nói chuyện với anh ? Tôi có chuyện gì để nói với anh đâu cơ chứ ? Thiếu gì người để anh nói chuyện.

- Hạnh, Hạnh tàn nhẫn với tôi quá. Tôi yêu Hạnh.

- Không, anh đừng nói gì nữa. Anh có trả không thì bảo ?

Tôi không hiểu chị định làm gì, chỉ thấy Hướng ngồi yên. Khuôn mặt anh ta hẫ hẫ những nét tuyệt vọng, trông như một pho tượng đau thương. Anh ta buông một tiếng thở dài :

- Thôi được. Tôi tin rằng một ngày kia Hạnh sẽ hiểu lòng tôi.

Chị Hạnh lắc đầu cả quyết :

- Anh đừng bao giờ hy vọng có ngày đó hết. Tình Yêu không phải là một công trình cứ xây đắp là có đâu.

Trời ơi, chị Hạnh tôi có thể nói ra một câu văn hoa như thế, có bao giờ tôi dám ngờ ? Câu nói đó đáng chừng cũng khiến Hường đau khổ thêm. Chị chặn trước cả con đường anh ta định tiến tới.

Anh ta thần thờ như kẻ không hồn, khi nghe câu nói đó.

- Anh cho tôi xin.

Hường gật đầu, rút cuốn sổ tay ở túi quần sau xẻ lấy hai tờ giấy ghép vội vào cuốn tiểu thuyết. Chị Hạnh bĩu môi. Chị giằng vội lấy cuốn sách khi Hường đưa ra.

Chị lật dở tìm hai tờ giấy, song nghĩ sao lại gấp lại. Nếu chị vứt hai tờ giấy ấy xuống đất, chắc chắn là Hường sẽ nổi khùng vì bị chạm tự ái. Vả lại anh ta còn giữ chiếc áo cánh của chị. Cũng có khi chị tò mò muốn biết Hường viết những gì cho chị. Tôi nhủ thầm tôi sẽ phải đọc cả lá thư của thầy Bình lẫn hai tờ giấy Hường viết cho chị. Sứ Xuân từng viết cho tôi một lá thư mà tôi chưa dám trả lời. Tôi không biết cách viết thư tình ra làm sao, nên phải nhân dịp này mà rút kinh nghiệm.

- Còn cái áo ?

Chị Hạnh sáng giọng. Chị nhìn Hường gườm gườm. Anh ta lắc đầu :

- Tôi có thấy cái áo nào đâu ?

- Anh đừng vô duyên. Cái áo của tôi để ở trên cuốn tiểu thuyết...

Hường cãi :

- Tôi không thấy. Chắc là ai thấy trước lấy mất rồi !

- Anh nói láo. Nói láo anh không xấu hổ à ? Anh lấy cái áo cánh của tôi làm gì ?

Tôi hơi buồn cười, chỉ biết đứng nhìn. Thực tình tôi thấy Hường tội nghiệp quá.

Anh ta nói :

- Ủ, tôi lấy áo đàn bà làm gì ? Tôi lấy áo để mặc à ?

Tôi nghe răng cười. Chị Hạnh lườm tôi gắt :

- Thảo, thấy người ta ăn hiếp chị lại còn đứng đó cười à ? Đòi cái áo lại cho chị.

Tôi bối rối lắm. Tôi vừa có cảm tình với Hường, Hường lại vừa to lớn hơn tôi, biết làm sao bây giờ.

- Anh ấy lấy áo của chị thật à ?

Tôi vừa hỏi dứt, chị Hạnh mỉm cười :

- Mày ngu lắm. Người ta lấy chứ còn ai.

Thấy không trông cậy ở tôi được, chị Hạnh xuống giọng năn nỉ Hường :

- Anh làm ơn cho tôi xin lại cái áo. Anh giữ làm gì. Tôi không yêu anh, anh đừng giữ áo của tôi.

Chị bỗng đỏ mặt. Tôi biết chị vừa nghĩ đến điều gì đó nên mới thẹn thùng. Hường đáp ứng nói trong khi đứng dậy, có vẻ muốn đi ngay :

- Tôi, tôi... yêu Hạnh mà. Với lại có ai biết đó là cái áo của Hạnh đâu ?

Thế là anh ta thú nhận rồi. Thành linh chị Hạnh nhào đến chộp cái áo cánh trắng vừa lòi ra ở bụng áo Hường, mà lúc anh ta ngồi, tôi không trông thấy. Anh ta ôm chặt bụng giữ lấy cái áo. Tôi nghĩ sao cũng nhào lại chộp lấy được một vạt áo. Hường bỏ chạy, cái áo rách mất hẳn cái vạt. Tôi chưng hửng trong khi Hường hình như khóc. Anh ta lắp bắp :

- Hạnh đừng đi Hà nội. Hạnh đừng nghe người ta xui đại. Tôi đọc lá thư rồi, Hạnh đừng đi.

Chị Hạnh tức giận hét :

- Kệ tôi. Anh để tôi yên. Tôi làm gì không việc gì tới ai hết.

Hướng bước lùi lại, chân vấp trên một thanh tà vẹt suýt ngã :

- Tôi sẽ đi tìm Hạnh. Em đi đâu anh cũng đi tìm được em hết.

Nói xong anh ta quay cổ chạy một mạch, mất hút trong bóng tối.

Chương 8

Khi hướng khuất hẳn vào bóng tối, chị Hạnh quay lại giật phắt cái vạt áo rách tôi cầm trong tay ném xuống bờ đê. Mảnh vải trắng bị gió thổi tung lên cao trước khi rơi vào khoảng không tối om phía dưới.

- Thảo thật là vô tích sự. Đi với chị mà đứng cười đê người ta ăn hiếp chị như thế.

- Người ta đâu có ăn hiếp chị. Chị mới ăn hiếp anh Hường.

Tôi cãi lại kịch liệt khiến chị Hạnh ngẩn người :

- Thảo nói cái gì thế ?

- Anh ấy van nài chị muốn chết, còn gì ?

- Coi kìa ? Thế Thảo muốn chị cho hắn cái áo à ? Hắn mang về làm bùa làm ngải thì sao ?

Tôi lo lắng :

- Thật à ?

Chị bật cười :

- Ngu ơ là ngu.

Chị bỗng đỏ mặt, cắn nhả một mình :

- Lấy áo người ta về làm mồ làm tổ gì không biết. Người đâu mà trơ trẽn.

Tôi đi bên chị, nói với vẻ chân thành :

- Anh Hướng có cảm tình với chị, sao chị ghét anh ấy ?

Chị trề môi :

- Úi giời. Trông thất tha thất thểu như anh chàng thất nghiệp, kiếm bảy ngày không thấy một nụ cười, ai mà yêu cho nổi.

Chị lật cuốn sách lấy ra hai tờ giấy mà Hướng mới nhét vào, nói :

- Thư gì mà viết trên giấy sớ tay. Người ta viết thư bằng giấy pơ-luya chứ ?

Phải rồi, Sứ Xuân cũng viết thư cho tôi trên giấy pơ-luya, lại là giấy màu xanh. Nếu chị Hạnh không nói, một chút nữa tôi cũng viết thư cho nàng trên giấy xé từ sách học ra !

Tôi ngó vào hai tờ giấy chị đang đọc :

- Anh Hường viết cái gì thế ?

Chị cười ròn :

- Trời đất ơi, anh chàng làm thơ. Người như thế mà cũng đòi làm thơ.

Tôi không đồng ý với chị :

- Trông anh Hường có vẻ thi sĩ đấy chứ ?

- Hừ, Thảo bệnh hẩn như thế, thảo nào. Thơ con cóc chủ thơ với thân gì.

Tới một chỗ ánh sáng hắt sang từ một ngôi nhà bên kia đường, chúng tôi cùng dừng lại đọc. Chị Hạnh hứ lên ngay, vút hai tờ giấy xuống đường sắt :

- Rõ vớ vẩn.

Tôi cúi nhặt bỏ vào túi, trách chị :

- Phải là anh Hường, Thảo không đại gì yêu chị. Người ta yêu chị chứ có tội gì mà chị vút thơ của người ta đi như thế.

Tôi thấy bất nhẫn thực sự. Tự nhiên tôi không còn mấy cảm tình với thầy Bình. Tôi thương người bị hắt hủi nhiều hơn lên. Biết đâu sau này có khi tôi cũng bị

con gái đôi xử tàn nhẫn kiểu như chị Hạnh đôi xử với Hường ?

Tôi cau có lên tiếng :

- Còn lá thư kia ?

Chị Hạnh nhăn mặt :

- Thảo nói gì ?

- Còn lá thư của thầy Bình nữa. Chị lấy ra đọc đi.

Chị tròn xoe mắt nhìn tôi :

- Thảo hay nhỉ ? Thư thầy Bình viết cho chị chứ có phải thư của Thảo đâu ?

- Nhưng tại sao chị cho Thảo đọc thơ anh Hường mà lại không cho đọc thư thầy Bình ?

Chị phì cười :

- Tại sao à ? Tại vì đó là chuyện riêng, không thể cho ai đọc được.

- Anh Hường đọc rồi. Chị không cho Thảo đọc, Thảo sẽ đi hỏi anh Hường.

Nét mặt chị Hạnh cau có :

- Đi mà hỏi.

Tôi giận quá, hầm hè :

- Khỏi cần hỏi cũng biết. Thầy Bình quyền rũ chị bỏ nhà đi Hà Nội với thầy.

Chị Hạnh nhìn tôi đăm đăm. Chúng tôi đi vào một quãng tối tăm hơn hết, là quãng đường ngang khu Miếu của Phố Đồng Văn. Từ trong bóng tối, đom đóm lập lòe bay ra từng đàn.

Nhà tôi ở vào giữa nhà Chùa và Miếu, nên trong khi những đứa nhỏ khác rất sợ bóng tối ở đây, thì tôi tại trở nên dạn dĩ. Khu Miếu khá rộng, cỏ thụ um tùm. Nơi đây có một cây đa che phủ cả một vùng rộng lớn, bao trùm tới vài chục nóc nhà. Sau Miếu là một bãi đất hoang, cỏ mọc không nhìn thấy mặt đất, là nơi hẹn hò của trai gái cả hai khu phố, Phố Trên và Phố Dưới.

Chị Hạnh đi sát vào tôi, quàng tay qua vai tôi.

Chị chẳng cao hơn tôi tí nào mà đòi bá vai tôi, thành ra mỗi bước đi đều cọ đùi vào đùi tôi, thấy làn vải trơn căng và nóng.

Chị lay vai tôi, thăm thì.

- Thảo xấu nhé, ai lại đòi coi thư riêng của con gái.

Tôi ngẩn người. Chưa bao giờ chị tự xưng với tôi như thế. Đối với tôi chỉ có Sứ Xuân là con gái. Tụi bạn tôi thường chế diễu tôi hay chơi với con gái. Không bao giờ tôi nghĩ rằng chúng ám chỉ chị Hạnh hết. Chúng nói chơi với con gái nhiều học hành sẽ tối dạ đi. Tôi chẳng bao giờ tin chúng vì trong lớp tôi chỉ đứng sau Sứ Xuân và Chung. Tối dạ thì làm sao đứng hàng thứ ba được.

«Thế là mày ngu đi rồi. Từ ngày mày chơi với con Sứ Xuân mày mới tụt xuống hạng ba».

Kể như thế thì đúng, song tôi cho rằng Sứ Xuân và em học giỏi thật, thầy Vịnh hỏi gì họ cũng dơ tay liền, còn tôi khi dơ, khi không.

«Đó mày thấy chưa, vì mày chơi với con gái».

Đối với tôi con gái là Sứ Xuân. Vậy mà bây giờ chị Hạnh tự xưng là con gái với tôi, nên tôi lấy làm lạ.

- Xem thư con gái đâu phải là con trai nữa !

Giọng chị dịu dàng quá, tôi bắt đầu xiêu lòng. Chị vẫn bá vai tôi đi trong bóng tối của cây đa, còn tay kia đu đưa cái làn. Tôi chợt hỏi :

- Thế còn cuốn tiểu thuyết ? *Tắt Lửa Lòng* là cái gì ?

- Nhan đề cuốn tiểu thuyết của Nguyễn Công Hoan.

- Thì ai chả biết đó là nhan đề cuốn tiểu thuyết. Nghĩa chữ đó là gì ?

- Thảo ngu quá, không biết tắt lửa lòng là gì thật à ?

Tôi bực lắm, phải như đứa con gái nào trong trường chê tôi như thế, thì nó biết tay tôi rồi.

- Chị nói người ta ngu phải không ?

Chị bỏ vai tôi ra, đưa tay lên vuốt tóc. Mái tóc dài chấm vai của chị có sợi vương vào cổ tôi. Chị cười để lộ hai hàm răng trắng bong và đôi môi đỏ ướm rười rượi :

- Chứ không ngu à ? Lớn rồi mà chưa biết tắt lửa lòng là gì ?

- Là gì ?

- Là... xem nào, là lòng đã nguội lạnh, chẳng còn thiết đến việc đời nữa.

Tôi cãi :

- Lửa tắt tức là nguội lạnh rồi, ai chả biết. Thế mà to mồm bảo người ta ngu. Nhưng mà tại sao lại gọi là lửa

lòng ? Lòng gì mà có lửa ?

Chị Hạnh cười rĩ, vừa cười vừa đưa tay lên che miệng:

- Trời đất ơi, sao mà ngu thế.

Tôi nhìn chị gườm gườm :

- Chị nhớ nhé, cứ chê tôi ngu đi, rồi biết. Phải rồi, lòng chị có lửa mà.

Chị ngừng cười, đập mạnh vào lưng tôi :

- Quỷ sứ !

- Vì lòng chị có lửa nên chị mới biết, chứ còn ai biết.

Chị ôm vai tôi trở lại, kéo tôi đi :

- Lửa lòng là một cách nói. Người ta viết văn hoa mà. Tức là Tình Yêu đó. Tắt lửa lòng nghĩa là không còn nghĩ đến chuyện yêu đương nữa.

Tình yêu, hai tiếng thật lạ đối với tôi. Chưa ai nói với tôi những tiếng ấy. Chị Hạnh tiếp :

- Khi nào Thảo yêu ai mà thất vọng, Thảo sẽ hiểu thế nào là tắt lửa lòng.

- Thế chị yêu ai chưa, chị đã thất vọng chưa mà chị đã hiểu.

- Tao khác.

- Sao thế ?

- Vì tao là con gái. Con gái biết sớm hơn con trai về chuyện này. Con gái sinh ra cho người ta yêu, cho nên con gái tự nhiên phải biết Tình Yêu sớm hơn con trai. Có ai ngấm Thảo khi Thảo mới mười tuổi không ?

- Thế chị biết từ bao giờ ?

- Lâu rồi.

Tôi ngăn người :

- Lâu rồi ? Không ngờ đấy !

Chị Hạnh lườm tôi một cái tướng có thể đứt cổ được. Cái lườm của chị sắc quá. Lúc chị lườm, khóe mắt chị cong lên, con mắt đen lay láy. Tôi gặng hỏi :

- Đúng không mà không trả lời ? Đúng rồi chứ còn gì nữa ?

- Thảo tra hỏi chị đấy hả ?

- Không được sao ?

Chị lắc đầu :

- Thảo vô duyên lắm. Thảo là gì của chị mà được hỏi như thế ? Thảo chỉ được quyền hỏi con Sứ Xuân thôi.

- Sứ Xuân ? Nó mà đã biết gì ?

- Mà còn ngu lắm Thảo ơi. Con Sứ Xuân thế nào nó cũng biết. Nó là gái tinh thành mà.

Tôi phật lòng khi nghe chị nói như thế. Sứ Xuân thông minh thật, nhưng làm gì đã biết yêu. Nếu nàng biết yêu rồi nghĩa là nàng yêu ai đó chứ không phải yêu tôi. Nghĩ như thế, tôi giận chị Hạnh quá.

- Chị nói nhảm.

Chị kinh ngạc nhìn tôi :

- Trời ơi, Thảo mắng chị đấy hả ?

- Tại vì chị nói bậy.

- Trời đất ơi !

- Lại còn kêu ca gì nữa. Sứ Xuân nó chưa yêu ai hết.

Chị Hạnh cười rũ rượi. Trong bóng tối, tôi chỉ thấy hai hàm răng trắng bóng, cặp môi ướt rượi và mái tóc xõa rung lên. Mái tóc hất qua hất lại trên bờ vai nhỏ,

trông thật lẳng lơ. Chị cứ tưởng thế là đẹp lắm nên cười mãi.

- Cười gì mà cười ?

- Mà y bênh con Sứ Xuân quá chừng. Sao mà y biết nó chưa yêu ai ?

- Nó nói với tôi thế.

Chị ngừng bật tiếng cười :

- Nó nói bao giờ ?

- Mới.

- Trời đất ơi !

- Sao chị kêu trời luôn miệng thế.

- Con Sứ Xuân còn ghê gớm hơn chị tưởng. Nó nói thế với Thảo để làm gì ?

- Ai biết.

Khóe mắt chị Hạnh long lanh, chị nhìn tôi một cách ngập ngừng, như thể chị đang dò xét. Chị ngắm nghía tôi từ đầu đến chân, nhưng không nói.

Cái nhìn của chị khiến tôi nhớ tới một chuyện xảy ra đã lâu. Nhân thấy thầy Bình đi đôi giày đơ-cu-lơ, tôi có hỏi chị hay là tôi cũng có thể đi một đôi giày như thế? Chị gạt đi, nói tôi còn nhỏ lắm. Tôi giận chị tới nửa ngày khi nghe chị chê tôi còn nhỏ. Khi gặp lại chị sau lần giận dỗi đó, tôi nói :

- «Chị chê tôi nhỏ phải không, được rồi, tôi sẽ cho chị thấy tôi nhỏ hay lớn». Chị sợ lắm, không hiểu tôi định làm gì.

- «Rồi chị sẽ biết».

Bắt chước anh tôi, tôi dạy thật sớm tập thể thao. Anh tôi nói chỉ tập trong hai tháng, người ta cao lên được năm phân. Tôi bí mật tập thể thao mà không cho chị biết. Sẽ có một lúc, chỉ hai tháng thôi, chị bỗng nhỏ bé bên cạnh tôi. Chỉ nghĩ tới đó thôi tôi cũng sung sướng đỏ cả mặt. Mẹ tôi thường mắng tôi : «Mày lớn tí nữa thì có vợ con rồi đấy, thằng kia !»

Tôi có cảm tưởng trong con mắt chị, tôi là một người khác. Chị đang tôi ra một chút, mặc dù chúng tôi đang đi trên con đường làng nhỏ hẹp.

Chúng tôi đã rời Quốc lộ, rẽ xuống Dốc Cầu.

Ban đêm, đường làng tối om om, nhất là quãng Đốc Cầu, hai bên không một ngôi nhà.

Bác Tôn thường dẫn tôi mỗi khi đi đâu với chị Hạnh vào ban đêm, phải đưa chị về tận nhà, chờ khi chị vào hẳn bên trong cổng, khóa cổng lại rồi mới được về. Từ nhà tôi tới nhà bác khoảng bốn trăm thước, mà đường đi lại ngoằn ngoèo nhiều chỗ nhỏ hẹp, cây cối muốn đụng vào người. Có một quãng bên đường là một dãy tre chạy dài tới năm chục thước, sau dãy tre là một khu vườn trồng đay, luôn luôn thấp thoáng bóng người. Đàn bà con gái trong làng rất sợ quãng đường này.

Được một quãng, chị Hạnh chợt đi sát gần tôi. Trước mặt chúng tôi, bên bờ đường, có một bóng đàn ông. Đó là một nông dân đang bắt cá, bắt tôm gì đó. Đi đêm trên đường làng, tôi thường gặp những người như thế. Họ khởi sự ra khỏi nhà vào lúc trời chập choạng tối, khi chim chóc từng đàn kéo nhau về tổ, và những cánh cò la đà trên nền trời mờ đỏ, dài cổ và duỗi chân, bay về hướng những bụi tre xanh đen.

Những khi về sớm hơn, chúng tôi còn phải tránh đường cho trâu đi. Lúc ấy mục đồng dắt trâu về, tụt nón ra phía sau, thơ thần đi trước con vật, hay ngồi ngất nghểu trên lưng trâu thổi sáo, và đôi khi cất tiếng ê a một vài câu ca dao châm chọc. Có đứa đứng thẳng trên

lưng trâu, tay dong một sợi dây giữ chiếc điều vi vu trên bầu trời lộng gió.

Chiếc cổng gỗ nhà bác Tôn đã hiện ra ở cuối ngõ. Từ ven bờ ao bên ngõ, vài con ếch ương cất tiếng kêu ồm ộp. Ếch nhái cũng thi nhau kêu. Đứng trước hai cánh cổng gỗ, tôi hậm hực :

- Chị nhất định không cho Thảo đọc lá thư của thầy Bình phải không ?

Chị cầm tay tôi, bóp nhẹ :

- Thảo không thương chị nhé.

Chị làm tôi nao núng. Khuôn mặt trái soan của chị hướng về tôi thật gần. Tôi nghe cả hơi thở của chị và mùi hoa bưởi hăng hắc ở mái tóc chị.

- Mai chị cho lên phố chơi nữa.

Tôi nói cứng :

- Chị thích lên phố chứ Thảo có quen ai trên phố đâu?

Chị gất :

- Thế muốn vào Chùa hả ?

Sứ Xuân ở trong chùa. A, chị trêu tôi. Tôi gỡ tay chị ra, nói :

- Ngày nào người ta không gặp nhau, cần gì phải vào trong chùa mới gặp. Đâu phải như chị.

Chị trừng mắt :

- Thảo, nói gì thế ?

Chị quay mặt đi. Tôi biết mình ác. Có tôi, chị mới dám lên phố gặp thầy Bình. Tôi rụt dè lay vai chị :

- Chị làm sao thế.

Chị hất tay tôi ra, lấy lá thư liệng xuống đất :

- Đó. Thảo muốn lấy lá thư làm bùa làm ngải gì thì lấy đi. Chị không cần nữa.

Tôi nhặt lá thư lên :

- Nói thế mà nghe được. Người ta bỏ bùa chị làm cái gì. Thảo có phải là ai đâu.

- Đừng nói bậy. Không ai bỏ bùa chị được hết.

- Ai biết đây là đâu.

- Ai cần Thảo biết.

Chị dơ tay định kéo chuông. Trong lúc bất ngờ, tôi giật tay chị lại. Giật xong mới biết mình bị lừa.

- Dọa tôi, tôi không sợ đâu.

- Ai thèm dọa Thảo. Người ta chỉ dọa những người thương mình thôi.

Nói rồi chị giật chuông thật. Tiếng chuông kêu leng keng vọng ra tới chỗ chúng tôi đứng. Rồi đàn ngỗng và đàn chó kêu ầm ĩ chạy ra. Tôi lúng túng nhét trả lá thư vào túi áo chị :

- Này, không thèm.

Chị quay phắt lại, nhoẻn miệng cười :

- Xem mày có phải đưa không ?

- Ghét chị lắm.

Cánh cổng mở ra vừa lúc tôi quay đầu chạy về. Hai tai tôi nóng bừng vì một phút yếu lòng với chị Hạnh. Song tôi sung sướng. Tôi luôn luôn chiều chị dù chị là một người chị họ xa, về phía họ ngoại tôi.

Chạy một mạch về tới Dốc Cầu vừa lúc trăng lên, tôi dừng lại để thở. Nhớ tới bài thơ Hương làm cho chị Hạnh, tôi lấy ra xem. Hương yêu chị nhiều quá.

Ngay những câu đầu của bài thơ đã khiến tôi buồn :

*Yêu ai yêu người hờ hững
Thương ai thương người vô tâm
Tình tôi rong ruổi xa nghìn dặm
Như bóng trăng theo dõi bước nàng.*

*Đêm Mùa Thu
Gió heo may trở về
Lòng tôi như Sen hồ thắm
Tàn tạ cùng u mê.*

*Mùa Hè đã hết
Phượng rơi trên đầu xanh
Cúi nhìn lá thư không gửi
Như máu lìa con tim.*

*Yêu ai yêu người xa lạ
Thương ai thương người không quen
Hồn tôi cô quạnh như hồn núi
Một đời còn nghiêng xuống bóng em.*

Tiếc thay chị Hạnh không yêu người thanh niên ấy.
Khi chị ân hận thì hai người đã ở hai thế giới cách biệt.

Chương 9

Đêm đã khuya, sử xuân và tôi còn cách Chùa Đồng Văn khoảng bốn cây số. Trăng sáng vằng vặc nên chúng tôi không thấy sợ. Nàng ngồi bên tôi, trên một bệ xi-măng lớn. Từ bệ xi-măng này có một con đường nhỏ ăn từ Quốc lộ xuống ngôi làng bên cạnh. Ít khi chúng tôi đi chơi xa như thế, vào ban đêm.

Nàng bắt tôi phải canh chừng đàn muỗi đói không ngừng tấn công cặp chân nàng, từ đùi trở xuống. Nàng mặc chiếc váy màu xanh xẫm, khi ngồi, mép váy chỉ còn phủ tới ngang dưới đùi.

- Thảo phải đi Hà nội. Con trai mà không biết Hà nội thì hỏng cả một đời.

Tôi vẫn không thể nào dứt khoát ý kiến được, nên Sứ Xuân nhắc đi nhắc lại câu nói đó. Chúng tôi chưa chịu trở về cũng vì chuyện này. Sứ Xuân say sưa nói :

- Nhà mình ở phố Hàng Bông gần Cửa Nam. Số 83. Ba mình mới liên lạc được với Dì mình còn ở Hà nội, Dì bảo nên trở về ngay. Nếu không về ngay người ta sẽ chiếm mất nhà, với lại càng về muộn càng khó làm ăn.

- Thảo nghe nói Hà nội cũng yên rồi ?

- Ủ, yên rồi. Đánh nhau có một hai năm thôi. Người ta hồi cư đông lắm, Thảo không thấy sao ?

Tôi gật đầu :

- Thấy.

- Mỗi ngày nhìn tàu hỏa chạy qua chật ních những người mà sốt cả ruột. Ba mình nói chưa biết gia đình mình đi lúc nào. Có thể đi ngay tuần tới cũng không biết chừng.

Tôi giật mình :

- Ngay tuần tới ?

Sứ Xuân nắm lấy tay tôi :

- Ủ, kể cũng buồn, Thảo nhỉ.

Tôi nhìn thấy cặp mắt trong sáng của nàng. Giọng nàng buồn, khuôn mặt nàng vẫn tươi. Nàng có khuôn mặt lúc nào cũng tươi. Sứ Xuân bóp tay tôi, thủ thủ :

- Nếu phải đi, mình sẽ nhớ Thảo lắm. Trong mấy năm tản cư, qua nhiều chỗ, mình chỉ thấy có Thảo là...

Hàm răng Sứ Xuân nhỏ nhắn, óng ánh. Nàng tiếp :

- Có người được về vật chất mà không được về tinh thần, có người được về tinh thần mà vật chất thật què mùa. Thảo được cả hai.

Tôi cười thích chí, dù không hiểu rõ vật chất là những gì. Sứ Xuân đập nhẹ vào ngực tôi :

- Thế này là vật chất, hiểu chưa.

Thật tình tôi không hiểu. Nàng lắc đầu :

- Thảo không hiểu thì thôi, Thảo chỉ cần nhớ rằng mình yêu Thảo lắm.

Tôi gật đầu.

Sứ Xuân đưa cho tôi một chiếc khăn mùi soa trắng, nói :

- Thảo cất đi.

- Gì thế ?

- Mình bảo cất đi.

Tôi nhét chiếc khăn vào túi quần soóc, Sứ Xuân ôm vai tôi :

- Thảo sẽ nhớ mình chứ ? Còn mình chắc là sẽ nhớ Thảo tới chết.

Tôi ngỡ ngác, cảm thấy có điều gì khác thường. Hôm nay Sứ Xuân cũng khác thường ngay cả ở cách ăn mặc. Ít khi nàng mặc váy, đầu cài nơ. Trong thời gian ở Đồng Văn, có lẽ chỉ có hai lần tôi thấy Sứ Xuân mặc như thế.

- Trăng đẹp quá phải không Thảo ?

Tôi gật đầu.

- Khi người ta thương nhau, người ta thấy cái gì cũng đẹp.

- Tôi chắc thế.

- Để mình hát cho Thảo nghe bài này.

Nàng vừa hát, vừa cầm tay tôi để trên lòng nàng. Sứ Xuân hát thật hay, tôi chưa từng nghe ai hát hay như nàng. Thầy giáo Vĩnh cũng phải khen nàng hát hay, dịp vui nào cũng bắt nàng lên hát cho cả lớp nghe.

Giọng Sứ Xuân ngọt ngào. Nàng hát bản *One Day* của Johann Strauss :

Ngày ấy khi xuân ra đời

Một trời bình minh

Có lũ chim vui.

Có lúa đôi

Yêu nhau rồi

Hẹn mãi không nguôi,

Nhạc lắng hương Xuân bồi hồi

Như vì tình ai

Tiếng hát lên ngôi.

Nói với nhau

Yêu nhau rồi

Một ngày còn mới tươi môi.

Rồi nắm tay

Cùng nói vui

Những câu êm êm không rời vai...

Tôi đã được nghe nàng hát bản này một lần khi chúng tôi mắc mưa tại trường. Ngay khi trống tan học nổi lên, học trò ủa ra về, trong lớp chỉ còn Sứ Xuân đang chậm chạp thu xếp sách vở vào cặp. Tôi và Chung đứng đợi nàng ở cửa lớp. Sứ Xuân nháy mắt cho tôi và bảo em cứ về trước. Năm phút sau khi Chung chạy xuống đồi, cơn mưa ập tới.

Trường làng Đồng Văn tọa lạc trên cùng một ngọn đồi với đình làng, là một dãy nhà ngói tương đối thấp hơn ngôi đình. Ngôi đình thật vĩ đại, hoành phi lớn bằng bốn chiếc chiếu ghép lại, sơn son thiếp vàng lộng lẫy. Cột đình là những thân gỗ lim đen bóng, phải hai đứa như tôi nối tay ôm mới giáp vòng. Trường làng thấp

và nhỏ, chỉ là một dãy nhà ở phía sau đình. Một cây đa sống cả trăm năm bao trùm bóng mát cho sân đình, cũng là sân chơi của học trò, trên cành hầu như không lúc nào không ríu rít tiếng chim. Chim sáo và chim sẻ.

Lúc cơn mưa đổ xuống, tôi áy náy nhìn xuống đồi. Trên con đường đồng về phía Quốc lộ, chỉ có hai bóng người, mà một là Chung. Nó cắm cổ chạy dưới mưa, có lần ngã lăn chiêng. Đường gồ ghề, đất sét trơn như thoa mỡ mỗi khi mưa. Đứng trên đình làng, tôi có thể trong suốt con đường về tới nhà Chung ở trong Chùa bên kia Quốc lộ cũng như về tới nhà tôi. Học trò ngoài phố chỉ có vài đứa nên chúng tôi có thể phân biệt rõ bóng dáng của nhau, trong khi học trò trong làng chiếm gần hết sĩ số nhà trường, mỗi khi tan học hay đi học, đều đi ngược đường với chúng tôi.

Sứ Xuân giữ tôi lại hôm đó để cho tôi một chiếc bút máy Wherever và một cục sà phòng thơm là những thứ hàng lậu mà ba nàng mới tịch thu của dân Bờ lờ. Trong cơn mưa tầm tã, chúng tôi chơi cờ ca-rô với nhau cho đến khi nàng lắc đầu : «Thảo nhường mình mãi». Thật ra tôi đã vận dụng trí thông minh tới cùng cục mà không thắng nổi lấy một bàn, khiến Sứ Xuân chán nản.

Nàng vuốt tóc tôi như vuốt tóc một đứa trẻ con, hỏi :

- «Sau này Thảo tính làm gì ?»

- «Thảo chưa biết»

- «Mình thích có chồng làm anh hùng».

- «Anh hùng ?»

- «Ừ, có chồng làm anh hùng thích lắm chứ ? Đi đâu cũng nghe người ta nói đến chồng mình, ai cũng ngưỡng mộ mình, như Nguyễn Thái Học ấy».

Tôi thở dài :

- «Thảo không thể làm anh hùng được».

Thật ra tôi thích được làm anh hùng, bởi vì Sứ Xuân muốn có một người chồng như thế. Tôi đang tự nhủ nếu nàng thích một người chồng anh hùng thì tôi phải cố gắng, đến khi nàng nói anh hùng phải như Nguyễn Thái Học thì tôi không muốn nghĩ tới nữa.

Sứ Xuân nghiêm trang nói :

- «Thảo không có chí khí. Cái gì cũng làm được hết nếu người ta có chí khí. Thảo không chịu đọc lịch sử, chứ nếu đọc, Thảo phải biết là những anh hùng khi nhỏ,

chẳng khác gì mình bây giờ. Họ không cần học giỏi, như mình là được rồi, họ chỉ cần có chí khí. Sau này mình muốn là người như thế nào thì ngay bây giờ mình phải nghĩ tới chuyện đó.»

- «Thế hả. Thế Sứ Xuân muốn sau này làm gì ?»

Nàng thản nhiên nói :

- «Mình sẽ làm danh ca».

Danh ca, tôi chưa được nghe hai tiếng đó. Sứ Xuân phải giải nghĩa cho tôi nghe danh ca là một ca sĩ nổi tiếng, lúc đó tôi mới hiểu. Nàng cho là biết thêm Di nàng hiện đang ở Hà nội là một nữ danh ca, ngày nào báo cũng đăng hình ảnh, đi một bước có xe đưa đón, được người ta tặng hoa, được người ta hâm mộ, cho nên nàng cũng sẽ trở thành một danh ca.

- «Để mình hát cho Thảo nghe nhé ?»

Tôi gật đầu. Nàng hát một ca khúc lạ lùng tôi chưa từng nghe. Đây là lần đầu tiên tôi được nghe Sứ Xuân hát. Nàng hát khác hẳn những người khác. Nàng đứng trên mặt bàn học trong khi tôi ngồi trên băng ghế dài, ngẩng cổ cò nhìn ngắm nàng. Nàng đưa tay ra, nghiêng đầu đi, đôi môi lúc cười, khi lạnh lẽo, cặp mắt khi long lanh, khi mơ màng. Cả đời tôi, tôi chưa từng được thấy

ai hát hay như thế.

Hát xong, nàng hỏi tôi ;

- «Thảo thấy thế nào ?»

- «Thảo chưa thấy ai hát có duyên thế» .

Nàng cười khanh khách, ngồi xuống bên cạnh tôi :

- «Thảo khen thật chứ, hay là vì yêu mình mà nói như thế ?»

Yêu, tôi hơi ngờ ngợ, không hiểu rõ ý nghĩa lắm, nhưng chả lẽ lại hỏi thì quê mùa quá. Tôi cả quyết nói :

- «Sứ Xuân hát hay thật mà. Bản gì đó ?»

- «One Day của Johann Strauss. Để mình dạy Thảo hát».

Tôi gật đầu. Nàng hát trước, bắt tôi hát sau. Chắc là giọng tôi có vẻ vẹt đực lắm nên nàng nói :

- «Thảo phải luyện giọng mới được. Phải cho đầu vào trong một cái chum mà hát. Hát mãi cho tới khi nào Thảo đứng giữa phòng hát mà nghe tiếng vang cũng như khi đang hát trong chum, lúc đó là Thảo thành tài».

- «Khó thế cơ à ?»

Sứ Xuân cười dòn :

- «Khô chứ sao lại không ? Không khó thì ai cũng là danh ca hết còn gì. Nhưng mà Thảo phải nhớ rằng *Đường đi không khó vì ngăn sông cách núi...*»

Câu này ai cũng biết rồi, thế mà tôi lắng tai nghe như thể muốn nuốt từng lời nói của nàng. Nàng còn tiếp :

- «Trong khi luyện giọng. Thảo phải học Sol-Fe nữa».

Nghe thấy phải học Sol-Fe, tôi không có ý trở thành danh ca nữa. Với lại trong hai chúng tôi, chỉ cần một đứa làm danh ca cũng đủ.

Tôi nói :

«Thế nào Sứ Xuân cũng trở thành danh ca».

- «Mình tin thế. Về Hà nội mình sẽ lên đài phát thanh hát. Dì mình hứa rồi. Nhưng sao Thảo cứ gọi mình là Sứ Xuân mãi thế. Tên mình là để cho những người xa lạ gọi. Thảo có xa lạ với mình đâu ?»

Tôi chưa hiểu gì thì nàng nắm tay tôi đặt lên ngực nàng :

- «Thảo phải gọi mình bằng mình, như mình gọi Thảo vậy. Nếu không Thảo phải gọi mình bằng em».

Tôi liếc nhìn nàng như một tên ăn trộm gặp chủ nhà gọi lại cho thêm của. Từ đó tôi gọi nàng bằng em, nhưng chỉ dám gọi khi nào chỉ có riêng hai đứa chúng tôi với nhau.

- «Thảo hôn mình đi».

Trời ơi, tôi muốn độn thổ. Tôi nhớ mẹ tôi thỉnh thoảng hôn những đứa bé kháu khỉnh, nên bắt chước. Đó là cái hôn đầu tiên trong đời tôi.

Nàng lắc đầu : «Thảo phải hôn khác. Thảo không biết hôn à ?»

Dĩ nhiên tôi lắc đầu.

- «Hôn trẻ con thì như thế phải rồi. Bố hôn con gái thì hôn ở trán, nhưng mình với Thảo phải hôn khác.»

Nàng hôn môi tôi. Tôi sợ lắm, nhìn trân trân. Nhưng nàng nhắm mắt chẳng nhìn tôi, chắc là sợ tôi ngượng. Tôi nhớ thầy giáo Vịnh có dạy một bài về cách giữ gìn vệ sinh răng miệng, nên càng sợ. Tuy nhiên Sứ Xuân không sợ. Tôi kịp nghĩ ra rằng không lẽ nàng không sợ mà tôi lại sợ ?

Hôm ấy nàng mặc chiếc váy đầm màu hồng nhạt, khác với chiếc váy màu xanh xẫm lúc này. Và lúc ấy

cơn mưa tầm tã đổ ầm ầm xuống mái ngói, không phải ánh trăng vàng ngọc đang bao phủ chúng tôi.

- Mình tin rằng chẳng bao giờ mình quên được Thảo.
- Anh mong thế. Anh cũng nhớ em mãi.

Hai chúng tôi rời bệ xi măng. Sứ Xuân nói tiếp :

- Nếu sau này Thảo có phải đi tìm mình, chắc Thảo sẽ tìm ra. Tìm một ca sĩ không khó tí nào.

Tôi gật đầu, tin tưởng như nàng. Tôi dựng chiếc xe đạp lên, nàng ngồi phía sau, ôm ngang bụng tôi.

- Trăng đêm nay đẹp quá, Thảo ơi.
- Ừ

- Nếu sau này có phải xa nhau, anh cứ nhìn trăng sáng là nhớ đến em.

- Ừ.

Tôi ngu dốt, đâu có hiểu rằng đó là những lời vĩnh biệt của nàng. Sau đêm trăng huyền hoặc ấy, nàng đi khỏi làng Đồng Văn. Tôi nhớ mãi những câu cuối cùng của bài One Day mà nàng vừa hát vừa nhìn tôi qua ánh mắt long lanh sâu thẳm :

*You laughed then
You cried then
And came the time to part...*

Chương 10

Buổi học cuối cùng của tôi tại trường làng đã không được trọn vẹn. Khi chạy ra khỏi lớp, theo những cái vẫy tay cuống quýt của Hương tôi cũng không biết rằng chẳng bao giờ tôi còn quay trở lại nữa.

Trên sân đình, Hương không giấu được vẻ kích động, hỏi tôi :

- Thảo biết chuyện gì vừa xảy ra không ?
- Không. Chuyện gì ?
- Giáo Bình hôm nay không đi dạy.

Tôi thở phào :

- Tưởng gì. Chuyện ấy thì biết rồi. Ban nãy tụi học trò của thầy Bình chơi nghịch ồn ào quá nên thầy Vịnh đuổi về hết. Chúng nó đợi cả giờ mà thầy Bình không đến.

- Không bao giờ giáo Bình còn đến nữa. Anh ta về Hà nội rồi.

Tôi ngạc nhiên :

- Thế à. Thế mà chị Hạnh không cho Thảo hay.

Hướng kéo tôi tới gốc đa, khuất hẳn mọi người. Anh ta hốt hải vì xúc động :

- Chị Hạnh của Thảo cũng đi rồi.

Tôi giật mình :

- Chắc không phải đâu.

- Giáo Bình quyến rũ chị Thảo đi. Tao có đọc lá thư ấy.

Tôi cố không tin :

- Chắc chị Hạnh không đi đâu.

Hướng nói :

- Bây giờ Thảo vào nhà chị Hạnh đi. Vào hỏi xem sao. Cũng có khi không phải. Một thằng bạn tao nói nó trông thấy giáo Bình và chị của Thảo vào nhà ga trong khi chuyển tàu mười giờ sáng tới. Nó không biết hai người có lên tàu không, chỉ biết sau đó không thấy họ đâu nữa.

Tôi nơm nớp lo sợ. Tôi có cảm tưởng chị Hạnh không có nhà. Chị Hạnh đi rồi. Hướng chở tôi trên chiếc xe đạp hiệu Dura của anh ta, cứ đường làng mà chạy. Khoảng mười phút sau chúng tôi tới trước cổng nhà chị Hạnh.

Tôi kéo chuông.

Từ trong sân, đàn ngỗng kêu lên oang oả, cùng với tiếng chó sủa. Bác Tôn nuôi cả ngỗng lẫn chó để giữ nhà. Nhà bác có vườn, có ao nên mỗi khi có động, đàn chó phải chạy quanh bờ ao mới ra tới vườn, trong khi đàn ngỗng vừa lội vừa bay thẳng tới. Một con ngỗng cái bay tới cổng mừng tôi.

Người ra mở cổng là U già. U nhai trầu nhóp nhép. Tôi hỏi U :

- Bác có nhà không U ?

- Giờ này không có ai ở nhà hết. Bác đi làm còn chị Hạnh đi học.

Nét mặt tôi tái xanh khiến U già lo lắng :

- Có chuyện gì đó cậu Thảo ?

- Tôi vừa ở trường về. Chị Hạnh chiều nay không đi học.

U ngửa mặt lên cho nước trầu trong miệng khỏi rớt ra ngoài, ngo ngoét nói :

- Chị Hạnh cũng chưa về. Thế thì..

Tôi ngắt lời U :

- Chị đi đâu mà chưa về ?

U giật mình :

- Chứ trưa nay chị Hạnh không ăn cơm ở nhà cậu sao? Sáng nay chị nói ra nhà cậu ăn cơm trưa, mang cặp theo để tối chiều đi học luôn mà ?

- Thế thì chị đi Hà nội rồi.

Tôi hốt hoảng la lên rồi nhảy lên xe của Hường. Anh ta còn hốt hoảng hơn tôi. Anh ta cầm cúi đạp, chiếc xe nhảy tung trên những mô đất sóng trâu. Tới Quốc lộ, tôi chạy về nhà mình trong khi Hường đứng ngoài cửa.

- Mẹ đâu rồi ? Mẹ đâu rồi ?

Mẹ tôi không có nhà. Tôi hét lên với em Ý Thu «Chị Hạnh đi Hà nội với thầy giáo Bình rồi». Vút cặp lên bàn, tôi chạy ra với Hường. Anh ta chở tôi lên Phố Trên, tới nhà ga.

Chúng tôi ngơ ngác ở phòng đợi, không biết mình đến đây làm gì. Hường đưa cho tôi một điều thuốc là Con Mèo, nói :

- Hút đi.

Đó là lần đầu tiên có người đưa thuốc lá mời tôi. Mẹ tôi cấm ngặt con hút thuốc lá, và tôi cũng không thích hút. Hường đã coi tôi như một người bạn. Tôi dùng hai ngón tay kẹp lấy điếu thuốc, mỗi lửa, cảm thấy mình đã lớn.

- Thế mà dám đi thật.

Thở một hơi khói, tôi buông một lời phát biểu. Hường gật đầu :

- Tao cũng không nghĩ là chị Hạnh mày dám đi.

- Đi với trai.

Tôi thở một ngụm khói khác, nói thêm một lời nữa. Hường nhìn tôi đăm đăm. Anh ta móc tiền mua hai cái vé vào sân ga. Giờ đó còn sớm, sân ga không một bóng người. Phải hơn tiếng đồng hồ nữa chuyến tàu tối mới tới.

Hường nói :

- Thật không ngờ.

- Ai mà ngờ được. Chị Hạnh hiền lắm.

- Nhưng mà chị mày đẹp quá.

- Hẳn đi rồi.

- Tao muốn nói là chị mày dễ bị người ta quyến rũ. Vì chị mày đẹp quá.

Chúng tôi đi đi lại lại trong sàn ga. Vừa chuyện trò vừa hút thuốc. Rất may là tôi không sặc khói thuốc lá.

- Hừ.

Hướng buông một tiếng thở dài, ngó lên trời. Một cánh diều sáo kêu vi vu, nền trời xanh ngắt, lững lờ vài cụm mây trắng như bông.

- Lẽ ra tao nghỉ học từ hôm đọc lá thư của giáo Bình mới phải. Tao đã tính rồi mà cuối cùng lại nghỉ, thôi còn nửa tháng nữa thì nghỉ hè, nghỉ ngang làm cái gì. Phải tao nghỉ canh chừng thì giáo Bình làm sao đi thoát.

Tôi an ủi Hướng :

- Nếu biết trước chị Hạnh có gan kia. Đằng này đâu có ngờ, phải không ?

Hướng bỗng hỏi tôi :

- Nhà con Sứ Xuân ở đâu ?

- Phố Hàng Bông, gần Cửa Nam.

- Nhà giáo Bình ở đường Hàng Bông Thợ Nhuộm. Chắc là hai phố đó gần nhau ?

Hướng đoán mò, tôi cũng không biết đường nào mà trả lời, vì cả hai chúng tôi đều chưa bao giờ đặt chân tới Hà nội, dù chúng tôi chỉ ở cách kinh thành có 48 cây số.

Hướng hỏi tôi :

- Mày không nhớ con Sứ Xuân à ?

Câu hỏi đột ngột quả khiến tôi bối rối. Anh ta chắc lừa :

- Giấu tao làm cái gì, Thảo. Tao biết là mày mê nó như điên, có học hành gì được đâu. Nó đi mày nhớ mê nhớ mãi, còn giấu cái gì ?

Tôi ấp úng :

- Tôi... tôi có định giấu anh đâu.

- Vậy là tốt. Mày cũng lớn rồi chứ còn nhỏ cái gì. Con Sứ Xuân đáng yêu lắm. Trong những đứa cùng tuổi, nó đẹp nhất. Làng Đồng Văn chẳng đứa con gái nào được như nó.

Lời Hướng sao mà đúng thế. Tôi lấy thêm một điều thuốc lá, tự dung khoe :

- Sứ Xuân hát hay lắm.

- Mà mê tíu thò lò là phải rồi. Tao cho rằng mà xứng đôi với nó nhất.

Tai tôi nóng bừng vì xúc động. Tôi nói một câu hơi giả dối :

- Anh với chị Hạnh cũng thế. Tôi không hiểu sao chị Hạnh không thích anh.

Thấy nét mặt Hương đầy vẻ hoài nghi, tôi vội tiếp :

- Anh có tài mà, phải không ? Thơ anh làm cho chị Hạnh hay lắm.

Hương nhường cặp lông mày lên :

- Mà có đọc à ?

- Có. Tôi... năn nỉ mãi chị Hạnh mới cho xem. Nhưng mà chắc con gái họ không nghĩ giống mình.

Anh ta ngạc nhiên :

- Sao ?

- Con gái họ... ư ờ ngoài thì phải. Thầy Bình nói khéo, mặc đẹp, trong khi anh...

Tôi đang lúng túng thì Hương ngắt lời :

- Có lẽ mày nói đúng. Nhưng mà cũng tại tao không thích ăn diện. Tao nghĩ con trai không cần zẹp, không cần chải chuốt, miễn là có tâm hồn và có tài. Bài thơ tao gởi cho Hạnh thật ra là một lời nhạc. Tao sẽ soạn thành nhạc.

- Thành nhạc ?

Hương gật đầu :

- Tao làm được hai ba bản rồi, đề hôm nào bắt cho mày nghe. Nếu Hạnh nghe tao hát, tao tin rằng...

Anh ta bỏ ngang câu nói, thở dài thườn thọt :

- Kể ra mày nói đúng, con gái hay mờ mắt vì cái mã ngoài. Không lâu đâu, chị mày sẽ thất vọng với giáo Bình. Hấn không yêu chị mày bằng tao đâu.

Tôi đồng ý với Hương, nói cho anh ta hay chính tôi có nói với chị Hạnh như vậy. Hương vỗ vai tôi :

- Tao nói mày nghe chuyện này nhé. Trước tao không định nói, nhưng bây giờ tao thích nói. Mày coi vậy mà khá. Mày... có nhớ Sứ Xuân không ?

Lần này tôi gật đầu không lưỡng lự :

- Nhớ.

- Nó về Hà nội được bao lâu rồi nhỉ ? Dễ chừng cũng tới gần tháng rồi ?

- Không. Một tháng. Một tháng mấy ngày rồi.

- Mà có thích đi tìm nó không ?

Tôi kinh ngạc trước câu hỏi của Hương. Anh ta chỉ về phía Bắc :

- Hà nội không xa đâu. Phố Đồng Văn của mình chỉ cách Hà nội có 48 cây số.

Tôi nhìn theo tay chỉ của Hương, chỉ thấy một chân trời mờ tối. Anh ta tiếp :

- Tao sẽ đi Hà nội tìm Hạnh.

- Làm sao tìm được ?

- Tìm được chứ ? Mình biết địa chỉ mà. Nếu mày đi với tao, tao sẽ tìm nhà Sứ Xuân cho mày.

-Tìm được ?

Hương cả quyết :

- Tìm được hẳn đi rồi.

Tôi náo nức nhớ lại những lời Sứ Xuân nói với tôi, rằng tôi là một người được cả về tinh thần lẫn vật chất, nàng sẽ yêu tôi đến chết... Tuy nhiên tôi cũng lo ngại hỏi :

- Làm sao mình đi Hà nội được ?

Hướng kéo tôi ngồi xuống một thanh đường rầy, nói :

- Đi mạnh đi ấy chứ. Người ta ở tận đâu đâu còn đi Hà nội được, trong khi mình ở gần Hà nội quá. Bốn mươi tám cây số tức là tao chỉ đạp một lèo là tới.

- Đi xe đạp ?

- Chứ gì nữa ? Chỉ hơn hai giờ đồng hồ là tới. Sáng mình đi, chiều mình có thể về được rồi.

Tôi reo lên :

- Tưởng đi luôn tôi cũng dám đi nữa là sáng đi chiều về. Thế thì sáng mai mình đi.

Hướng tò mò nhìn tôi :

- Mà dám đi luôn không ?

Tôi nói phăng phăng :

- Đi thì đi chứ sợ gì ? Anh không biết chứ trong làng tôi có những người không biết gì còn dám vào tận Nam Bộ làm đồn điền cao su, nữa là mình.

Hướng bậm môi suy nghĩ trước khi nói :

- Ý kiến của mày hay đấy. Mày có dám đi luôn với tao không ? Tao có nhiều tiền lắm.

- Tôi không có tiền.

Hướng vỗ vai tôi :

- Mày không lo. Tiền tao nhiều lắm. Vả lại lên Hà nội tao có thể sáng tác nhạc bán cho người ta, hay là tìm việc gì làm. Ở quê mãi, mình không góc đầu dây được đâu.

- Còn Mẹ tôi ?

Hướng trầm ngâm cả phút rồi mới nói :

- Tao mới là đáng nghĩ về chuyện đó. Tao là con trai lớn nhất trong nhà, còn mày thì ăn thua gì. Mày có anh lớn. Mẹ mày lại góa chồng. Mày đi có khi lại nhẹ gánh cho mẹ mày là đằng khác. Với lại mình là con trai, mình có đi luôn đâu mà sợ. Khi nào thành tài, mình sẽ về dắt cả nhà đi theo...

Chúng tôi nhìn nhau trong cả phút yên lặng. Viễn ảnh của một cuộc thoát ly gia đình hiện ra thật vô cùng rõ rệt trong tâm trí. Trong đầu óc tôi, hình ảnh hiện lên rõ nhất là Mẹ tôi, với những sớm hôm tần tảo từ làng này chợ khác để nuôi anh em chúng tôi đi học. Từ ngày Thầy tôi mất lúc tôi còn nhỏ lắm, nhỏ đến nỗi chỉ nhớ được thật mờ mờ khuôn mặt ông, mẹ tôi già hẳn đi vì vấn đề sinh kế. Rồi anh tôi, chị tôi, em Ý Thu tôi hiện ra. Cuối cùng lời Hường khiến tôi thấy nhẹ nhõm trong lòng. Phải rồi tôi đi có khi lại là một điều hay. Với lại cứ coi như tôi đi tìm chị Hạnh cái đã...

Hường phì phèo khói thuốc nói :

- Chị Hạnh mày còn đi được, nữa là mày...

Tôi nhớ tới những đứa nhỏ bằng tuổi tôi hàng ngày ngồi trên tàu hỏa hay xe hàng đi qua. Chúng dám đi xa, tại sao tôi lại không dám chứ ?

- Kìa, mày trông.

Hường lay vai tôi, chỉ về hướng Bắc. Một vùng ánh sáng xanh lóe lên một góc chân trời : Hà nội. Hà nội vừa lên đèn, Hà nội với điện khí sáng ngời như lời thầy giáo Bình từng kể cho tôi nghe. Với những rạp chiếu bóng tân kỳ, với những cao lầu tửu quán sang trọng,

với những mặt hàng lộng lẫy ở Phố Hàng Đào, Hàng Ngang với thiếu nữ tha thướt trong lụa là, lên xe, xuống ngựa, và một đời sống thanh lịch huy hoàng.

Hà nội kinh thành mơ ước của chúng tôi, đêm đêm vẫn hiện ra trong tâm mắt, bằng một vùng ánh sáng xanh mờ. Chúng tôi chưa từng đặt chân xuống cửa ngõ kinh thành, là Ngã Tư Sở theo đường từ quê tôi mà tới, nhưng mỗi đêm Hà nội vẫn hiện ra bằng thứ ánh sáng huyền hoặc kia, rạng rỡ một góc chân trời, chiếu thẳng lên không trung những tia lân tinh ngọc thạch, khiến tôi hình dung đó là một châu đảo giàu sang, mà kẻ lạc bước tới có thể một sáng một chiều trở thành chàng hoàng tử hào hoa, chỉ một cái búng tay đã có rượu nồng và mỹ nữ.

Hà nội với những danh ca, với những đứa nhỏ như tôi luôn luôn được đi giày, mặc quần áo đẹp... Hà nội nơi có những nhà văn, nhà thơ, nơi đêm nào cũng diễn kịch ở Nhà Hát Lớn, nói chuyện văn chương ở Nhà Thủy Tạ... Hà nội, như một câu ca dao : *Trông lên Hà nội thấy Vua đức tiền.*

Và nhất là Hà nội đang có chị Hạnh của tôi, Sứ Xuân của tôi. Lời ca của nàng trong đêm trăng vắng vặc trên đường cái quan lại vắng lên trong lòng tôi :

*Từ đó khi Xuân tái hồi
Cho bụi ngùi thương
Nhớ tới xa xôi
Nhớ tới câu
Thương yêu người
Một ngày tuổi chớm đôi mươi...*

Tôi không muốn thế. Tôi không muốn nhớ nàng mãi ở xó nhà. Tôi phải đi Hà nội. Hương chỉ về phía vùng ánh sáng xanh mờ, nói :

- Mày thấy không, đêm nào thành phố cũng rực rỡ như thế, trong khi ở đây tối mù, chỉ nghe đế nỉ non trong cỏ với lại gà kêu, chó sủa. Tao nhất định đi Hà nội.

Tao sẽ sáng tác nhạc đem bán. Nhạc của tao sẽ được các ca sĩ hát trên Đài Phát Thanh, cho bọn nó ở đây mở mắt ra... Tao sẽ...

Tôi cướp lời Hương :

- Tôi cũng đi. Tôi sẽ viết văn. Tôi sẽ diễn thuyết ở Nhà Thủy Tạ... Tôi sẽ...

Và chúng tôi rời khỏi sân ga. Một tuần sau chở nhau trên chiếc xe đạp Dura, chúng tôi rời bỏ quê nhà, quyết không trở lại.

Chương 11

Chỉ có pha cà phê, lấy nước đá, pha trà Mai cũng mệt nhoài. Vào khoảng ba giờ sáng, Thảo dứt lời, nằng thở hắt ra nói :

- Thật là ghê hồn. Chuyện của các anh có thể viết ra bán lấy tiền được đấy.

Phạm Nhượng cười khan :

- Cái gì chứ viết thành tiểu thuyết thì chắc là được rồi. Chỉ cần biết viết chính tả thôi mà có một cốt chuyện như của chúng tôi, thế nào cũng dám trở thành nhà văn lắm. Nếu đem quay thành phim tôi bảo đảm là các rạp chiếu phim này sẽ phải bán vé chợ đen.

Thu trề môi :

- Hay dữ mà còn định đem viết thành sách quay thành phim. Chuyện của các anh đem giấu đi không hết nữa là.

Phạm Nhượng cười to :

- Tại sao lại phải giấu ? Có gì là tội lỗi xấu xa đâu ? Nếu tôi viết được một câu văn xuôi xẻ, nhất định là có ngày tôi sẽ viết ra. Chỉ tiếc rằng văn chương của tôi nó rắc rối quá.

Thấy Thảo mơ màng, Thu rầy rà :

- Trông giống dân sì ke chưa kìa. Anh đang nghĩ đến cái quá khứ rùng rợn của anh đấy hả ?

Chàng lắc đầu :

- Không hẳn như thế. Anh đang tự hỏi không hiểu những điều anh nhớ lại có thật đúng với chuyện đã xảy ra không ? Hơn mười năm rồi, thế nào cũng có điều anh sai lầm.

Phạm Nhượng nói :

- Đúng từng ly từng tí. Nhớ được như cậu là nhất rồi.

Cặp mắt Thảo sáng lên :

- Trí nhớ tôi chưa phản bội tôi chứ ? Vậy mà tôi có cảm tưởng mình chỉ nhớ mang máng một phần nào đó mà thôi.

Thu le lưỡi :

- Thật là hãi hùng rùng rợn. Như thế mà còn chưa đúng sự thực nữa à ? Không lẽ Sứ Xuân còn... còn...

Cô bé nhăn mũi nhăn mặt. Mai điều cốt :

- Nếu sinh vào thời nước ta bị giặc Tàu đô hộ, đại cô nương có thể thành một bà Triệu thứ hai được đây.

Hai cô gái bụm miệng cười khúc khích. Họ thích thú hỏi thêm :

- Như thế là anh Thảo mới kể có một nửa câu chuyện. Đó là thời gian mấy người còn ở Phố Đồng Văn. Nửa chuyện sau xảy ra ở Hà nội phải không ?

Thảo nói :

- Về phần anh, đó là tất cả câu chuyện. Thời gian ở Hà nội của anh không có gì đáng nói.

- Sao thế ? Mai hỏi.

- Tôi không ở lâu. Tôi còn quá nhỏ để xa gia đình. Mai nhớ là anh Phạm Nhượng, mình gọi là Phạm Nhượng luôn đi, anh Nhượng hơn tôi gần năm tuổi. Với tuổi 16, anh Nhượng đủ sức để ra đời, còn tôi, nghĩ lại còn thấy mình bạo phổi.

- Anh quay về ngay à ?

- Không. Vài tháng sau. Chả gì thì cũng mang tiếng là mật sứa gan lim, về ngay thì ế quá !

- Anh có gặp Sứ Xuân không ? Mai tiếp tục hỏi.

Thảo lắc đầu :

- Không. Khi tôi tìm tới căn nhà nàng nói ở đường Hàng Bông, tôi chỉ gặp một ông thầy bói.

Thu ôm bụng cười sặc sụa. Mai ý tứ hơn, cắn răng im lặng. Thảo thản nhiên kể tiếp :

- Mới đầu tôi cho rằng mình kiếm làm nhà, lần sau trở lại mới biết là đúng. Trong thời gian tản cư, nhiều gia đình ở Hà nội đã bỏ nhà trốn mà đi, khi trở lại, nhà của họ đã bị người khác chiếm ngụ. Gia đình Sứ Xuân cũng ở trong trường hợp đó. Tôi thấy có tới hai ba gia đình lao động ở trong nhà nàng, trong đó có gia đình một ông thầy bói.

Thu pha trò :

- Sao anh không nhờ ông ta bói luôn cho một quẻ có phải đỡ vất vả không ? Xin âm dương một hồi thế nào chẳng thấy nàng.

Thảo không để ý lời em, kể tiếp :

- Lão thầy bói trông hắc ám lắm. Thầy bói thường là phải mù, hoặc là thông manh mới phải. Lão đeo cái kính đen to tướng, đầu lại đội cái mũ nồi đen kéo sụp xuống, trông như thám tử trừ gian. Lão lại cầm một cái

ba toong, để đánh người ta hơn là để dò đường.

Nhượng phì cười :

- Lão đánh cậu à ?

Thảo cười theo :

- Lão đuổi tôi như đuổi chó dại. Thành ra tôi mới biết lão không mù.

- Tại sao lão lại đánh đuổi anh ? Thu hỏi :

- Mới đầu anh không hiểu, sau thì đoán ra. Lão nghĩ anh phải bà con họ hàng gì đó với chủ nhà, nên mới làm dữ để anh không dám trở lại nữa.

- Quả nhiên anh không dám trở lại ?

- Không. Không phải anh sợ, mà vì khi đuổi anh đi, lão la ầm lên rằng chủ nhà đi Saigon rồi, vào Saigon mà tìm. Anh tin lão nói đúng. Lúc ấy nhiều người bỏ nhà đi Nam lăm. Hai tháng sau, nhin đói không quen, anh mò về Đồng Văn trở lại.

Mai áy náy :

- Anh bỏ cuộc không phải vì hết thương đại cô nương mà vì không quen nhin đói phải không ?

- Ủ. Thảo thú nhận với một cái nhìn cảm ơn người hỏi.

- Tại sao đến nỗi phải nhịn đói ?

Phạm Nhượng cười hì hì trả lời câu hỏi đó thay cho Thảo :

- Không có tiền thì phải nhịn đói chứ sao. Khi tiêu đến đồng bạc cuối cùng, tôi phải bán cả cặp chân đi. Đó là chiếc xe đạp hiệu Dura bách nhất hồi bấy giờ. Rồi tiền bán xe cũng hết, người ta không cho thuê nhà chịu, thế là hai anh em liền ra via hè ở. Tôi ngủ dưới mái hiên nhà hàng Godard mất mấy ngày.

Thảo có vẻ ngậm ngùi trong khi người nhạc sĩ thản nhiên như không. Anh ta kể tiếp :

- Trước khi rời quê, tôi nghĩ lên Hà nội tôi có thể sáng tác nhạc bán cho người ta lấy tiền, nhưng chẳng ai thèm mua nhạc của tôi hết.

Không ai nói gì, Phạm Nhượng cười khẩy :

- Có lần tôi phải đứng giữa một nhà in khá đông người hát cho họ nghe thử tác phẩm của mình với hy vọng biết đâu sau khi nghe mình hát, họ sẽ mua vài bản đem in. «Không in thì thôi, chứ một khi có người in, thế nào ta

cũng nổi tiếng».

Chính vì nghĩ thế mà tôi đã chịu nhục đứng hát giữa một nhà in...

- Thế họ có mua không ?

Thu không nén được tính tò mò, lên tiếng hỏi một câu lẽ ra không nên hỏi. Phạm Nhượng nhún vai, nói rất tự tin :

- Nếu họ mua, tôi đã nổi tiếng từ Hà nội rồi. Họ không mua, họ chỉ khuyến khích.

Thu vẫn hỏi :

- Họ nói gì với anh ?

- Họ nói nhạc của cậu nghe cũng được đấy, tuy nhiên không hợp thời. Họ nói cậu còn trẻ, cậu cứ tiếp tục trau dồi nghệ thuật, thế nào cũng có ngày thành công. Họ nói có công mài sắt có ngày nên kim...

Thảo châm biếm :

- Họ nói đúng đấy chứ ? Chúng có là bây giờ anh là một trong số mấy nhạc sĩ nổi tiếng nhất Việt Nam, nhạc của anh được thu đĩa, thu băng, được hát ở khắp nơi. Tôi tin là không một quán cà phê nào không có một

băng nhạc của anh.

Phạm Nhượng uống thêm một ngụm trà, nói tiếp :

- Cậu không biết trong ba năm ở lại Hà nội một mình, nghĩa là sau khi cậu trở lại Đồng Văn rồi, tôi đã sống như thế nào. Cũng may, sau rốt tôi kiếm được một chỗ kèm trẻ em ở cạnh Hồ Thiên Công, chứ không chưa biết chừng giờ này tôi ra sao.

Đêm đã khuya lắm, vẻ mặt người nào cũng mệt mỏi, vậy mà không ai muốn đi ngủ. Phạm Nhượng đắm mình trong quá khứ, giọng trầm trầm kể tiếp :

- Ba năm sau, trong lúc đang ngồi tàu điện ngang Chợ Hôm, tôi nhác trông thấy Hạnh. Hạnh mặc áo dài màu hoa cà, ngồi trên póc-ba-ga một chiếc xe đạp. Tôi vội vàng nhảy xuống chạy theo chiếc xe đạp, khi nó rẽ vào đường Trần Nhân Tôn. Thảo nhớ đường Trần Nhân Tôn chứ ? Con đường chạy ra hồ Halais, góc đường có một hàng bán thịt bò tường sơn màu lơ, bên kia đường là cái rạp xi-nê bình dân, nơi chúng mình đã xem một phim Zorro bịt mặt ?

Khuôn mặt Thảo rạng rỡ :

- Nhớ chứ, quên thế nào được. Anh đuổi kịp chị Hạnh không ?

Phạm Nhượng gật đầu :

- Chạy tới Nhà Thương Chữa Mắt thì tôi bắt kịp. Tôi phải hét lên Hạnh mới bảo người đi xe đạp ngừng lại. Nếu tôi không hét lên, chắc tôi không thể đuổi kịp họ. Lúc ấy tôi hối hận đã bán mất chiếc xe Dura. Nếu còn chiếc xe, tôi sẽ lẳng lẳng theo dõi Hạnh, biết nhà Hạnh ở, và không phải giáp mặt giáo Bình. Giáo Bình là người đi xe đạp.

Thảo cau mày :

- Tôi không thích nghe nhắc đến tên hẩn tí nào. Hẩn làm gì có nhà ở đường Hàng Bông Thợ Nhuộm, cha hẩn cũng chẳng có thể lực gì, mà chỉ là một ông công chức quèn ở Nhà Bưu Điện. Thế mà hẩn bịp chị Hạnh, bịp tôi. Chỉ khổ cho chị Hạnh khi biết được thì đã muộn.

Phạm Nhượng lắc đầu :

- Thảo không biết đâu, hẩn có nhiều cách nói khiến Hạnh tin lắm. Thảo biết không, khi trông thấy tôi, Hạnh lắc đầu, nhăn mặt khiến tôi như bị chôn sống giữa đường. Tôi cứ tưởng dù sao sau ba năm xa cách, trông thấy nhau Hạnh cũng vui mừng mới phải.

Phạm Nhượng trầm ngâm nói tiếp khi không thấy ai hỏi gì :

- Tôi đau lòng tưởng chết được, nhưng giáo Bình cũng đã dừng xe lại. Giáo Bình mời tôi vào quán nước gần đó, nói đôi ba câu chuyện qua loa, trước sau không quá mười phút. Hắn chỉ biết tôi người ở phố Đồng Văn như Hạnh giới thiệu, chứ không biết chuyện giữa tôi và Hạnh. Tôi có cảm tưởng họ không được hạnh phúc.

Thảo nhún vai :

- Chuyện đó khỏi nói. Hạnh phúc thế nào được khi người chồng là một anh như giáo Bình.

- Hạnh đẹp hơn hồi còn ở nhà quê.

- Chắc thế rồi. Hạnh có hỏi thăm Thảo.

Thảo bồi hồi xúc động :

- Chị ấy nói gì ?

- Hỏi thăm thôi. Hạnh cười với tôi khi chia tay. Có lẽ nàng hài lòng khi không thấy tôi phiền nhiễu gì, hoặc có lẽ Hạnh đã hiểu được lòng tôi. Thú thật là lòng tôi ảm đạm. Tôi từng nói phải chi có thời gian, phải chi Hạnh chịu nói chuyện với tôi... Thảo nhớ chứ ? Chỉ sau mười phút nói chuyện, lại có mặt giáo Bình, Hạnh cũng không

còn nhìn tôi với ánh mắt lạnh lẽo như trước nữa. Hạnh cười với tôi và nói mong có ngày gặp lại.

Mai vui vẻ chen vào câu chuyện : - Hy vọng là ngày đó đang tới, ở ngay thành phố này, anh Phạm Nhượng ạ.

Người nhạc sĩ gật đầu :

- Tôi cũng hy vọng như thế. Tôi hy vọng vì sau mười phút nói chuyện, tôi biết Hạnh... không hạnh phúc ! Nàng còn nhìn tôi với vẻ mặt khác. Nàng đã thay đổi sau ba năm sống với người đàn ông chải chuốt kia.

Thu hỏi :

- Sau lần đó anh có gặp lại chị Hạnh không ?

- Không.

Thế ai cho anh biết hiện chị ấy đang ở Nha Trang ?

- Không những tôi biết Hạnh đang ở đây, tôi còn biết Hạnh đang làm chủ một quán cà phê ở đây nữa.

Thảo ngạc nhiên :

- Một quán cà phê ? Như thế thì dễ tìm lắm.

- Ủ, tôi cũng nghĩ như vậy. Trong vòng ba bốn ngày, thế nào tôi cũng tìm ra.

Mai bần khoản, nói nhỏ một điều gì đó với Ý Thu. Hai người con gái trao đổi với nhau một cái nhìn lo ngại. Phạm Nhượng hóm hỉnh nói :

- Tôi biết hai cô đang nghĩ gì. Hai cô đang tự hỏi tôi có nên tìm gặp lại người xưa không chứ gì ?

Mai gật đầu :

- Vâng, quả Mai đang nghĩ như thế. Với anh thì không sao, vì kẻ như anh còn độc thân. Còn với một người đàn bà đã có chồng thì khó lắm.

Phạm Nhượng nói :

- Hạnh sống một mình, hoặc là với chồng khác, chứ không phải với giáo Bình. Tôi nghe nói giáo Bình ở lại ngoài Bắc.

Thảo hỏi hả hỏi :

- Ai nói với anh như thế ?

- Sứ Xuân.

Thảo chống hai tay lên thành chiếc ghế nệm :

- Sứ Xuân ? Anh gặp Sứ Xuân nữa sao ? Nàng ở đâu ?

Tới lượt Phạm Nhượng kinh ngạc. Người nhạc sĩ nhìn bạn đăm đăm, không tin những gì mới nghe thấy. Thảo hỏi lại :

- Anh có gặp Sứ Xuân à ?

Nét mặt chàng tái mét, run rẩy. Phạm Nhượng há miệng kêu :

- Trời ơi, cậu không gặp Sứ Xuân ? Tôi tưởng cậu không muốn gặp chứ ?

Thảo đặt điều thuốc lá vào cái gạt tàn, nhưng điều thuốc rơi xuống mặt bàn. Chân tay chàng lúng túng, một phần vì hoang mang, một phần vì tức tối :

- Tôi không muốn gặp Sứ Xuân, chuyện gì lạ thế ? Anh không biết rằng tôi tìm Sứ Xuân trong bao năm nay sao ?

- Cậu không gặp nàng thật ư ?

- Không.

- Tại sao thế ?

Nét mặt người nhạc sĩ hằn những nét suy nghĩ. Thảo ngơ ngẩn, bực bội :

- Tại sao à, anh hỏi lạ quá. Tại tôi không biết Sứ Xuân ở đâu mà gặp chứ còn tại sao.

Phạm Nhượng ngửa mặt lên trần nhà, cười hà hà :

- Cậu đùa hoài. Thôi đi ngủ đi.

Nhìn đồng hồ tay, anh chàng giật mình nói :

- Ba giờ rồi, đi ngủ chứ. Ngày mai chúng ta còn rất nhiều việc để làm.

- Ngủ cái gì. Thảo gắt, cặp mắt long lanh sáng rực. Nét mặt mỗi biến mất trên khuôn mặt chàng từ lúc nào

- Anh cho tôi biết hiện Sứ Xuân ở đâu đã ?

Phạm Nhượng chưng hửng thật sự :

- Thế ra cậu không biết thật ?

- Thì không biết thật chứ còn gì nữa.

Người nhạc sĩ chán nản lắc đầu :

- Phải rồi, cậu cứ tự nhốt mình ở cái hòn Chà Là hòn xa lạ với cái xứ Ninh Hòa của cậu thì còn biết gì nữa. Sứ Xuân đang... ở trong phòng tôi.

Phạm Nhượng rời khỏi ghế ngồi, vào căn phòng bên cạnh, nơi chiếc va-li còn để trên giường. Thấy thái độ kỳ quặc của anh chàng, mọi người đều đứng dậy đi theo.

Chàng nhạc sĩ mở va-ly, soạn ra một xấp nhạc, rút ra một bản đưa lên cao. Bản nhạc được lật ngược lại. Phía sau có hình một người con gái đẹp tuyệt vời.

- Sứ Xuân đó. Phạm Nhượng thản nhiên nói.

Mai, Thu kêu lên :

- Băng Sương mà. Nữ danh ca Băng Sương. Cô này thì ai còn lạ gì nữa ?

Chương 12

Mai à, ngủ chưa Mai ?

Căn phòng tối om. Ý Thu không nhìn thấy gì ngoài một khối đen trên chiếc giường nhỏ bên cạnh. Nàng đoán bạn còn thức mà không muốn trả lời.

- Hồi đó mình còn quá nhỏ nên không nhớ Sứ Xuân ra làm sao, tuy rằng bây giờ nghĩ lại cũng thấy quả có một đứa con gái để tóc Nhật hay đến chơi nhà mình. Hơn mười năm đối với một người đàn bà thì ai mà biết nổi những đổi thay, khác biệt, Mai nhỉ. Đây là mình còn hay thấy hình Sứ Xuân trên Tivi, chứ ông Thảo làm sao thấy được.

Mai tựa mình, nằm ngửa. Trần nhà chỉ là một khoảng mờ tối. Qua khung cửa sổ mở ra phía sân vận động, biển khơi lùa vào tiếng sóng rì rào và tiếng gió thổi lao xao.

- Không biết ngày mai tụi mình có nên cho anh Thảo hay những chuyện mình biết về Băng Sương không ? Với một người đầu óc huyền hoặc như ông anh mình, thì Sứ Xuân ngày nay vẫn là Sứ Xuân của Dĩ Vãng, nhưng với tụi mình, Sứ Xuân và Băng Sương là một trời một vực. Hơn mười năm đối với một người con gái, nhất là khi người con gái ấy đã nuôi mộng trở thành

danh ca ngay từ khi còn nhỏ, thật là cả một cuộc đời thăng trầm, Mai nhỉ ?

Từ phi trường quân sự, một chiếc L.19 vừa cất cánh trong một phi vụ tuần đêm. Thu ngó ra ngoài cửa sổ, thấy một trời sao xa mờ, nhỏ li ti.

- Đây là mình chỉ nói những trường hợp thông thường, chỉ đối với những trường hợp thông thường thôi cũng đã khỏi chuyện đề nói rồi, đằng này Băng Sương lại là một ca sĩ nổi tiếng ở nhiều mặt. Quá nổi tiếng là đằng khác nữa phải không Mai ? Mai nhớ vụ Băng Sương bị đánh ghen trước đây không ? Cái vụ dính líu tới một ông Trung Tá Không Quân đó.

Không thấy bạn trả lời, Thu chép miệng :

- Mai không đọc báo à ? Mình thì mình nhớ rõ lắm, vì lúc đó mình đang dạy học ở Sađéc, ngoài giờ dạy không biết làm gì hơn là đọc báo. Băng Sương bị vợ ông Trung Tá đánh ghen tại phòng trà, tuy là không việc gì, nhưng cả nước ai cũng biết. Người ta đồn Băng Sương biết ông ta có vợ con rồi, thế mà vẫn quyến rũ ông ta cho bằng được. Người như thế không phải là người vừa đâu, phải không Mai ?

Hồi dạy học ở Sađéc, mình bị một phen ớn da gà khi bắt gặp anh chàng hay tán tỉnh mình đi với một người đàn bà khác. Người này không phải là vợ anh ta, thế mà mình đã sợ rồi.

Thu cười nho nhỏ một mình, tiếp :

- Đọc sách, mình thấy những người đàn bà lớn gan không bao giờ là những người đem lại hạnh phúc cho chồng hết. Một người đàn bà nghệ sĩ lại càng không dễ dàng gì tạo được một gia đình êm ấm.

Thu thở dài thườn thượt :

- Rắc rối ghê. Nếu như anh Thảo mình mới quen Băng Sương mình phá ngay, sức mấy mình để yên, đảng này hai người lại yêu nhau khi còn thơ mới là khó chứ. Yêu nhau khi còn thơ, đúng là lãng mạn cùng mình. Phải chi họ sống vào thời kỳ nước mình còn tục lệ tảo hôn, con trai con gái mới tám chín tuổi đã lấy nhau thì không nói làm gì. Cuối thế kỷ hai mươi mới là ác chứ.

Mai xoay mình nằm nghiêng, mặt hướng về phía cửa sổ.

- Băng Sương là một ca sĩ rất được cảm tình của báo chí, chứ như người khác không biết chuyện của cô nàng còn kéo dài đến đâu. Theo như mình biết cái vụ đánh

ghen đó chỉ có hai tờ báo nói đến mà thôi, trong khi Saigon có tới ba chục tờ, cả tuần báo lẫn nhật báo. Ngoài ra, cũng chỉ có vụ đánh ghen đó được nói đến, còn đời tư của Băng Sương ít ai biết tường tận. Cô nàng nổi tiếng là phóng khoáng song phóng khoáng như thế nào không ai biết. Có tờ báo lại ca ngợi sự phóng khoáng của Băng Sương, cho là cô nàng có một quan niệm tiến bộ về đời sống. Hừ, tiến bộ quá đến nỗi không người đàn ông nào muốn cưới.

Thu bỗng ngồi nhòm dậy, nói to hơn :

- Nếu như Băng Sương là một người đàn bà tuyệt vời, thế nào cô nàng cũng phải có chồng rồi, đằng này mình chưa bao giờ nghe nói Băng Sương có chồng hết. Toàn là chuyện Băng Sương và Thời Trang, Băng Sương và Âm Nhạc, Băng Sương và Điện Ảnh, Băng Sương và Tình Yêu. Toàn chuyện đâu không à. Mình nhớ sau cái vụ lộn xộn với ông Trung Tá Không Quân, trong một bài hình như nhan đề là Băng Sương và vấn đề Hôn Nhân, cô nàng tuyên bố là không hề có ý định lấy ông Trung Tá đó, mà chỉ coi ông ta như một người bạn tâm sự. Hừ, chứ không phải nếu người ta muốn cưới là chịu cái một sao !

Nàng lại nằm xuống, thở dài :

- Thế mà ông anh mình không biết đâu. Không những thế, bây giờ thấy Băng Sương là danh ca, chắc lại còn mê mẩn hơn nữa. Để mai mình viết thư vào Saigon mua hết những số báo nói về Băng Sương cho ông ấy đọc, cho mở mắt ra, không thì cứ tưởng bở. Mai chịu mình làm như thế không ?

Im lặng.

- Sao Mai không nói gì hết vậy ?

Mai vẫn không trả lời bạn.

- Mai có... có yêu anh Thảo không ? Ai yêu anh Thảo mình còn xét lại, chứ Mai yêu, mình gả gáp ông anh mình cho đấy.

Rồi nàng cười buồn :

- Nhưng mà Mai hiền quá Mai ơi. Tình Yêu bây giờ hiền như Mai chắc là không được đâu. Phải tấn công liền hà. Bởi vì trong khi người ta tấn công đàn ông bằng đủ thứ bùa phép mà cứ yêu lặng lẽ như Mai thì còn là thất tình dài dài. Mai nghe mình nói không Mai ?

Mai xoay mình, lần này nằm xấp, úp mặt xuống gối. Từ phòng bên nổi lên tiếng cười ròn rã của hai người đàn ông. Thu cần nhần đứng dậy tới đóng chặt hai cánh cửa sổ lại. Căn phòng hoàn toàn chìm vào bóng tối.

Chương 13

Thu mở mắt trong ánh nắng chói chang hắt vào từ một khe cửa. Nàng nhìn sang bên không thấy Mai, vội ngồi dậy. Xem giờ trên đồng hồ tay, Thu le lưỡi : đã mười giờ sáng.

Tuy là dậy muộn, nàng chỉ ngủ được sáu tiếng đồng hồ mà thôi.

- Mai ơi.

Nàng cất tiếng gọi bạn. Ngoài phòng khách có bóng người, song không phải Mai. Không thấy bạn, lại cảm thấy còn mệt mỏi, Thu định nằm trở lại.

Ngay lúc ấy nàng nhìn thấy một mảnh giấy ghim trên mặt gối bên cạnh.

Nét chữ Mai thật rành rọt :

Thu,

Khi nào thức dậy, Thu xin lỗi anh Thảo và anh Phạm Nhượng cho mình, về sự vắng mặt đột ngột của mình ở đây. Mình đã nói với Ba Má và người nhà rồi, Thu và hai anh cứ coi như mình vẫn ở đây, hay là cứ coi như nhà mình cũng là nhà Thu nhé. Mình phải trở lại Ninh

Hòa có việc gấp.

Mai.

Thu cau mày đọc lại lá thư một lần nữa. Nàng thay y phục trước khi đi rửa mặt, rồi đẩy cửa ra phòng khách. Bà mẹ Mai tươi cười hỏi nàng :

- Mấy anh em đêm qua thức khuya quá, biết thế tôi nấu chè đậu xanh cho mà ăn. Để đêm nay vậy nhé ?

Thu cảm ơn bà, hỏi :

- Các anh cháu đi đâu rồi bác ?

- Chỉ mới có con Mai nhà tôi đi ra ngoài thôi, còn mấy anh ấy đã dậy đâu ? Ba bốn giờ đêm tôi còn nghe hai anh em cười chuyện gì thích thú lắm.

- Mai có nói bao giờ về không bác ?

- Thế chưa nói với cháu à ? Cháu đừng ngại, cứ coi như ở nhà cháu mà. Nó nói nó phải trở về trường vì phải cho học trò thi lục cá nguyệt gì đó ?

Thu ngạc nhiên thəm. Nàng biết Mai lấy cố như thế, chứ các lớp đã hoàn tất kỳ thi lục cá nguyệt chót cách đây một tuần lễ rồi. Thu chạy lại gõ cửa phòng anh và Phạm Nhượng đang ngủ nói vọng vào :

- Dậy đi chớ.

- Dậy rồi đây.

Đó là tiếng Phạm Nhượng. Khi nàng rửa mặt xong trở lên, hai người đàn ông đã ngồi trong phòng khách, y phục chỉnh tề. Phạm Nhượng nói :

- Đi ăn sáng, Thu. Gọi Mai dậy đi.

- Mai đi có việc rồi. Các anh định cho em ăn ở đâu đây ?

Thảo phản nản :

- Có một người hướng đạo thì lại bỏ đi đâu mất, thôi thì ăn ở đâu cũng được. Nghe nói ở La Frégate khá hơn cả.

- Đúng thế.

Khi chiếc xe vừa ra tới đường, Thu nói ngay việc Mai trần trọc suốt đêm qua.

Thảo ngồi lặng lẽ sau tay lái, không nói gì.

- Chắc là tại chuyện Sứ Xuân. Phạm Nhượng phát biểu ý kiến.

Thảo lắc đầu :

- Chuyện cũ của tôi, tưởng không làm ai phải bận tâm cả. Vả lại, giữa tôi với Mai đã có gì đâu ?

- Cậu tưởng thế à ? Chỉ mới nhìn qua tôi đã biết là nàng mê cậu lắm. Phải thế không Thu ?

- Em tin thế.

- Thảo, cậu không biết thật sao ?

- Không. Thật tình tôi không biết.

Thu mĩa mai :

- Anh mà còn biết cái gì ? Nếu anh biết, em tin rằng... anh sẽ không khổ. Không những anh sẽ không khổ mà còn thêm một người sung sướng.

Thảo xua tay :

- Đừng nói cái điệu đó. Mua một tặng một là chuyện không bao giờ anh đồng ý hết.

Thu gân cổ hỏi :

- Cái gì mà mua một tặng một ? Anh nói thế là làm sao ?

- Lý luận như cô là mua một tặng một. Hay là mua một hộp thuốc đánh răng được biếu thêm một cái bàn chải

cũng thế. Đừng làm chuyện của người ta với chuyện về sinh răng miệng.

Phạm Nhượng cười khà khà :

- Chắc Thu không có ý định so sánh như thế đâu. Đừng lo.

Thu cười theo :

- Nếu được như thế đã khá. Em sợ không những không được tặng thêm cái bàn chải đánh răng nào mà còn mua phải thứ thuốc rụng răng là đằng khác.

Chiếc xe đậu lại trong sân nhà hàng, bên vài chiếc xe Jeep và xe hơi chính phủ. Cả bọn tới ngồi dưới một hàng hiên hướng về phía mặt trời mọc, nơi dành riêng cho khách ăn điểm tâm.

- Ba cái cà phê sữa và ba đĩa hột gà. Chúng ta dùng giống nhau đi. Người nhạc sĩ đề nghị.

Thảo gật đầu nói :

- Cho tới khi nào bộ răng của tôi chưa rụng.

Thu bất ngờ lên tiếng :

- Anh biết Mai nó đi đâu không ? Nó bảo nó về Ninh Hòa. Theo em hiểu thì nó sẽ không trở lại đây trong thời gian cuộc họp mặt còn tiếp tục.

- Tại sao thế ?

Thảo ngơ ngác hỏi. Không ai trả lời chàng.

Phạm Nhượng bắn khoản :

- Thế thì ta còn ở lại nhà Mai sao tiện ? Kiếm chỗ khác mà đi thôi.

- Chẳng sao. Thu nói. Không phải chuyện chỗ ở khiến em bận tâm, mà chuyện Mai kia.

Phạm Nhượng quấy cà phê, nhìn Thảo. Ý kiến của Thảo bây giờ mới là quan trọng.

- Vậy thì chúng ta không ở đó nữa là xong chứ gì ?

Thu gắt với anh :

- Ở với không ở hoài. Em nói chuyện Mai chứ không phải chuyện chỗ ở.

Thảo nhìn em trong một vài giây đồng hồ, để chúng tỏ chàng hiểu em nói gì.

Thu chờ đợi như thể khuyến khích anh phải nói.

- Anh cũng sẽ về Ninh Hòa ngay ngày hôm nay.

Khuôn mặt cô bé hí hửng :

- Như thế là phải. Bởi vì nếu anh không về, chắc em phải về. Không có em Mai nó buồn chết.

Thảo nói vội :

- Em nên về chứ ? Anh về Ninh Hòa vài giờ thôi. Anh về thu xếp vài việc cần và nếu kịp, anh đi Saigon ngay trong ngày hôm nay.

Không khí đột nhiên nặng nề, Phạm Nhượng lắc đầu:

- Vội quá.

- Mai vậy. Thảo nói trong khi mỗi một điều thuốc lá. Chàng bỏ dở đĩa hội gả ộp-la mới ăn được một nửa.

- Mai cũng còn vội quá. Sao không đợi sau khi cuộc họp mặt chấm dứt ? Còn có ba ngày nữa.

Thảo hỏi bạn :

- Sau khi cuộc họp mặt chấm dứt, anh trở về Saigon ngay à ?

- À...

Người nhạc sĩ ngược nhìn ánh nắng trên ngọn hoa giấy ngoài hiên, nhớ lại việc của mình.

- Nếu anh về Saigon vào ngày đó, tôi sẽ đợi anh. Thảo nói - Nhưng mà hình như anh ra đây tìm chị Hạnh hơn là đi dự cuộc họp trại ?

Phạm Nhượng nói chữa :

- Tôi đi tìm Hạnh từ nhiều năm nay rồi. Hay là cậu đợi tôi xong việc rồi mình cùng đi Saigon ?

Ý Thu cắn nhần :

- Xong việc ? Việc của các anh có xong cũng phải hai mươi năm nữa.

Nhượng nhướn mày :

- Cô đừng trù ếm người ta chứ ?

- Em mong cho các anh chóng xong vậy. Em cầu cho các anh xong việc sớm hơn năm mươi năm.

Một toán thanh niên ồn ào bước vào nhà hàng, trong đó có Kha. Thu đứng dậy nói :

- Em ra với bọn họ. Giọng nói của cô bé lộ vẻ bức bối

Thảo gật đầu :

- Ở nhà đừng mong anh nhé. Anh có thể đi Saigon ngay khi nào anh đi được.

- Bây giờ anh đi được rồi đó.

Nói xong Thu bước vài bước. Cô nàng dừng lại, cúi xuống như muốn dấn dò. Thảo lắng tai chờ đợi.

- Anh nhớ mang theo một khẩu súng lục.

- Cái gì ?

- Và mười băng đạn.

Nói xong có bé đi thẳng, mép váy nhún nhảy theo nhịp chân thoăn thoắt.

Thảo trợn mắt hỏi Phạm Nhượng.

- Nó nói cái gì ? Một khẩu súng với mười băng đạn ?

- Tôi nghe là hai mươi băng đạn.

Chương 14

Mọi sự đột ngột thay đổi, ngay đêm thứ hai của cuộc họp mặt. Vào khoảng mười giờ đêm bọn Thảo trở về ngôi biệt thự của cha mẹ Mai, được tin Mai đã từ Ninh Hòa trở lại Nha Trang. Nàng hoàn toàn không còn là Mai của đêm hôm trước, ít nhất là trong cách ăn mặc.

Bà mẹ Mai vẫy Thu vào phòng bà, vẻ mặt khác thường. Bà cầm tay cô bé hỏi :

- Con Mai nó làm sao thế cháu ? Sáng ra nó Ninh Hòa thật sớm nói là mắc cho học trò thi, thế mà bây giờ đã trở về đây, mặt mũi hớt hải như một con thất tình. Chuyện gì xảy ra vậy Thu ?

Thu chưa kịp trả lời đã thấy Mai đẩy cửa phòng bước ra. Nàng mặc chiếc áo sọc màu đỏ bó sát thân mình và chiếc quần ống rộng bằng nhung đen. Cổ tay trái đeo sợi dây đồng hồ thật to bằng da sống.

- Trời ơi mày đó à ?

Thu tròn mắt nhìn bạn. Suốt một niên học ở Ninh Hòa không bao giờ cô bé thấy Mai ăn mặc khiêu khích dữ dội như thế. Mai chống hai tay cạnh sườn, hất hàm :

- Tao chứ ai. Lạ lắm sao mà nhìn người ta như thế ?

- Lạ lắm.

Bà mẹ Mai lắc đầu, chép miệng :

- Nhầm đúng lúc phải ăn mặc đứng đắn thì cô lại ăn mặc ngỗ ngáo, giáo sư gì mà không ý tứ chút nào.

Mai cãi mẹ ngay :

- Bộ giáo sư rồi con phải tự nén mình sao. Mặc thế này cho nó giản dị, má.

Thu ngấm bạn khen ngợi :

- Đẹp quá trời đi. Trông Mai chẳng còn giống ngày hôm qua tí nào.

Mai thích thú hỏi lại bạn :

- Đẹp thật không, hay là may nịnh tao đấy ?

- Đẹp thật. Đẹp chết người.

Bà mẹ Mai sung sướng nhìn con, nhưng lại gắt nhẹ :

- Lớn rồi nhé, không còn là nữ sinh đâu cô ạ.

Rồi bà chỉ mái tóc rối bung của con :

- Đầu với tóc thế kia à. Sao sáng nay con bảo có khi ba bốn hôm mới xong mà chưa đầy một ngày đã về ?

Bà quay sang nói với Thu :

- Về bằng Honda nữa chứ. Tám giờ tối mới về đến nhà, chui ngay vào phòng đến bảy giờ mới trở dậy đấy. Rồi lại sắp đi đâu hả.

- Vâng.

Mai nhanh nhẩu trả lời mẹ rồi kéo Thu vào phòng đóng cửa lại. Thu nhìn bạn không chớp mắt :

- Tại sao mày bỏ về Ninh Hòa không cho tao hay ? Mày đang tính toán cái gì phải không ?

Mai thú nhận :

- Tao đang tính một chuyện riêng. Tuy nhiên sáng nay khi bỏ về Ninh Hòa, tao chưa hề nghĩ đến.

- Mới có ai xui mày hả ? Tao chưa thấy tự mày nghĩ ra cái gì hết.

Mai đắn đo, gãi đầu gãi tai trước khi trả lời bạn :

- Liệu tao có nên cho mày biết không nhỉ. Chuyện này thật ra không đáng gì đến mày.

Thu có ý đôi :

- Thế thì mày cần gì phải nói với tao.

- Tao sắp đi Saigon. Có lẽ chỉ trong vài ngày nữa mà thôi. Mai hấp tấp nói vì sợ bạn giận.

Thu cười khi :

- Tưởng chuyện gì, chuyện đó có gì là ghê gớm đâu.

Mai thì thầm :

- Ghê gớm chứ, vì tao không tính cho má tao biết.

- Vậy hả.

- Vả lại anh Cảnh rủ tao đi.

Thu nhảy chồm như dấm phải gai :

- Cảnh tiểu lâm ấy à ?

- Ừ. Còn Cảnh nào khác nữa.

Thu nhăn nhó :

- Tiểu lâm thật. Tao không bao giờ tin rằng mày có thể nói chuyện tâm tình với anh chàng đó. Anh ta mà cũng có tình cảm à ?

Mai ngồi xuống mép giường, nét mặt ngó ngẩn :

- Anh ta cũng là người chứ. Đừng nhìn bề ngoài người ta để xét đoán bên trong. Nhưng mà thôi, dù sao đó mới chỉ là ý định. Bây giờ mày đi chơi với tao không ?

Thu xem giờ :

- Đi đâu giờ này ?

- Thiếu gì chỗ chơi. Vả lại tao đang đói. Đi kiếm cái gì ăn chứ không thì lả đi mất.

Thu đề nghị :

- Khuya rồi, nên mời anh Thảo và Phạm Nhượng đi nữa.

Mai lắc đầu :

- Hai đứa mình đi thôi. Tao không muốn đi chơi với những người có tâm sự riêng.

Hai người dắt xe ra đường. Khi xe nổ máy, Phạm Nhượng ló đầu khỏi cửa sổ hỏi lớn :

- Hai cô đi ăn mảnh hả. Tại sao không rủ chúng tôi cùng đi ?

Mai hét to :

- Ai biết là các anh thích đi. Người ta đi nhảy đầm mà.

- Đợi tôi với. Cái gì chứ nhảy đầm là phải có tôi ?

Mai cười mỉm khi quay xe lại. Thu tròn mắt hỏi bạn :

- Mà y rủ tao đi ăn, sao lại nói với người ta là đi nhảy đầm. Thật sự thì đi đâu hả bà ?

- Đi ăn. Tao mới nhớ ra là muốn ăn ngon phải có người trả tiền hộ.

- Hừ. Triết lý cũ rích.

Lát sau chiếc xe hơi đỏ chạy về phía chợ trong tiếng cười nói rộn rã của hai cô gái. Phạm Nhung lên tiếng hỏi :

- Các cô có chuyện gì thú vị thế ?

- Chuyện riêng. Chuyện riêng. Mai nhanh nhẩu trả lời và than. Cười đói cả bụng.

- Đói thì đi ăn.

Cả hai phá ra cười khoái chí vì trò ma lanh của mình. Mai nói trong tiếng cười :

- Mai thêm một tô súp ở nhà hàng Thiên Tân.

- Còn Thu chỉ thêm một ly cà phê sữa... ở quán chị Hạnh.

- Vậy thì ăn xong chúng ta đi uống cà phê.

Mai thản nhiên đặt chương trình khiến người nhạc sĩ chưng hửng :

- Sao bảo đi nhảy ?

Nàng hỏi lại Phạm Nhượng với vẻ hóm hỉnh :

- Anh không muốn nhân cơ hội đi tìm chị Hạnh à ?
Có đúng chị Hạnh là chủ một quán cà phê ở đây không?

- Ừ. Nhưng cũng có thể là chủ một quán rượu lắm chứ.

Thu hỏi :

- Từ sáng tới giờ anh đi hỏi được mấy nơi rồi ?

- Năm. Coi mòì khó quá.

Khuôn mặt Nhượng lộ vẻ đăm chiêu. Cô bé pha trò :

- Đây là em đã chúc may cho anh rồi đấy. Mỗi ngày năm quán, mười ngày năm mươi quán, chỉ vài tháng là

anh kiếm ra à ?

Đang lái xe Thảo lên tiếng rầy em :

- Thu đùa không phải lúc nhé. Chuyện của anh Nhượng là chuyện đứng đắn sao em dám đùa.

Cô bé cụt hứng không chịu thôi mà còn cố nói gở :

- Anh Nhượng không như anh đâu. Làm gì mà quan trọng thế.

- Sao lại không quan trọng. Rất quan trọng. Anh phải đi kiếm giúp anh Nhượng cả trưa nay đây.

Hai cô gái trao đổi một cái nhìn khó chịu. Thu nghĩ đến Băng Sương, không cưỡng lại được một câu hỏi châm chọc :

- Còn anh, bao giờ anh vào Saigon kiếm nàng danh ca trong mộng ?

- Chuyện của anh khỏi cần em lo. Em cũng đừng gọi Sứ Xuân như thế Thu à.

Thảo nhay cảm quá khiến Thu mĩa mai :

- Em chỉ biết cô nàng là Băng Sương thôi. Phải rồi Băng Sương ai tìm chả được, việc gì phải em giúp.

Mai ra hiệu cho xe dừng lại trước một cao ốc. Nhà hàng Thiên Tân tọa lạc trên lầu hai. Khi xe tắt máy, mọi người nghe rõ tiếng nhạc rập rình vọng xuống. Một nữ ca sĩ đang trình bày một nhạc phẩm tiền chiến.

Vượt qua cầu thang, một tấm biển ngữ đập vào mắt họ : *Chào Mừng Các Bạn*. Căn phòng ồn ào xao động, có vẻ gì khác hẳn ngày thường.

Dưới ánh đèn sáng choang, Mai rực rỡ như một nữ tài tử điện ảnh. Hàng trăm cặp mắt chăm chú đổ dồn về phía nàng.

Thu ngạc nhiên nói nhỏ :

- Sao nhiều người quen ở đây thế. Mà sao họ nhìn bọn mình kỹ thế ?

Phạm Nhượng nịnh đầm :

- Họ nhìn các cô đấy.

Thu lắc đầu :

- Họ nhìn Mai và anh chứ không phải nhìn em.

Rồi cô bé xuýt xoa với bạn :

- Hôm nay mày đẹp quá trời. Mày có một cái gì khác

với mọi ngày thì phải.

Mai nháy mắt :

- Cái gì.

- Tao có cảm tưởng mày mới ở Mỹ Viện ra. Mơ màng như gái một con nhưng lại tự do mạnh dạn như một thiếu nữ dậy thì.

Mai che miệng gất yêu với bạn :

- Chẳng đúng tí nào cả. Tao dậy thì lâu rồi nhưng lại chưa có con.

Phạm Nhượng lắc đầu khi mọi người đã yên vị :

- Hai cô này bạo phổi quá.

Ngắm nghía Mai, anh chàng tiếp :

- Mai khác đêm qua thật. Như hai nhân vật khác nhau chứ không phải là một người.

Nàng vuốt tóc bằng cả hai tay, hai cánh tay trắng hồng lồ lộ sau tay áo ngắn, phô bày một bộ ngực vun cao tràn căng sinh lực. Nàng nheo mắt hỏi người nhạc sĩ :

- Mai khác như thế nào anh. Chắc là nhờ bộ quần áo mới.

- Có một phần. Nhưng hôm qua Mai e dè bao nhiêu thì bây giờ Mai bạo gan bấy nhiêu. Hôm qua Mai đúng là một cô giáo quận lý, còn hôm nay Mai là một...

Anh chàng nghiêng đầu hỏi Thảo :

- Một gì cho đúng, hả nhà văn ?

Đang ngó cô ca sĩ trên bục gỗ, Thảo ngỡ ngàng quay lại :

- Một cô ca sĩ kích động nhạc.

Thu nhảy chồm trong khi Phạm Nhượng gật gù :

- Đúng thế, một ca sĩ kích động nhạc, xông xáo và tự tin giữa chốn đông người.

Thu nghĩ bạn mình không ưa cách so sánh đó vì hẳn là do vụ Băng Sương, Mai không thích ca sĩ song năng lắm, Mai hí hửng chỉ vào ngực mình :

- Mai giống một nữ ca sĩ. Trời ơi, anh làm Mai mừng quá. Làm ca sĩ chắc là nhiều người mê mình lắm, phải không anh ?

Phạm Nhượng không biết nên cười hay nên khóc, đành nói xuôi :

Những người đang ngắm Mai đêm nay chắc cũng đồng ý với tôi.

- Thật hả anh.

Thu không biết bạn mình sung sướng thật hay đang đóng kịch, chỉ thấy Mai có vẻ bối rối. Mai kín đáo liếc nhìn những bàn bên cạnh, quả nhiên thấy nhiều người nhìn ngó mình. Một người nào đó mỉm cười. Đó là Kha. Anh ta ngồi một bàn với Hùng, Cảnh và hai phụ nữ khác chắc là đồng nghiệp.

Theo cái nhìn của Kha, Cảnh quay lại. Anh ta đứng dậy tới bên bàn bọn Thảo, cúi đầu thật lễ phép :

- Kính chào quý vị, kẻ hèn này có thể ngồi ghé một tí chăng.

Thu thoáng nhìn anh dò ý tứ, vì Thảo rất khó khăn với những người lạ. Nàng nói vội :

- Không thấy người ta đủ rồi à. Năm người là đủ.

- Bàn tôi cũng năm người. Sao tôi đi đâu cũng thấy mình thừa là sao cả ?

Mai nhích ghế thân nhiên :

- Không dư đâu, anh có thể ngồi đây. Một người vui vẻ không bao giờ dư cả.

- Cảm ơn bạn. Hôm nay ban rực rỡ như một bông hồng trong chợ hoa.

Ý Thu cười khan :

- Ai hái Mai đem ra chợ hoa bán thế ?

- Tôi xin cải chính vậy. Cảnh nói - Rực rỡ như một bông hồng trong vườn xuân sắc.

- Trời, văn chương tha thướt quá.

Món ăn được bày ra. Nhân đó Phạm Nhượng giải thoát cho Cảnh :

- Chúng tôi mới nói Mai rực rỡ như một ca sĩ đấy.

Cảnh gật đầu :

- Mai là một ca sĩ nổi tiếng hồi còn đi học mà. Anh Phạm Nhượng nghe Mai ca bao giờ chưa nhỉ ?

- Chưa. Thế mà tôi không biết đấy. Mai chưa cho tôi nghe đấy nhé.

- Mai sẵn sàng, nếu anh cũng sẵn sàng...

Chưa ai hiểu Mai muốn gì thì Cảnh la lên :

- Ý kiến tuyệt vời. Tôi cho rằng hai người hát ngay bây giờ thì còn tuyệt vời hơn nữa.

Phạm Nhượng lắc đầu. Mai nói với giọng khác lạ, như giọng một người khác :

- Mai đang thích làm ca sĩ đây. Mai sẵn sàng hát ngay bây giờ nếu anh Nhượng bằng lòng.

Người nhạc sĩ bối rối :

- Ở đây không nên.

Cảnh cười xòa :

- Anh ngó khắp một lượt xem có ai lạ không. Toàn là những người đêm qua đã nghe anh hát.

Mai giải thích tiếp :

- Ban Tổ Chức thuê riêng nhà hàng này trong suốt bốn ngày họp mặt để các đại diện ăn ở. Các bạn không thấy hết thấy là nhà giáo à.

Bọn Thảo ngỡ ngàng. Song họ không biết cũng phải. Họ ở trong nhà Mai làm sao biết được những việc Ban Tổ Chức làm cho những người ở ngoài.

- Thừa các bạn, hôm qua tôi đã có dịp kể chuyện vui hầu quý bạn, tôi là Cảnh tiểu lâm.

Mọi người cười dễ dãi. Anh ta lén lên sân khấu trong lúc bọn Thảo còn đang ngơ ngác nghĩ lại những việc Mai làm. Chính nàng đưa họ tới đây. Họ thụ động trong tất cả mọi chuyện.

- Tôi có một tin vui để loan báo cùng quý bạn. Nhạc sĩ Phạm Nhượng sẽ lên đây song ca với một nữ đồng nghiệp của chúng ta.

Sau lời giới thiệu của Cảnh, tiếng vỗ tay nổi lên rào rào.

- Nữ đồng nghiệp, đó là chị Bạch Mai.

- Bạch Mai ở đâu. Ai thế ?

Tiếng xì xào lan truyền trong khắp căn phòng rộng. Mọi cái nhìn đều hướng về bàn Thảo. Mai xô ghế đứng dậy.

-Ồ.

Và sau tiếng kêu ngạc nhiên thích thú, là tiếng vỗ tay đôm đốp tán thưởng. Người ta đã tán thưởng sắc đẹp của Mai. Bây giờ người ta lại tán thưởng tài ca hát của nàng, mặc dù nàng chưa hát. Mai bước ra lối đi trong

khi Phạm Nhượng mới đứng dậy. Người nhạc sĩ ngó Thảo cười nhẹ, như ngầm xin phép. Thảo ngậy người hỏi em trong khi đôi song ca bước lên bục gỗ :

- Mọi khi Mai có bạo như thế không ?

Thu lắc đầu :

- Hôm nay chính em cũng kinh hồn. Hình như nó say rượu. Chưa bao giờ em thấy nó tác quái như đêm nay.

Thảo mỉm cười :

- Con gái phải khoẻ khoắn tự tin, coi thường mọi người, đi đâu cũng khiến người ta phải chiêm ngưỡng, thán phục. Đêm nay Mai được lắm.

Thu nhún vai :

- Đúng là đàn ông chỉ chết về cái bề ngoài. Càng lẳng lơ càng ăn khách.

Trên sân khấu, sau khi trao đổi vài câu nói ngắn, Phạm Nhượng đàn cho Bạch Mai ca.

Giọng nàng khoẻ mạnh lạ thường, nàng phát âm rành rọt, tiếng hát rướn lên, bay thoát khỏi cung bậc ký âm của bản nhạc, khiến chính người nhạc sĩ phải ngạc nhiên.

Mai hoàn toàn làm chủ giọng ca của nàng, giọng cao và âm :

*Mưa rơi dưới giàn hoa làm chậm tiếng đàn
Hoa bay dưới trời mưa càng lẹ cánh rơi
Ai đi lướt ngoài hiên giòng lệ ứa tràn
Tôi qua lỗ đời ai ngần ngại bước chân.*

*Người yêu
Người xa xăm
Đời tôi
Đời trăm luân*

Hãy cố tránh xa nhau khuất vào lãng quên.

Thảo muốn nhòm người trên ghế, bỏ quên điều thuốc lá ngút khói. Hàng trăm con mắt bị Mai thu hút như nam châm hút sắt. Có thể nói tất cả đều nghe Mai, kể cả Phạm Nhượng.

Nàng dứt lời, Phạm Nhượng là người buông đàn vỗ tay trước hết. Đợi cho tiếng hoan hô ở phía dưới ngớt đi, anh chàng tới gần máy phóng thanh nói :

- Tôi từng hát với các ca sĩ nhà nghề, nhưng chưa bao giờ tôi thấy một ca sĩ nào hát thoải mái, có hồn như chị Bạch Mai.

- Bis ! Bis !

- Và tôi cũng chưa thấy một người hát tài tử nào được khán giả yêu cầu hát thêm như bây giờ.

Bạch Mai. Bạch Mai. Chỉ trong một thoáng, không ai là không biết mặt nàng. Hai đêm cuối cùng của cuộc họp mặt, không đêm nào nàng không được người ta mời lên, cùng với Phạm Nhượng. Và họ trở thành cặp nhạc sĩ, ca sĩ lý tưởng nhất mà trước kia người ta chưa từng thấy.

Chương 15

Máy ảnh bấm clic clic cùng với những pha đèn lóe sáng. Tới lượt Phạm Nhượng và Bạch Mai được tặng hoa kỷ niệm. Hai nữ sinh lần lượt bước lên bục gỗ, mỗi người một bó hoa trong tay.

Xướng ngôn viên tường thuật vui vẻ qua máy phóng thanh :

- Thưa quý vị và các bạn, em Mạc Hảo, ái nữ của bà Hiệu Trưởng trường Nữ, tặng hoa cho tân danh ca Bạch Mai.

Trang pháo tay cô võ ròn như pháo. Người ta mặc nhiên đồng ý Mai là một tân danh ca.

- Bây giờ em Tư Hương, nữ sinh xuất sắc nhất trường Nữ, tặng hoa cho nhạc sĩ Phạm Nhượng.

Cô bé tặng hoa cho người nhạc sĩ có đôi má lúm đồng tiền, nụ cười cực kỳ duyên dáng. Ngồi phía dưới đất, Kha nói nhỏ với Ý Thu :

- Tư Hương là con gái bà chủ quán rượu Gió Lào. Tiếc rằng không có Cảnh tiểu lâm ở đây cho y kiểm chứng xem quán Gió Lào có bao giờ mở cửa ở Lào không.

Thu xuýt xoa :

- Con bé đẹp quá nhỉ.

Sau màn tặng hoa, cuộc họp mặt chính thức bế mạc, mọi người chia tay thật ồn ào, và chỉ nửa tiếng đồng hồ sau, khoảng sân rộng chỉ còn lác đác bóng người, trong đó có bọn Thảo. Thảo muốn về thật sớm, cuối cùng lại bị vây chặt bởi những người ái mộ. Bạch Mai hân hoan bao nhiêu thì chàng lăm lè bấy nhiêu. Chàng biết mình chỉ là một bóng mờ bên cạnh nàng. Nhưng chàng không mảy may buồn bực, vì suốt bốn ngày của cuộc họp mặt, Thảo không hề bước lên bục gỗ một lần nào. Chính chàng muốn như thế.

Các nữ sinh, các nữ giáo sư bao quanh Phạm Nhượng trong khi đàn ông vây chặt Bạch Mai. Họ hỏi han đủ thứ chuyện và xin chữ ký hai người nghệ sĩ sáng chói của cuộc họp mặt. Bạch Mai không còn là một giáo sư vô danh nữa. Nàng đã là một nghệ sĩ khét tiếng rồi.

Hai người cuối cùng rời họ, khi họ ra tới xe của Thảo, là Mạc Hảo và Tư Hương. Tư Hương không ngớt cười tươi như hoa, nụ cười không ai có thể cưỡng lại được. (Thu bị cô bé thôi miên. Nàng biết nhiều khi cô bé không cười song cặp má lúm đồng tiền xinh xắn quá trông như cười hoài hoài).

Cô bé bám sát Phạm Nhượng như một nữ ký giả bám sát con mồi.

- Cháu đọc báo thấy nói chú sống độc thân phải không chú ? Cô bé hỏi người nhạc sĩ.

Phạm Nhượng sửa lại giọng kính trể trên sống mũi, gật đầu thay cho câu trả lời. Tư Hương hỏi tiếp :

- Tại sao thế chủ. Có phải chú chưa chọn được người vợ lý tưởng phải không ?

Người nhạc sĩ cười xòa. Tư Hương vẫn không chịu thua, hỏi tiếp :

- Theo ý chú, người đàn bà lý tưởng phải là một người như thế nào ?

Biết không thể tránh được một câu trả lời, Phạm Nhượng cười nói :

- Đó là người biết chê chủ dở ẹc.

Cô bé chưng hửng. Phạm Nhượng và Thảo trao nhau một cái nhìn hóm hỉnh. Thu hiểu ý nghĩa cái nhìn ấy. Mai cũng vậy. Người đàn bà đó chính là chị Hạnh, người đã từng liệng một lời nhạc của anh ta xuống đất.

Tư Hương và bạn nhảu nhó trong khi Thảo từ từ cho xe chuyển bánh. Khi xe chạy được một quãng, Thu lên tiếng phàn nàn :

- Chẳng ai phỏng vấn tôi cả là làm sao ? Nhưng mà thôi, đâu phải chỉ có tôi bị bỏ quên. Trong một trăm người tham dự cuộc họp mặt, có đến chín mươi tám người bị bỏ quên cơ mà.

Thu nơi gần đúng sự thực. Ngoài Cảnh tiểu lâm và vài hội thảo viên hùng biện ra, chỉ còn Phạm Nhượng và Bạch Mai. Đó là hai cái đỉnh của cuộc họp mặt. Trong hai người đó, Phạm Nhượng là người đã nổi tiếng sẵn, và Mai, như một phép lạ, vang danh chỉ trong vòng hai ngày.

Ngày khai mạc cuộc họp mặt, không ai biết nàng là ai. Ngày bế mạc, không ai là không biết nàng. Cùng với người nhạc sĩ đeo cặp kính to tướng, nàng trở thành thần tượng trong giới trẻ tuổi. Nàng nổi tiếng nhanh quá. Thành công của nàng đến tức tốc ngoài sự tưởng tượng của những người quan sát tinh tế nhất. Chính nàng cũng không ngờ được. Nàng mơ mơ màng màng như trong giấc ngủ say, không tin mình chính là Bạch Mai mà bạn bè và Đài Phát Thanh tỉnh đang nói đến.

Ít lâu sau hai tuần báo chuyên về điện ảnh tân nhạc ở Saigon viết bài về nàng. Cảnh đi Saigon một ngày trước khi cuộc họp mặt kết thúc, gửi hai bài báo đó về. Hình ảnh nàng được in la liệt đầy hai trang báo lớn, ngang với hình Phạm Nhượng. Thành công bất ngờ trong cuộc họp mặt đã khiến nàng đề Cảnh đi Saigon một mình. Nàng cũng vẫn sẽ vào thủ đô, nhưng không vào với Cảnh, mà định vào với Nhượng. Cuộc phiêu lưu điên rồ của nàng đã gặp khúc quanh thật gắt ngay khi vừa mới khởi đầu. Khúc quanh ấy hiện ra khi nàng lên hát với người nhạc sĩ ở nhà hàng Thiên Tân. Lúc ấy nàng chỉ hành động như một con bé thất tình, đúng như mẹ nàng nói. Giờ đây, với lời đề nghị của Phạm Nhượng, nàng sắp bước chân vào một cuộc đời mới. Phạm Nhượng muốn nàng đi trình diễn với anh ta ở khắp mọi nơi. Thu nồng nhiệt tán thành đề nghị đó. Cô bé hăng hái đến nỗi có lúc chê bai tới Cảnh :

- Mà đi với anh chàng tiểu lâm đó, giỏi lắm là được nhận vào ban tạp lục của Đài phát Thanh.

Buổi tối cuối cùng của cuộc họp mặt, hai người tâm sự đến sáng. Họ chỉ thỉnh thoảng ngưng nói khi chiếc phi cơ tuần thám bay ngang nóc nhà, hay khi bắt ngờ nghe tiếng sóng biển rền rĩ cùng lúc với bầy thùy dương.

Thu nghiêm trang hỏi bạn :

- Bây giờ tao vẫn chưa hiểu hôm bỏ về Ninh Hoà, chuyện gì đã xảy ra với mày ?

- Hôm đó là ngày quan trọng nhất của đời tao. Có lẽ quan trọng không kém gì ngày tao lấy chồng.

- Đó là ngày mày giải bày tâm sự với anh chàng Cảnh phải không ?

- Ủ. Mai trả lời sau vài giây đắn đo.

- Chán thật. Tại sao mày lại chọn một người đàn ông như y mà thì thầm bên gối ? Y tổng tình dữ lắm phải không ?

Mai gất ầm :

- Nói bậy không à. Mày tưởng giữa chúng tao có chuyện gì à ? Không có gì hết. Cảnh là một người bạn đúng nghĩa, một người bạn tốt để ý tới tất cả mọi chuyện của mình. Tao vui hay buồn y đều biết hết. Y làm tao cảm động quá.

Thu hoài nghi.

- Tao thấy y chỉ chuyên môn chế nhạo mày thôi.

Mai cười khẽ trong bóng tối :

- Tao cũng từng tưởng như mày. Song tao lầm. Y là một người tình cảm suốt suốt, một kẻ lãng mạn can không nổi.

- Trời đất ơi.

- Buổi sáng tao bỏ về Ninh Hòa, vừa ra tới đầu đường đã thấy y đi tới tới. Sau này tao mới biết y đợi sẵn ở đó. Chúng tao đi ăn sáng với nhau ở La Frégate.

- Ở La Frégate ? Sáng hôm đó chúng tao cũng đến đó sao không gặp ?

- Tao biết. Lúc thấy mày với anh Thảo và Phạm Nhượng vào, tao và Cảnh ra về bằng lối phòng ăn. Chính sáng hôm đó Cảnh rủ tao đi Saigon.

- Mày xiêu lòng ? Lạ thật, tao vẫn không hiểu được đây, mày đâu phải là người thích được người ta chọc cười.

- Mày lầm rồi. Lúc buồn, tao thích được cười lắm chứ. Tao thấy Cảnh đáng mến hơn là mình tưởng. Tối hôm đến nhà hàng Thiên Tân, chính là chúng tao có hẹn với nhau.

Thu kêu lên :

- Hèn chi mày mặc sexy thế. Hôm đó mày thay đổi hẳn.

Mai tiếp tục tâm sự :

- Ai ngờ tao lại lên hát. Phải nhận rằng chính vì nghe Cảnh mà tao bạo dạn. Y đã khai sáng đầu óc cho tao khi nói rằng sống là phải hoạt động, đừng nghĩ nhiều quá và nhất là đừng nghĩ một mình. Y có lý lắm. Anh Thảo là người sống một mình, nghĩ một mình. Cho nên anh Thảo như một ông già.

Thu cười khúc khích :

- Nhưng mà cuối cùng mày cũng không vào Saigon với y.

Mai cười theo :

- Ừ.

- Anh Phạm Nhượng sẽ giúp mày nhiều hơn bất cứ ai. Dịp may bằng vàng đấy.

- Đúng thế. Mẹ tao cũng nói như mày.

Thu ngạc nhiên :

- Bà không phản đối à ?

- Không. Trái lại bà còn khuyến khích.

Nàng cười khi nói tiếp :

- Có lẽ bà muốn tao kiếm chồng cho lạ. Và bà tin người đó là Phạm Nhượng.

Giọng nàng ngậm ngùi khiến Thu căn vặn :

- Mà đang nghĩ đến ai ? Anh hề có trái tim lãng mạn hả ?

- Đừng nói thể. Mai phản đối. Anh hề thì cũng có tâm hồn như bất cứ một người bình thường nào. Tao sợ chính những người hay làm hề là những người hay buồn nhất.

- Tao thấy mày có vẻ buồn. Hay là mày đang tiếc cái ngày thơ mộng vừa sớm nở tối tàn ?

- Đó không phải là một ngày thơ mộng. Trái lại đó là một ngày mệt mỏi muốn chết. Hôm đó chúng tao mệt phờ người. Mày biết chúng tao làm gì không ? Chúng tao thu xếp mọi công việc, kể như sẵn sàng đi Saigon mà không phải trở về đó nữa. Tối mịt chúng tao mới trở lại đây bằng Honda.

- Ghê gớm quá. Gan mày to thật. Tao cứ tưởng mày là một con bé hiền lành.

Mai bỗng cười thành tiếng :

- Bây giờ thì mọi sự đột ngột thay đổi, kẻ cũng bắt ngờ thật. Cảnh có lẽ sẽ trở lại Ninh Hòa khi niên học mới bắt đầu. Còn tao, rất có thể tao sẽ đi luôn. Tao hy vọng sẽ trở thành ca sĩ.

- Chắc là mày sẽ thành công.

- Tao sẽ là Băng Sugar.

Thu tưởng mình không nghe rõ, hỏi lại bạn :

- Mày nói gì ?

Mai không trả lời. Trong im lặng, họ nghe tiếng sóng biển vọng lại râm. Đó là đêm cuối cùng hai người bạn gái còn được ngủ chung phòng với nhau.

Chương 16

Đặt chân xuống thành phố chưa được nửa tiếng đồng hồ, Thảo bèn chồm ra khỏi nhà. Lòng chàng xao xuyến, trời chiều chạng vạng, thật không còn gì thích hợp hơn. Có tới mười năm nay chàng mới trở lại Saigon, mười năm trôi qua như một cơn mộng dài đầy huyền hoặc.

Đối với Thảo, thành phố hoàn toàn đổi khác.

Mười năm trước, đường phố không đông nghẹt xe cộ như thế kia. Xe chạy đến tối mắt.

Thiếu nữ Saigon bây giờ đẹp quá. Đẹp hơn trước gấp bội. Họ không những đẹp, họ còn bạo dạn nữa. Ngắm những cặp đùi thon với nước da quen nắng, Thảo bút rút nghĩ mình già quá. Thế nhưng khi bắt gặp mình đang rung động trước vẻ tươi mát của các cô gái nhỏ, chàng lại cho rằng mình còn rất trẻ trung. Chỉ một thoáng sau Thảo kết luận rằng chính vì quá khứ chồng chất kỷ niệm mà chàng đã có những cảm tưởng sai lạc về tuổi trẻ của mình.

Thảo cười thâm, hài lòng với kết luận đó.

Nhưng khi xem giờ trên đồng hồ tay, chàng cau có. Hơn nửa tiếng rồi không thấy một chuyến xe nào tới. Hay là bây giờ xe về bến sớm hơn hồi trước. Chàng nhớ khi xưa, tám rưỡi hầy còn xe lên trung tâm thủ đô.

- Chú chờ ai hả ?

Cô bé bán thuốc lá cạnh cột xe buýt lên tiếng hỏi chàng.

- Tôi chờ xe. Sao hơn nửa tiếng rồi không có chuyến xe nào qua, hả cô ?

- Chú chờ xe đi đâu ?

- Lên Saigon.

Thảo đang đứng ở cuối đường Trương Minh Giảng, gần một trạm xăng. Theo lời dặn của Phạm Nhượng, lúc xuống phi cơ ở Tân Sơn Nhất, chàng không dùng đến xe chuyên chở của Công Ty Hàng Không, mà ngồi xe ôm về thẳng nhà người nhạc sĩ. Phạm Nhượng ở lại Nha Trang tìm chị Hạnh, nên cho chàng sử dụng căn gác của anh ta cho tới khi nào anh ta trở về. Đó là một căn gác rộng chỉ cách trạm xăng một con hẻm. Bạch Mai vào Sai gon cùng một chuyến phi cơ với chàng, và tới tá túc tại nhà người chị họ ở đường Bùi Thị Xuân.

- Trời ơi sao xe qua hoài mà chú không gọi ?

Cô bé kêu lên ngạc nhiên. Thảo nhìn ngược nhìn xuôi, nói :

- Tôi không thích đi xe lam. Tôi chờ xe buýt.

Cô bé bán thuốc lá bụm miệng cười :

- Chú nói gì ? Xe buýt hả ? Chú mới ở đâu tới Saigon phải không ?

Thảo ngượng ngập gật đầu. Chàng cũng tự thấy mình là một khách lạ của thành phố.

- Ở. Ở hòn Chà Là.

- Hòn Chà Là ? Miệt Cà Mau gì lận hả ?

- Không, làm sao ?

Cô bé cười hì hì :

- Chú chờ vài năm nữa đi, may ra nó tới. Sài gòn bây giờ làm gì có xe buýt.

- Không có xe buýt, hay hết xe buýt rồi ? Mới hơn bảy giờ mà.

- Không có.

- Văn minh nhĩ.

Thảo đỏ mặt nói trống khi bước xuống đường chặn một cái taxi.

- Cha này kỳ đòi ghê.

Chàng nghe cô bé cản nằn ở phía sau. Xe chạy, tai chàng còn nóng bừng. Chưa bao giờ chàng quê như thế. Nghĩ tới mười năm trời tự cô lập ở cái hòn đảo hiu quạnh và cái quận lỵ xơ xác miền Trung, Thảo thấy ân hận.

- Đi đâu cậu ?

«A. Ông ta gọi mình bằng cậu. Mình chưa đến nỗi già lắm».

- Saigon, quăng Nhà Hát Tây.

- Cậu ở đâu mới tới Saigon hả ?

Thảo chột dạ. Tại sao đến người tài xế taxi cũng biết chàng mới tới Saigon. Chàng có về nhà quê ra tỉnh lắm sao ? Hòn Chà Là đã ghi lên mặt mũi thân thể chàng những dấu vết kinh khủng lắm sao ? Chàng ngó lại mình. Chàng mới thay bộ quần áo vĩa nhất, và đôi giày bóng loáng như gương, đâu đến nỗi nào. Nếu bây giờ Sứ Xuân nhìn thấy chàng, không biết nàng sẽ nghĩ gì ?

Thảo bồi rối mỗi một điều thuốc lá.

- Chỗ đó bây giờ người ta quen gọi là Trụ Sở Hạ Viện. Xưa thì nó là nhà hát Tây.

Nghe người tài xế giải thích, Thảo thở phào :

- Vậy hả. Chàng vụng về vuốt tóc, nghĩ tốt hơn là nên thú thật - Tôi xa Saigon lâu quá, nào biết nó thay đổi những gì. Saigon bây giờ chắc có nhiều cái lạ lắm phải không bác ?

- Ôi, nhiều lắm. Cậu thấy các cô chưa ? Đẹp ác liệt lắm. Đó, cứ ngó mấy cô đi xe kia.

Nhìn qua cửa xe, Thảo thấy hai thiếu nữ chờ nhau trên xe máy Nhật. Cả hai đều mặc jupe cực ngắn. Giỏ xe đựng sách vở.

- Hai cô này chắc là Sinh Viên. Hồi tôi còn trẻ, các cô đi Solex không à. Và cái nón treo ở ghi đông.

- Dạ phải, bây giờ khác rồi. Nhưng cậu đâu có già.

Thảo nghiêng đầu soi mặt trong chiếc kính chiếu hậu:

- Già rồi.

- Trời, đâu có già. Thanh niên như cậu, các cô mê chán. Cậu mới hăm lăm hăm sáu chớ gì ?

Thảo cười như tài tử xi-nê :

- Ba mươi rồi ông ơi.

- Trông cậu còn trẻ quá chớ. Ba mươi vẫn còn trẻ lắm. Cậu đi chơi không ?

- Đi đâu ?

Nghe nói qua vài chỗ, Thảo lắc đầu :

- Cảm ơn, tôi thích những chỗ lạnh mạnh đã.

- Vậy thì tới phòng trà, dancing.

- Bác cho tôi tới phòng trà nào nhiều ca sĩ tên tuổi nhất.

Ít phút sau, Thảo đi bộ trên lề đường Tự Do. Người tài xế taxi không thông thạo lắm về những chốn giải trí lạnh mạnh. Thảo đành mua một xấp báo mới mang vào quán nước góc đường đọc. May ra báo chí cho chàng biết điều chàng muốn biết.

Ngồi một mình trong cái quán có những cặp trai gái tuần tú, xinh đẹp, Thảo hơi ngờ ngàng. Bộ mặt thủ đô

khác với sự tưởng tượng của chàng nhiều quá.

Thảo dở báo ra đọc, và chỉ đọc những trang trong : *Thái Thanh rời Queen Bee, Bạch Mai, một tân danh ca...*

Chàng đang muốn tìm một người khác, không phải nàng. Qua hết xấp báo, Thảo không tìm thấy điều chàng muốn tìm. Trả tiền cà phê chàng ra khỏi quán. Một lúc sau đứng trước phòng trà Tự Do, Thảo bàng hoàng. Tấm biển quảng cáo màu sắc sặc sỡ quay lộn nhẩy múa trước mắt chàng : The Blue Jets, CBC, Thái Thanh, Lệ Thu, Băng Sương, Thanh Thủy...

Không cần đọc hết, Thảo bước vào.

Chương 17

Ban nhạc đang trình tấu bản *What Now my Love*, bản nhạc Thảo từng say mê qua giọng ca của Frank Sinatra. Trên sân khấu chỉ thấy một anh chàng Phi Luật Tân đeo kính trắng, rất đẹp trai, nổi ra ngoài ánh sáng. Những người khác không được ánh đèn chiếu tới.

Thảo chọn chỗ ngồi gần bậc gỗ nhất, chỗ ngồi chường mặt ra với mọi người, chàng đang cản chường mặt ra với Sứ Xuân. Không tin nàng có thể nhận ra mình, chàng vẫn thích thử ngồi như thế xem sao.

Người xếp bồi trong bộ y phục làm việc trắng toát tới bên chàng. Chàng nói không đợi anh ta hỏi :

- Martell soda một cái.

- Một cái Martell soda.

Anh ta nhắc lại khi bỏ đi. Vừa đi vừa ghi vào tập giấy nhỏ. Chiếc đèn pin được bấm lên và tắt ngay khi anh ta ghi xong. Ngoài piste, chỉ có hai cặp trai gái ôm nhau nhảy. Một cặp coi được và cặp kia so le đến buồn cười. Cô gái nhỏ xíu thấp bé, anh kép có cái bụng thật to.

- Anh gọi em nào ?

Thảo giật mình. Người hỏi chàng là một người đàn bà sắc xảo, đứng tuổi, khá xinh đẹp. Nàng mặc robe ngắn màu cà phê sữa. Nàng ngồi chéo chân, để lộ cặp đùi sâu trong lòng áo lẩn khuất bóng tối.

Hay để tôi gọi giùm anh một em nhé. Gilberte dễ thương lắm.

«À, một chị cai gà». Thảo nhủ thầm với một cái lắc đầu nhẹ. Cặp đùi nàng nông choèn. Nàng bỏ đi không nói thêm tiếng nào.

Ngó lên sân khấu, ban nhạc trẻ đang vươn người trong một điệu nhạc lời Pháp, Des Garçons et des Filles. Thảo nhớ đây là bản nhạc tũ nhiều năm trước của Francoise Hardy.

Sau đó, cô ca sĩ ban nhạc trẻ hát một mình, vừa hát vừa nhảy lên cao. Cô bé này có cái cổ thật to, giọng khàn khàn khơi dậy dục tình. Cô bé giống một món đồ khêu gợi, mập mập nhể nhại, tóc bệt vào ngực, vào cổ, mồ hôi lóng lánh dưới ánh đèn lúc sáng lúc tắt. Hai cặp đang nhảy trên piste dang nhau ra, nhảy mỗi người ở chỗ của mình, trông thật vui mắt.

Rượu được mang ra, với tám biên lai tính tiền đặt dưới đáy ly. Sân khấu lại đổi ca sĩ. Lúc này là Thái

Thanh. Cô trình bày một sáng tác mới của Phạm Đình Chương. Giọng Thái Thanh réo rắt như những mảnh vụn của châu ngọc reo trên thủy tinh.

Nhắm mắt

Cho tôi tìm một thoáng hương xưa

Cho tôi về đường cũ nên thơ

Cho tôi gặp người xưa ước mơ

Hay chỉ là

Giấc mơ thôi.

Nghe tình đang chết trong tôi

Cho lòng tiếc nuối sót thương suốt đời.

Nhắm mắt

Ôi sao nửa hồn bỗng thương đau

Ôi sao ngàn trùng mãi xa nhau

Hay ta còn hẹn nhau kiếp nào

Anh ở đâu ?

Em ở đâu ?

Thảo ít khi nghe nhạc chăm chú thế. Nghe bản nhạc này, chàng buồn quá.

Chàng buồn đến nỗi không biết sau đó Thái Thanh hát tiếp bản gì. Phòng trà và ca vũ trường này không có lệ giới thiệu ca sĩ nên chàng không để ý. Một ca sĩ khác

lên thay, Thảo cũng không để ý. Rượu ngon quá. Cho tới khi ban nhạc trình tấu một bản nhạc Jazz, Thảo mới bừng tỉnh. Họ chơi hay quá, phòng trà náo động hẳn lên. Trên piste, người ta vẫn nhảy.

- Em ngồi với anh nhé.

Thảo không kịp từ chối cô gái đã ngồi xuống cạnh chàng, trên cái ghế chì cai gà mới bỏ đi.

- Em là Lê Thủy.

Cô gái tự giới thiệu. Nàng mặc chiếc jupe ngắn ngắn bằng da màu đen, trông rất xinh xắn.

Anh chờ bạn bà ?

Thảo gật đầu thay một câu trả lời. Nét mặt chàng chưa đủ cau có để từ chối cô vũ nữ.

- Em không phải Lê Thủy cải lương nghe anh.

Thảo buồn cười. Chàng không hỏi mà cô gái cứ nói. Nụ cười của chàng là một lỗi lầm kỹ thuật. Như được khuyến khích, cô gái xích ghế ngồi gần chàng hơn :

- Trông anh giống như một người nào em đã thấy. Hình như là, à phải rồi, đúng là Alain Delon.

Thảo phì cười. Chàng hầu như không đi xi nê nhưng vì đọc báo Tây mỗi tuần nên biết Alain Delon là một tài tử đẹp trai, cỡ quốc tế.

- Trông anh giống thằng cha thiệt đó. Bộ chưa ai nói với anh như vậy sao ?

Thảo lắc đầu. Ừ, có khi cô gái nói đúng không biết chừng. Chàng chỉ phải cái gầy hơn anh chàng tài tử đó một tí thôi. Vậy mà cô bạn nào đó của Bạch Mai dám nói chàng có thể đóng vai Dracula.

- Anh nhảy bản này với em nhé.

Một ca sĩ đang trình bày bản nhạc bất hủ : *Giòng Sông Xanh*. Thảo lắc đầu :

Đề bản khác. Nhảy Valse anh chóng mặt lắm. Anh già rồi.

- Hừ. Cô gái cười toe sung sướng. Con gái mười sáu còn mê tí anh đi được.

Cô gái ngồi xít bên Thảo, kê đùi vào đùi chàng. Không biết nàng có ra hiệu với bồi không mà một anh bồi đã đến ngay.

- Một cái Martell nữa.

Nàng tự động nói với bồi. Khi rượu được mang ra, nàng sẽ cho khách một nửa.

- Em uống cho nóng máu thôi. Anh uống hộ em nhé.

Thảo vui vẻ gật đầu. Ly rượu của chàng đã cạn. Chàng gặp được một vũ nữ rất lương thiện mà không biết. Cô ta có thể gọi rượu giả - là nước trà - nghĩa là chàng không được uống ghé một tí nào mà vẫn phải trả đủ tiền cho một ly rượu như thường.

Tới một điệu slow, Thảo nhảy với cô gái. Cô bám chặt vai chàng, thủ thủ :

- Chắc bạn anh không đến đâu. Nếu tối nay không đi với bạn anh, anh sẽ đi đâu ? Về với vợ ?

Chàng lắc đầu.

- Anh chưa có vợ ? Em đi với anh nhé. Em rảnh cả đêm.

Thảo dìu nàng về bàn. Nàng tán công dữ dội quá.

- Chín giờ hơn rồi, chắc bạn anh không đến đâu.

Thảo xem lại giờ, nhìn lên sâu khấu. Chàng thoái thác :

- Bây giờ anh chưa quyết định. Để nghe Băng Sương hát đã.

Cô gái mở to mắt nhìn chàng, rồi cười ngặt nghẽo :

- Anh mê cô nàng hả ?

- Ừ, anh không mê ai bằng mê Băng Sương.

Thảo mượn rượu để thổ lộ tình cảm của mình.

- Nàng có yêu anh không ? Có, hồi xưa kia. Khi nàng còn trẻ.

-Nghĩa là khi cả hai còn đi học ? Một mối tình thời niên thiếu.

- Ừ, em thông minh lắm. Em biết không, trong vở học của anh đầy hình ảnh nàng.

Cô gái không cười, nói rất bình thản :

- Coi chừng anh say. Mình nên đi sớm anh ạ.

- Không, anh phải chờ nàng.

Cô gái nói nhỏ : Chắc là lâu rồi anh không gặp lại Băng Sương phải không ?

Thảo ngạc nhiên :

- Ủ, em thông minh lắm. Rất lâu anh không gặp nàng.

- Vì thế anh không còn nhận ra Băng Sương nữa ?

Nói xong cô vũ nữ cười khó hiểu. Trong khi Thảo ngơ ngác cô nói tiếp :

- Cô ta hát xong rồi. Đi rồi.

- Bao giờ ?

Thảo nhảy chồm, tự giận mình. Chàng uống nốt ly rượu, mắt vẫn không rời người vũ nữ.

- Băng Sương hát ngay sau Thái Thanh đó.

Câu trả lời của nàng như một gáo ước lạnh dội vào gáy Thảo. Chàng ngán ngẩm : chính chàng muốn ngồi thật gần sân khấu để thử xem Sứ Xuân có nhận ra mình không, vậy mà chàng lại không nhận ra nàng. Có một chút mỉa mai trong giọng nói của Thảo :

- Anh tệ quá nhỉ.

Chàng ngò trong lúc cô vũ nữ tới chàng bị phân trí nên không nhận ra Sứ Xuân. Nhưng rồi chàng nhớ ra cô vũ nữ chỉ tới sau khi Sứ Xuân hát xong.

Thảo gọi bồi tính tiền. Chàng nói với cô vũ nữ :

- Anh phải đi. Anh phải gặp nàng tối nay.

- Vàng, Mai anh đến nữa nhé.

- Ừ.

- Anh lại Bồng Lai bây giờ chắc gặp Băng Sương. Bao giờ cô nàng cũng tới Bồng Lai sau khi ở đây ra. Cô nàng hát nhiều chỗ lắm.

- Thế à ? Sau Bồng Lai còn đâu nữa ? Chắc em rõ ?

- Em không rõ giờ giấc. Em chỉ biết Băng Sương còn hát ở Quốc Tế và Queen Bee.

Thảo nói cảm ơn, dù phải trả cho nàng một tích-kê mà nhảy được có một bản. Chàng gọi taxi tới nhà hàng Bồng Lai. Chiếc thang máy chạy đều đều đưa chàng lên lầu chót, vậy mà chàng vẫn thấy nó chạy chậm. Thang dừng, chàng phải đi bộ qua một khúc cầu thang ngắn nữa, và sau khi qua một hành lang dài và hẹp, chàng bước vào phòng trà. Trong khoảng hành lang, chàng suýt đụng một cặp trai gái. Không buồn xin lỗi họ, Thảo tìm ngay người bồi hỏi Băng Sương đã đến chưa. Nếu nàng đến rồi, chàng sẽ không ngồi lại làm gì cho mất thì giờ. Người bồi ý tứ nhìn chàng, giọng thân thiện tuy

hơi lo ngại :

- Cậu là bạn cô Băng Sương hả. Coi chừng mấy ông khách đằng kia.

- Sao thế ?

- Suýt đánh lộn đấy. Một ký giả đến phỏng vấn Băng Sương chỉ một tí nữa ăn đòn oan.

Nói xong anh ta bỏ đi. Thảo đón một anh bồi khác hỏi :

- Băng Sương đến chưa cậu ?

- Rồi. Đi rồi.

- Anh biết Băng Sương tới đâu giờ này không ?

Anh ta nở một nụ cười méo mó, dáng điệu cóm róm khó chịu, thoát đi mà không trả lời.

Thảo ra khỏi Bồng Lai, nghĩ đến khoảng thời gian chàng nói chuyện tầm phào và nhảy với người vũ nữ, hiểu ra trong thời gian đó Sứ Xuân đã hát xong ở Bồng Lai. Như những ca sĩ khác, nàng chỉ hát hai bài ở mỗi nơi, nghĩa là khoảng mười lăm phút, rồi lại đi nơi khác. Là một danh ca, mỗi đêm nàng phải hát ở nhiều phòng trà, và mỗi nơi nàng chỉ có mặt trong một thoáng như

thế.

Băng ngang đường Nguyễn Trung Trực, Thảo đã ở trước lối lên phòng trà Quốc Tế. Cầu thang thật rộng, gương chiếu sáng choang, Thảo nhảy hai bậc một lên lầu.

Khách nhảy thừa thớt, trên bậc gỗ khá xa tầm mắt chàng vì nơi này rất rộng, một nữ ca sĩ đang trình bày một nhạc phẩm của Phạm Nhượng.

- Băng Sương đến chưa cậu ?

Thảo đụng đầu một chú bồi, hỏi ngay. Chú bồi khoảng mười lăm mười sáu, chỉ xuống đường nói :

- Vừa lộn xộn ở bên Bông Lai, hôm nay Băng Sương nghỉ hát.

- Có đến đây rồi à ?

- Không. Nhấn người lại nói. Ghen tuông tùm lum, hát gì được.

Thảo không dẫn được sự tò mò thôi thúc, hồi hộp hỏi cậu bé :

- Ai đánh ghen ai ? Băng Sương bị đánh ghen hay là thế nào ?

- Chồng bà đánh ghen chứ ai.

Chương 18

Nhiều ngày liên tiếp trôi qua, Băng Sương không đến một phòng trà nào. Thảo đi đi về về, lòng nóng như lửa đốt. Chỉ trong một tuần lễ, chàng trở thành khách quen của những nơi ăn chơi nổi tiếng Saigon, một người khách cô độc, uống rượu như hũ chìm, thích ngồi im một xó hơn là nói chuyện với đàn bà đẹp.

- Anh chàng nào thế ?

- Một cây si mới trồng, tràn trề hy vọng trở thành một cây cổ thụ đó mày.

Hai cô vũ nữ thâm thì về Thảo dưới ánh đèn mờ của vũ trường Queen Bee. Thảo hay tới nơi này nhất từ khi chàng biết đây là nơi thường trú của Sứ Xuân. Trong bốn phòng trà nàng cộng tác, chỉ riêng nơi này nàng có mặt lâu nhất, hai tiếng đồng hồ mỗi đêm, từ chín giờ rưỡi cho tới mười một giờ rưỡi. Lần nào đến đây Thảo cũng hỏi thăm Băng Sương, bây giờ thì ai cũng biết chàng chỉ đến vì Băng Sương.

- Đêm nay Băng Sương chưa đi làm đâu anh.

Một nhạc công nói với chàng, giọng thân mật. Chàng dò hỏi anh ta :

- Nghe nói có thể Băng Sương nghỉ hát luôn, phải không anh ?

- Còn lâu. Nếu phải chọn giữa anh chồng hay ghen với nghề nghiệp, tôi biết Băng Sương sẽ cho anh chàng kia de.

- Cá gì nào. Anh chàng chơi organ chen vào câu chuyện.

- Gì cũng cá.

- Một chai Martell cổ lùn.

- Đồng ý ngay.

Thảo cười cợt bên cạnh họ, giả vờ đóng vai một công tử, cố gắng để người ta nghĩ mình chỉ là một tay chơi, chứ không phải là một tay si tình thực thụ. Hình như chàng không thành công. Dưới mắt họ, chàng là một cây si gia truyền.

Đêm nay Thảo tới phòng trà khá muộn. Con mưa buổi chiều kéo dài cả giờ đồng hồ khiến cuộc sống ban đêm lụi lại theo. Thảo ôm cái áo mưa trong lòng, bước vào phòng trà khi Lệ Thu đang trình bày bài ca ta thán cho thân phận nàng, bài *Nước Mắt Mùa Thu*.

*Nước mắt mùa thu
Khóc ai trong chiều...*

- Băng Sương đi hát trở lại rồi. Chừng mười lăm phút nữa sẽ tới.

Người bồi vui vẻ cho Thảo biết tin ngay khi chàng ngồi xuống một chiếc ghế phía tay phải dàn nhạc, là nơi các ca sĩ thường ngồi chờ tới phiên mình. Sau nhiều lần lui tới phòng trà này chàng biết được việc đó. Dãy ghế dài dọc theo bờ tường, chìm trong bóng tối là nơi dành cho các nghệ sĩ và các ký giả. Đêm nào cũng có vài ký giả lui tới, với cây bút và vài tờ giấy đặt trên bàn, họ nói chuyện vui vẻ với người ca sĩ được phỏng vấn. Và Thảo trong một lúc ngà ngà say đã nói với người bồi trẻ nhất trong phòng trà rằng chàng là một ký giả tập sự, nhiệm vụ của chàng là viết một bài về Băng Sương, một bài thật đầy đủ, thật trung thực về cuộc đời nàng.

- Khi nào Băng Sương tới, cậu nói như thế trước hộ nhé. Sau đó tôi sẽ gặp nàng.

Người bồi hoan hỉ nhận lời giúp chàng, và đêm nay anh ta cho biết Băng Sương đã đi hát lại. Thảo xin một mảnh giấy trắng, lấy bút viết :

Cô Băng Sương

Nếu cô vui lòng cho một ký giả tập sự viết về cuộc đời cô, xin cô một cái hẹn. Tôi hiện chờ cô trong hàng ghế gần bục gỗ.

Hồ Tùng

- Cậu chuyển cái này cho Băng Sương.

Thảo đưa tờ giấy cho người bồi khi anh ta mang rượu đến. Đọc tờ giấy, anh ta nhăn mặt : Anh đừng tự nhận mình là tập sự chứ. Cứ coi nhu mình là dân kỳ cựu mới ăn tiền. Thảo lắc đầu :

- Không. Đừng có ầu.

- Ai cũng ầu hết mà, mình ầu luôn cho được việc sô sách ?

Thảo vẫn lắc đầu. Anh ta gấp tờ giấy bỏ vào túi áo nói :

- Lát Băng Sương tới đàn em đưa liền. Đàn anh cứ yên chí đi.

Vừa nhấp được vài ngụm rượu, Thảo phải chú mục vênh tai vì chiêm trống nổi lên âm ỉ trên sân khấu. Anh chàng hoạt náo viên hí hửng loan báo trước máy phóng

thanh :

- Thưa quý vị khán giả, chúng tôi hân hạnh loan báo cùng quý vị, nữ danh ca Băng Sương sắp công diễn quý vị những bài ca đang được yêu chuộng nhất hiện nay. Những bài ca mà chỉ Băng Sương trình bày quý vị mới hài lòng.

Kèn trống dứt khi Băng Sương hiện lên trên bục gỗ. Chiếc đèn chiếu bật sáng, nháy liên hồi đủ màu sắc. Băng Sương rực rỡ tươi cười khê nghiêng đầu chào khán giả. Hình ảnh đầu tiên đập vào mắt Thảo là hình ảnh một người xa lạ. Nàng đẹp quá, và nàng không còn giống ngày xưa một mảy may nào. Nàng cười tươi tắn trong tiếng vỗ tay hoan nghênh nồng nhiệt.

Vùng trán tròn, đường mũi cao kéo thẳng xuống thật thanh tú, cặp môi sắc nét, ánh mắt long lanh, Thảo không tìm thấy ở nàng một nét quen thuộc nào trừ khuôn mặt trái soan. Không, nàng không phải là người bạn gái có mái tóc Nhật của chàng trên mười năm trước. Nước da trắng mát như sữa tươi, cái cổ cao đeo một sợi giây ngọc thạch giá bạc triệu, tấm áo nhung tím, trông nàng cao sang quá, không một vẻ gì là thân mật với chàng hết. Vậy mà chính con người đó đã dạy Thảo hát, đã hát cho chàng nghe trong một đêm khuya trắng sáng văng vặc trên con đường Quốc lộ 1, và dưới mái trường làng

ấm cúng, trong cơn mưa tầm tã, và nàng chính là người ước hẹn sẽ mãi mãi nhớ chàng...

Thảo đưa ly rượu lên môi, men say thấm tràn trong cơ thể, còn hơn một chất ma túy vô hình.

- Thưa quý vị, hôm nay tôi xin trình bày một số ca khúc quý vị yêu cầu, của Phạm Duy, Phạm Đình Chương và nhất là của Phạm Nhượng. Bài đầu tiên là bài *Tình Đã Xa* của Phạm Nhượng.

Thảo thấy ấm áp trong lòng. Chàng có cái thích thú ngẫm của một người tự biết mình là người bạn thân nhất của Phạm Nhượng, và ca sĩ hát nhạc của anh ta là người bạn gái thân yêu nhất của chàng, không phải mới mà đã trên mười năm trời, từ ngày cả hai cùng niên thiếu.

Giọng Sứ Xuân âm vang mãnh liệt, có sức mạnh len lỏi vào lòng người, đánh thức từ đáy cùng sâu thẳm người nghe những kỷ niệm êm đềm xa xăm. Và giọng nàng còn lẫn khuất mờ ảo như một chất ma túy quyền rũ :

*Xa em, còn manh áo cũ
Cắt đi ướp hơi người xưa
Yêu em, tình trong quá khứ
Mới như - Mới như ngày qua.*

*Yêu em, tìm trong mãi mãi
Thấy em - Thấy trong mộng mơ
Đôi khi cầm manh áo đỏ
Giống như tấm khăn lệ nhòa...*

Chị Hạnh. Chị Hạnh. Thảo nhắc thầm trong lòng, nhớ đến tấm áo cánh trắng của chị Hạnh mà Phạm Nhượng cố tình giấu đi, cố tình chiếm đoạt, trong khi chính chị Hạnh thì anh ta không chiếm đoạt được. Anh ta chỉ chiếm được cái áo, đúng hơn là một cái áo không còn nguyên vẹn, vì chị Hạnh đã dăng lại, khiến nó rách một bên vạt. Thảo còn nhớ như in cái cảnh dăng giật đó trên đường xe lửa ở ga Đồng Văn, và mảnh áo rách chị Hạnh ném xuống bờ đê, tung bay vạt vờ trong gió, trong lúc đom đóm lập lờ và côn trùng kêu rí rả. Cảnh đó đã khiến Phạm Nhượng làm được ca khúc Tình Đã Xa. Tiếc thay chị Hạnh không được nghe ca khúc này. Hoặc là chị có nghe, mà không muốn đi tìm Phạm Nhượng chẳng ? Chứ Thảo không tin chị nghe được mà lại không nghĩ Phạm Nhượng chính là Hương ngày xưa.

Hát thêm một bản nữa, Băng Sương lui vào chiếc ghế dành cho nàng, nhường sân khấu cho một ban nhạc trẻ. Thảo thấy dáng đi của nàng thật sang trọng. Ngay khi nàng ngồi xuống, đã có ít ra là hai ký giả phỏng vấn nàng. Đó là hai thanh niên để tóc dài chàng đã quen

mặt trong mấy ngày đến Queen Bee. Họ chỉ ngồi cách chàng khoảng hai thước, cách một lối đi hẹp. Thảo lắng nghe họ nói chuyện.

- Băng Sương, tưởng Băng Sương theo chồng nghỉ cuộc chơi chứ ?

Giọng đùa bỡn, hẳn là hai bên từng quen biết nhau. Nàng trả lời :

- Không anh ạ, không bao giờ Băng Sương có thể bỏ hát được.

- Dù bất cứ xảy ra chuyện gì, nghĩa là dù chuyện đó làm hại đến Hạnh Phúc của một người đàn bà ?

Nàng quả quyết gật đầu :

- Đúng như thế. Đối với một đồng nghiệp khác không biết thế nào, chứ Băng Sương nhất định không bỏ âm nhạc. Âm nhạc chảy trong máu con bé rồi, cho nên bỏ âm nhạc tức là con bé bỏ cuộc đời.

Nàng nheo mắt nói tiếp :

- Bỏ cuộc đời chứ không phải bỏ cuộc chơi nhé. Băng Sương không coi đây là một cuộc chơi, vì bất cứ một cuộc chơi nào rồi người ta cũng chán, trong khi con bé không hề chán âm nhạc.

Nàng tự xưng là con bé khi nói chuyện với ký giả tân nhạc.

- Hay lắm. Một anh chàng lên tiếng khen. Nhiều người sau khi có một chút tiếng tăm, kiếm được một ông chồng giàu có, hay một ông chồng sĩ quan, liền bỏ hát. Băng Sương chắc không ở vào trường hợp đó chứ ?

- Không bao giờ. Băng Sương không đi hát để kiếm chồng.

- Nếu chồng Băng Sương bắt buộc thì sao ?

- Tử thủ đến cùng. Và như các anh thấy, Băng Sương lại đi hát trong khi dư luận cho rằng phen này con bé ở nhà nấu bếp luôn.

Nàng cười khanh khách ra vẻ thích thú.

- Băng Sương có thể kể qua chuyện này cho những người ái mộ biết được không ?

Nàng ngập ngừng trước khi lên tiếng :

- Thôi các anh miễn cho. Nói ra ông xã không bằng lòng, tuy rằng...

Người ký giả không chịu thua :

- Tôi nghe nói ông chồng Băng Sương nhất định không cho Băng Sương đi hát nữa, và đe rằng hoặc là có ông ta, hoặc là đi hát, Băng Sương phải chọn một. Chuyện đó thật sự ra sao ?

Nàng gạc nhiên nhìn người ký giả, hỏi lại anh ta :

- Tại sao anh biết được chuyện này ? Không ai biết chuyện này mới phải.

Người ký giả gục gặc cái đầu về vô cùng mẫn nguyện:

- Phải có người nói nhà báo mới biết được chứ. Một người rất thân Băng Sương đã kể cho tôi nghe chuyện này rồi, đừng giấu nữa. Băng Sương tính sao ?

Nàng thở dài, ánh mắt thoáng buồn :

- Nếu không trả lời, các anh cũng vẫn viết. Kẹt là Băng Sương chưa muốn nói ra trong lúc này.

- Bao giờ mới nói ra ?

- Băng Sương sẽ không bao giờ tự mình nói ra. Vì dù sao, con bé là một người đàn bà.

Người ký giả tấn công :

- Vậy Băng Sương định để ai nói ra thay cho mình ?

Luật sư của hai bên hay chính ông chồng không ưa âm nhạc của Băng Sương ?

Nàng lắc đầu, cặp mắt rực sáng :

- Chịu nhà báo thật. Anh biết hết rồi còn hỏi con bé làm gì. Anh quen với Luật Sư của Băng Sương hả ?

- Thừa quý vị, danh ca Băng Sương sẽ tiếp tục cống hiến quý vị những ca khúc đang được yêu chuộng nhất bây giờ.

Trên sân khấu, anh chàng hoạt náo viên lên tiếng. Băng Sương vội vã đứng dậy. Trước khi đi, nàng nhìn hai ký giả, quyết định một câu tuyên bố :

- Nhưng mà Băng Sương lại xuất hiện, và còn xuất hiện mãi mãi như các anh thấy.

Nói xong nàng bước lên bục gỗ. Hai người ký giả nhìn nhau thích thú. Một người nói :

- Rồi, một bài báo nẩy lửa vào chiều mai. *Băng Sương Bỏ Chồng Vì Âm Nhạc.*

Người kia cười hề hề :

- Báo tao sẽ có một các tí khác. *Vì Sao Danh Ca Băng Sương Bỏ Chồng ? Người Đàn Ông Mới Xuất*

Hiện Trong Đời Nàng Là Ai ? Một Thương Gia Ở Chợ Lớn ? Một Sĩ Quan Cao Cấp Có Vợ Năm Con ? vv và vv...

Anh ta cười hề hề, phì phèo điếu thuốc lá. Thảo đưa ly lên miệng, mới hay không còn một giọt rượu nào.

- Bồi.

Chàng lên tiếng gọi, khác với thói quen thường ngày. Thường ngày chàng chờ bồi tới gần mình, khẽ ra hiệu, vẫy lại. Lần này chàng không đợi được.

- Một Martell soda nữa.

- Dạ có ngay.

Hai ký giả ngó nhìn Thảo dò xét. Chàng cười với họ. Một anh nói với anh kia, có vẻ muốn cho chàng nghe thấy :

- Nhiều anh mở rượu ăn mừng khi đọc báo ngày mai, champagne là đẳng khác.

- Sẽ có đầu súng tung bùng cho mày coi. Gọi là hui nhì tì la liệt.

Anh ta nghiêng đầu hỏi Thảo :

- Phải không ông bạn ?

Họ bỏ đi hồi hả như phải về tòa báo viết bài ngay, mặc dù trước mặt họ là đêm khuya đang tới.

Chương 19

Mười băng đạn. Một khẩu súng và mười băng đạn. Đó là câu nói của Ý Thu khi biết Thảo sẽ vào Saigon tìm Băng Sương. Phạm Nhượng còn nói thêm chàng phải võ trang hai mươi băng đạn mới đủ. Bây giờ hai người ký giả cũng nói tương tự. Thảo cau mày : cuộc sống của Băng Sương ghê gớm ra sao đến nỗi nhiều người phải nói thế ?

Người bồi mang rượu ra. Thảo hát hàm :

- Đưa cho Băng Sương mảnh giấy giùm tôi chưa cậu?

- Vừa đưa xong. Em chuyển cho nhạc trưởng vì ông ta không cho đưa giấy thẳng tay ca sĩ.

- Sao vậy ?

Anh ta cười méo mồm :

- Nhạc trưởng thường zọc trước các giấy tờ rồi mới đưa cho ca sĩ. Nhưng đó là những giấy yêu cầu nhạc kia. Em tưởng vụ của đàn anh có thể đưa thẳng được mới phải.

Hát luôn một lúc ba bài, Băng Sương lại nhường bọc gố cho một nam ca sĩ. Lần này là một cậu nhỏ,

một khám phá mới của nhạc trưởng như lời loan báo qua máy phóng thanh. Cậu nhỏ hát không đến nỗi nào. Trong khi đó, Băng Sương trở về chỗ ngồi. Thảo uống một ngụm rượu dài, đứng dậy tiến về phía nàng, tự giới thiệu :

- Tôi là một ký giả tập sự. Chàng nhếch môi cười khi nói hai tiếng này. Chắc cô đã đọc mảnh giấy của tôi ?

- Vâng, mời anh ngồi.

- Ban nãy tôi có nghe Băng Sương trả lời cuộc phỏng vấn của hai ký giả ngồi gần tôi. Tôi không muốn viết về chuyện đó. Tôi chỉ muốn nhắc lại một ít quá khứ của Băng Sương.

Chàng nhìn thẳng vào mắt nàng. Cặp mắt nàng long lanh, đầy nỗi ngạc nhiên :

- Băng Sương nghe không rõ ?

Thảo đã nhận ra cặp môi nàng. Cặp môi nhanh nhẩu, nét cười duyên dáng.

- Quá khứ của Băng Sương. Tôi có một người bạn biết Băng Sương nhiều lắm.

Nàng hỏi :

- Chắc anh là bạn Phạm Nhượng ? Lâu lắm Băng Sương không gặp anh Phạm Nhượng.

- Không. Một người khác.

- Một người khác ?

Nàng uống nước cam vàng. Nàng nhìn thẳng vào khuôn mặt Thảo. Thảo im lặng, chờ đợi phản ứng của nàng. Nét mặt nàng không lộ vẻ gì cả.

- Ai vậy anh. Không lẽ, à hay là anh là bạn của Chung? Anh mới ở Cà Mau về ?

Thảo lắc đầu. Chàng vừa được nghe tin Chung, người em trai của Sứ Xuân, và cũng là bạn học của chàng hồi niên thiếu. Thế ra Chung đang ở Cà Mau. Chắc chắn y là quân nhân.

- Tôi chưa hề đặt chân tới Cà Mau bao giờ.

- Thế à ? Nàng chỉ sang bàn chàng, chỗ chàng đang bỏ trống. Anh đi một mình mà đã uống ba ly rượu. Dân Cà Mau uống rượu trừ muỗi mà.

- Tôi không biết chuyện đó đây. Người tôi quen nói xưa kia anh ta rất thân với Băng Sương. Anh ta từng ở Cống Thần, Chợ Đại. Nghĩa là quen Băng Sương hơn mười năm rồi.

Nàng mở to cặp mắt, mi mắt xanh biếc :

- Trời ơi lâu thế ai mà nhớ được ? Trên mười năm mà nhớ được sao anh ?

Chàng gật đầu :

- Nhớ được chứ. Tôi có một người bạn gái cách đây trên mười năm, bây giờ tôi còn nhớ người đó như in.

Băng Sương cười chúm chím :

- Anh đa tình quá. Đa tình và chung tình nữa. Cô nào được anh yêu thật là tốt phúc.

- Băng Sương không nhớ được những chuyện đã xảy ra trong thời niên thiếu à ?

Nàng do dự trước khi trả lời :

- Kể cũng có, anh ạ. Tuy nhiên cũng chỉ nhớ mang máng thôi. Nhớ như in như anh thì giỏi quá.

Thảo muốn nói với nàng : «Băng Sương, người đó là em. Người anh nhớ như in đó là em».

- Bạn anh nói gì về Băng Sương hả anh ?

- Tôi muốn gặp Băng Sương ở một chỗ nào khác để ôn lại chuyện này. Ở đây ồn ào quá.

Nàng mỉm cười ý tứ :

- Anh muốn viết một bài về cuộc đời Băng Sương thật à ? Cuộc đời một ca sĩ có gì lạ đâu anh ?

- Tôi tưởng có. Có nhiều cái lạ là đằng khác. Tôi muốn viết một bài thật đẹp.

Nàng thở ra :

- Nếu ký giả nào cũng như anh thì tốt quá. Một bài thật đẹp ?

- Có thể tôi viết thành một truyện ngắn, có khi là một truyện dài.

Nàng thích thú :

- Anh là nhà văn hả ? Thế sao anh xưng là một ký giả tập sự ? Băng Sương không tin khi đọc mảnh giấy, vì một ký giả tập sự chính tông chẳng bao giờ tự nhận như thế cả.

Thảo cười thâm, và phủ nhận :

- Tôi không phải là một nhà văn. Có thể tôi đang muốn trở thành nhà văn, và có thể là một nhà văn tập sự sau khi viết được một truyện căn cứ trên cuộc đời của Băng Sương.

- Hân hạnh cho con bé quá. Để mời anh đến nhà nhé, tuy rằng Băng Sương đang có chuyện gia đình lung củng. Anh ghi địa chỉ của Băng Sương đi.

Chàng lấy giấy bút ghi địa chỉ theo lời nàng nói. Đường Tú Xương. Khu phố sang trọng. Khi ngẩng đầu lên, nàng đã đứng dậy :

- Lại phải hát rồi anh.
- Tôi yêu cầu được chứ ?
- Sẵn sàng, anh thích bài gì ?
- *One Day* của Johann Strauss.

- Bài đó xưa quá, Băng Sương nhớ, không biết ban nhạc có nhớ không ? Nói xong, nàng bước lên bục gỗ, và Thảo cũng gọi bồi tính tiền. *One Day*, bài hát đó không gọi nhớ gì cho nàng sao ? Nàng vừa nói nàng nhớ bài hát đó mà. Nàng nhớ bài hát đó không lẽ nàng quên kỷ niệm về bài hát đó sao ? Cho dù bây giờ nàng không nhớ, thì khi cất tiếng hát bài đó, chắc nàng sẽ phải nhớ. Nàng sẽ nhớ khi nhìn lại chàng. Nàng phải nhớ, nàng không thể quên được.

Băng Sương cất tiếng hát, không phải bài Thảo đang mong đợi, mà là một ca khúc của Cung Tiến. Giọng

nàng réo rắt nước nở. Bài hát của Cung Tiến khó hát quá, nhưng nàng hát thật linh hoạt. Nàng vừa hát vừa nhìn xuống nơi chàng ngồi. Nàng liếc qua, rồi nhìn đi chỗ khác, rồi lại liếc qua. Nàng nhìn một cách kín đáo.

Thảo bồi hồi. Điều thuốc cháy đỏ trên môi chàng. Chàng có cảm tưởng nhiều người biết Băng Sương đang nhìn chàng, điều đó khiến chàng sung sướng. Hát xong bản nhạc của Cung Tiến, nàng nói nhỏ với nhạc trưởng dàn nhạc Queen Bee. Ngọc Chánh gật đầu.

Ngày ấy

Khi Xuân ra đời

Một trời bình minh

Có lũ chim vui

Có lúa đôi

Yêu nhau rồi

Hẹn rằng còn mãi không nguôi

Băng Sương hát run giọng khiến ban nhạc phải dừng tới xảo thuật biến hóa riêng để khán giả bớt chú ý đến ca sĩ. Nàng nhớ sai một đoạn, bài hát dài ra. Tới hai ba phút sau, nàng mới bình tĩnh được chút ít. Thảo muốn đứng dậy, muốn chạy lên sân khấu, muốn cầm tay nàng:

«Sứ Xuân, em không nhớ anh sao ? Thảo đây mà. Thảo đây».

*Ngày ấy
Khi xuân tái hồi
Cho bụi ngùi thương
Nhớ tới xa xôi
Nhờ tới nhau
Yêu nhau rồi
Một ngày tuổi chớm đôi mươi*

Thảo không tin mắt mình. Chàng không tin nàng hoen lệ như thế kia. Nàng lùi vội vào bóng tối trong khi tiếng vỗ tay chưa dứt. Theo lẽ nàng phải đợi ngót tiếng vỗ tay mới cúi đầu chào khán giả, và mới được lui vào. Lần này nàng lui vào nhanh quá. Để lấp khoảng trống đó, ban nhạc trình tấu một điệu nhạc chen với ánh sáng dứt đoạn chớp tắt liên hồi chóng mặt, đầy ảnh hưởng psychedelic huyền ảo, mãnh liệt, như một tiềm thức bị xáo trộn, như một giấc mộng đang xảy ra.

Trong thứ ánh sáng lập lờ đó, Băng Sương bước vội về phía Thảo. Chàng cũng đã đứng lên. Đúng lúc hai người tới gần nhau, họ cùng nghe một tiếng la nhỏ trên bục gỗ. Anh chàng chơi guitar điện đưa tay ôm má. Một sợi dây đàn đứt, ngọn kim khí mổ vào da anh ta.

Khán giả la lối đùa nghịch trong khi Thảo thoáng lo âu. Một điềm xấu vừa được báo trước cho chàng ? Nhưng chàng không cần biết. Sứ Xuân của chàng đã đến với chàng.

Chương 20

Ánh đèn flash lóe lên khi hai người theo nhau bước ra khỏi phòng trà. Thảo đi trước, tay dắt Sứ Xuân. Ánh đèn lóe lên lần nữa khi hai người đã ra tới cầu thang. Một trong hai ký giả ban nãy đang hí hoáy với chiếc máy hình. Thảo tính lấy chiếc áo mưa che cho Sứ Xuân, nàng bỗng ngửa mặt nói :

- Kệ họ, anh. Con bé này chẳng sợ gì cả.

Nàng hỏi người ký giả :

- Chụp thêm cái nữa đi chứ ?

Nàng đứng nép vào Thảo nhìn chàng đăm đũa. Người ký giả mừng rỡ lẫn ngạc nhiên. Khi anh ta chụp xong, Sứ Xuân nắm chặt tay Thảo bước xuống.

- Anh Thảo, bao lâu nay anh đi đâu ? Em cứ tưởng anh chết rồi.

Thảo cười nhẹ, nắm chặt tay nàng.

- Thật đó mà, em tưởng anh chết rồi. Nếu sống anh phải đi tìm em lâu rồi mới phải. Ít ra anh phải đi tìm em cách đây năm năm.

- Anh đi tìm em cách đây mười lăm năm chứ không phải năm năm. Thảo nhìn nàng nói.

Hai người ra tới đường, trời mưa nhẹ. Thảo trùm áo cho người yêu. Nàng chỉ chiếc xe Mustang màu xanh đậm bên đường :

- Anh có xe không. Nếu không thì đi xe của em.

Nhìn chiếc xe hơi lộng lẫy, trong xe có gắn máy lạnh, hiệu xe cả Saigon chỉ có khoảng mười cái, Thảo đâm nhút nhát :

- Em đi xe đó hả ?

Nàng hãnh diện gạt đầu, trao chìa khóa xe cho chàng. Trong khi Thảo lúi húi mở cửa xe, một thanh niên tiến vội về phía Băng Sương. Nàng tiếp tay mở cửa xe, leo lên và hỏi Thảo cho xe chạy. Thảo cũng đã nhìn thấy người thanh niên, một gã to lớn trông kém vẻ thanh nhã, có cái nhìn hằn học.

Chiếc Mustang vọt lên như một mũi tên. Sứ Xuân vội la :

- 32 mã lực đây, anh nhấn ga cái nữa nó vượt qua sông Saigon bây giờ.

Thảo xanh mặt kìm chặt tay hai, đưa chiếc xe chạy về phía chợ Bến Thành.

- Em không nói trước chút nữa anh đề bẹp các xe khác rồi. Anh quen lái xe có 4 mã lực thôi.

Nàng ngồi xích lại bên, hỏi :

- Anh Thảo, bấy lâu nay anh ở đâu. Em không bao giờ quên anh. Em vẫn thắc mắc không hiểu anh ở đâu. Chỉ năm năm nay em mới không thèm nghĩ tới anh nữa.

- Nghĩa là từ ngày em nổi tiếng.

- Nói như thế hóa ra anh biết Băng Sương là em từ lâu rồi. Anh tệ quá.

- Không. Anh mới trông thấy hình em cách đây hơn một tuần.

- Anh ở đâu, làm gì mà không biết em ?

Nàng ngạc nhiên thực sự. Thảo trả lời :

- Lúc khác anh nói em nghe, dài dòng lắm. Chỉ biết rằng khi hay Băng Sương là Sứ Xuân, anh tới kiểm ngay. Gần một tuần nay anh quen mặt khắp các phòng trà Saigon.

- Anh không bị ăn đòn chứ ?

- Không.

- May cho anh đấy. Bây giờ chắc không sợ nữa.

- Sao vậy ?

- Còn sao nữa. Em lấy phải người chồng ghen vô lối. Hai ngày trước hắn và em đã ra tòa. Ra tòa lần thứ hai. Lần thứ ba người ta mới xử.

- Còn một lần thứ ba nữa à ?

- Vâng. Lần thứ hai cách đây hai ngày. Tòa cho em sống ly thân. Ba tháng nữa nếu thành án, em được tự do.

Thảo trầm ngâm, không biết nên buồn hay nên vui. Sứ Xuân lại lên tiếng :

- Còn anh, để vợ ở nhà ngon lành thế.

- Anh chưa có vợ.

- Chưa một lần lấy vợ hay thế nào ? Cặp mắt nàng tròn xoe, đầy hoài nghi.

- Chưa một lần nào.

Thảo rất hài lòng thấy mình chưa có vợ. Sứ Xuân thân mật ngó sát mặt chàng.

- Xem mặt anh nào. Ừ không có vẻ gì là nói xạo. Là nhỉ.

- Có gì lạ đâu. Có những người nhiều tuổi hơn anh vẫn chưa có vợ. Đôi khi họ không bao giờ lấy vợ cả.

- Còn anh ? Tại sao anh chưa có vợ ? Thất tình cô nào chứ gì ?

Chiếc xe chạy trên đường Lê Văn Duyệt, phố xá vắng người. Thảo trầm ngâm nhìn con đường trước mặt, không trả lời câu hỏi của nàng.

- Anh Thảo.

Nàng gọi dịu dàng, khuôn mặt xa xăm. Thảo vẫn không lên tiếng.

- Có nhiều chuyện người ta không thể tin được phải không anh ? Vậy mà chuyện đó vẫn xảy ra như thường. Anh có tin rằng những ngày mới trở về Hà nội chiều chiều em đạp xe ra Ngã Tư Sở chờ anh không ? Em nghĩ thế nào anh cũng đi tìm em, nên em ra đó chờ. Khi gặp chị anh ở Hà nội với ông giáo Bình, em càng tin là thế nào anh cũng lên Hà nội. Chị Hạnh nói có lần chị rú

anh đi, anh cũng muốn đi lắm. Nghe được chuyện đó, em càng hy vọng. Vậy mà chờ mãi anh không lên. Tại sao vậy anh ?

Tại sao ? Tại sao ? Thảo muốn bỏ tay lái, ôm ghì lấy nàng, hét lên cho nàng hay rằng chàng đã lên Hà nội, chàng đã bỏ nhà đi tìm nàng, chàng mới biết nàng đã vào Saigon rồi.

Thế mà còn hỏi tại sao được.

Nàng bỗng cười khan :

- Em hỏi cũng kỳ. Anh khỏi phải trả lời. Con gái vẫn nghĩ khác con trai về chuyện tình yêu.

Nàng cười dài, nói tiếp :

- Sau này mỗi lần nhớ lại cái đêm trăng trên Quốc Lộ, cái đêm em tặng anh chiếc khăn mùi soa em buồn cười quá. Em tự nhủ nhiều lần «Thôi quên đi, chuyện trẻ con mà nhớ làm gì». Thế rồi em quên.

Nàng bấm một cái nút trên bảng xe, hộp thuốc lá tự động mở ra. Nàng lấy một điều thuốc thơm gắn lên môi, rút cây diêm điện đỏ hồng môi thuốc, nàng gắn điều thuốc lên miệng Thảo. Rồi nàng làm y như thế, tự gắn một điều thuốc lên môi mình.

- Em quên thật. Mấy năm sau này chẳng bao giờ em còn nghĩ đến anh như trước nữa. Nàng thở khói mù mịt trước mặt.

- Còn anh, anh không quên.

Thảo nói với vẻ chua chát. Sứ Xuân lắc đầu nhẹ :

- Anh chung tình nhỉ. Phải chi em biết được điều ấy trước khi em lấy chồng.

Nàng phá lên cười. Giọng cười thật hồn nhiên. Thảo ngắt tiếng cười nàng :

- Đi đâu bây giờ ?

- Cho em về nhà anh. Em muốn xem nhà anh. Em muốn xem chỗ ở của một chàng độc thân.

Nàng nói câu sau với vẻ chế nhạo.

- Anh không có nhà ở Saigon. Anh ở nhà một người bạn.

- Em đến được chứ anh ?

- Được nếu em muốn. Em nghĩ lại xem, giờ cũng khuya rồi.

- Cứ cho em đến, nếu không có gì phiền cho anh.

Thảo ngỏ nàng dăm dăm. Sứ Xuân dụi tắt điều thuốc, nói trong hơi thở :

- Em không tin anh là anh Thảo đâu. Thảo của em ngây ngô lắm, không biết mạo nhận là ký giả để làm quen ca sĩ đâu.

- Ngây ngô ? Anh ngây ngô lắm à ? Phải rồi, ngây ngô đến nỗi yêu mãi một người trong mộng.

- Em không tin. Cuộc đời dậy em không nên tin ai hết. Em chỉ tin khi chính mình khi đã biết đích xác mà thôi.

- Sứ Xuân thì bao giờ cũng thế. Đâu phải chỉ bây giờ người ta mới khôn ngoan.

Nàng nheo mắt :

- Bao giờ cũng thế ?

- Hồi mười hai tuổi em đã dạy khôn anh rồi. Em nói cái gì anh cũng tin cả.

- Trời ơi. Nàng reo lên. Đừng khen em như thế. Khen em như thế có khác gì chê em.

Chiếc xe dừng trước cây xăng xé nhà Phạm Nhượng. Trạm xăng sửa soạn đóng cửa. Sứ Xuân vẫy tay gọi

người đàn ông mặc áo xanh, ngỏ ý muốn gửi xe. Ông ta gật đầu. Nàng quay kính xe lên, nói thật nhanh :

- Anh nói lại một lần nữa đi : anh ở với ai ? Nét mặt nàng thật nghiêm trang.

Thảo cũng trang nghiêm không kém :

- Thừa cô, tôi ở một mình.

- Được rồi.

Nàng mở cửa xe, cầm theo cây dù. Trời còn mưa nhỏ hạt.

- Anh cho xe vào ga ra đi.

Thảo ngoan ngoãn nghe lời. Khi trở ra, chàng đã thấy Sứ Xuân cầm tấm giấy biên nhận của người chủ ga-ra trên tay.

Căn lầu Phạm Nhượng thuê thuộc một ngôi nhà khang trang, có cầu thang riêng. Mặt ngõ khá lớn, nên cả hai tránh được con mắt nhòm ngó của hàng xóm. Thảo mở khóa, bật đèn. Căn phòng sáng trưng. Nhiều bản nhạc có in hình Sứ Xuân vút bura bãi trên giường.

Sứ Xuân xúc động kêu khẽ :

- Anh.

Thảo tới bên nàng, lúng túng cầm lấy tay nàng. Sứ Xuân chỉ hình mình trên những bản nhạc :

- Làm sao anh nhận ra em ? Hình em như thế kia mà anh nhận ra được à ?

- Anh nhận ra chứ. Khuôn mặt em lúc nào cũng tươi tắn, cả những lúc em buồn. Em có bao nhiêu nét đổi thay, anh đều nhận ra hết. Anh từng ngắm em hát trong trường làng, em đứng hát trên mặt bàn, đẹp như tiên nga.

Nàng e thẹn như một thiếu nữ thơ ngây lần đầu được đàn ông ca ngợi.

- Ít lâu sau khi em đi, anh cùng một người bạn bỏ nhà đi luôn. Người đó là Phạm Nhượng, chắc em đã biết. Không thấy em anh mới quay về. Trong khi anh Nhượng đi kiếm chị Hạnh hay đi xin việc làm thì anh đi tìm em. Đến khi nghe lão thầy bói nói em đi Saigon, anh mới bỏ về.

- Trời ơi. Nàng gục đầu vào vai chàng, tay bầu chặt cánh tay chàng. Ông thầy bói đội cái mũ nồi đen ấy hả ?

Thảo gật đầu.

Lão bảo chủ nhà đi Saigon rồi. Lão còn cầm ba-toong đuổi anh đi.

- Ba em đây.

Thảo rụng rời, buông lỏng Sứ Xuân ra để nhìn vào tận mắt nàng :

- Ba em ? Tại sao thế ?

- Trời ơi. Sao ba em ác thế. Anh không nhận ra ông, ông phải nhận ra anh chứ ?

Thảo cau mày :

- Lão thầy bói là ba em ?

- Vâng. Lúc làm cho Nhà Đoan, ông bắt bọn buôn lậu ráo riết quá, đến khi hồi cư, ông sợ họ trả thù. Họ đón đường ông một lần, may ông chạy thoát. Từ đó, ông giả làm thầy bói. Nhà em treo biển xem bói, lại gọi thêm mấy gia đình lao động về ở để che mắt họ.

Thảo cười như mếu :

- Anh khờ quá. Phải rồi, việc gì một ông thầy bói lại phải vác gậy đuổi anh.

Chàng lạnh ngắt như bị trúng gió. Sứ Xuân sợ hãi diu chàng ngồi xuống giường. Nàng không biết mỗi lần Thảo lạnh ngắt là mỗi lần chàng phần nộ đến tột độ.

- Bây giờ ông ở đâu ?

Sứ Xuân bật cười :

- Anh tính trả thù ông hả ? Anh khỏi phải trả thù. Hồi đó ông giả làm thầy bói. Bây giờ thì ông mù thật rồi. Ông bị mảnh đạn làm hư mắt.

Khuôn mặt Thảo răn ra, cơn giận đã biến đi.

- Đáng đời.

- Tuy nhiên sau đó không bao lâu, gia đình em cũng vào Saigon thật. Vào trước anh hai ba năm. Năm 1954 anh mới đi chứ gì ?

- Ừ.

- Vào Saigon, sao anh không đi tìm em ngay ?

Nàng lộ vẻ hờn giận. Thảo vuốt ve khuôn mặt nàng, trách móc :

- Suốt ba năm liền anh đi tìm, chẳng thấy tăm hơi em đâu cả. Anh tìm cả chị Hạnh, cả Phạm Nhượng, mãi

tuần trước mới gặp Phạm Nhung ở Nha Trang.

Sứ Xuân buồn bã :

- Anh tìm em muộn quá. Tại sao chậm thế anh ?

Thảo hấp tấp :

- Không chậm đâu em, không muộn đâu. Chỉ sợ sớm quá chứ không sợ muộn.

Nàng hất mái tóc lại phía sau, để lộ cái cổ trắng ngần:

- Em sợ muộn rồi Thảo ơi.

Chàng đỡ vai nàng, ghì chặt nàng vào lòng, như thể muốn che phủ hoàn toàn người yêu trong đôi tay tham lam, dững mãi.

Nàng đẩy nhẹ chàng lên, ngồi dậy. Thảo buồn so :

- Còn sớm, em.

Nàng cười đầy thương hại :

- Lúc em đòi lại đây, anh bảo khuya rồi. Thời gian chạy lùi được hờ anh ?

Chàng nói bừa :

- Được.

Nàng ngáp ngừng đặt tay lên các nút áo :

- Em ở lại đây đêm nay với anh nhé ?

Thảo bàng hoàng, ngó nàng trân trân, muốn nghe nàng nói lại một lần nữa câu nói đó.

- Thảo của em mà, phải không ? Thảo của em từ hơn mười năm rồi, phải không ?

Chàng líu ríu gật đầu, ôm choàng lấy nàng, ghì chặt nàng trong hai cánh tay rắn chắc, đặt lên môi nàng một cái hôn nồng nàn. Cả hai lẫn xuống giường, và Sứ Xuân bỗng bật khóc.

- Sao vậy em ? Sao vậy em ?

Nàng nức nở, lắc đầu hoài hoài không nói.

Chương 21

Một tuần lễ sau, thảo nổi tiếng không kém gì một danh ca. Một ký giả tham dự cuộc họp mặt ở Nha Trang chụp được hình chàng cùng với Phạm Nhượng, Mai, Thu, và biết được tên chàng. Họ chỉ biết chàng là Thảo, gọi chàng là một nhà thầu. Một nhà thầu tung tiền ra như nước đã mua chuộc được trái tim của nữ danh ca Băng Sương. Cùng với tám hình đó, trang trong trang ngoài một vài tờ báo còn in thật lớn tám hình Băng Sương đứng nép vào ngực chàng, nhìn chàng đắm đuối. Bức hình này được chụp trên cầu thang phòng trà Queen Bee.

Trong căn gác ở cuối đường Trương Minh Giảng, Sứ Xuân nằm dài trên giường, khuôn mặt tươi rói. Nàng chỉ tám hình, gọi Thảo :

- Ông nhà thầu, lại đây coi.
- Anh coi rồi.
- Ông mua chuộc trái tim nàng bằng giá nào, thưa ông ?
- Năm trăm triệu.
- Tiền đó ông lấy ở đâu ra ? Ông làm gì có đến năm

trăm triệu ?

Thảo vỗ ngực, khuôn ngực trần trắng kiện, hồng hào :

- Thừa cô tôi là một nhà thầu, một nhà thầu yếm lớn nhất... hòn Chà Là. Sản nghiệp của tôi có thể mua được hai ba cô Băng Sương chứ không phải một.

Sứ Xuân liệng tờ báo xuống nền gạch, đứng phất dậy:

- Chết anh. Tuyên bố ầu đi.

Thảo cười ròn :

- Tôi không mua nhiều, tôi chỉ mua một người thôi. Ở đời chỉ có một Băng Sương mà thôi.

Nàng nghiêm trọng phản đối :

- Anh mua em bằng giả rẻ mạt. Lại ký ngân phiếu không tiền bảo chứng. Chứng cứ là em có lãnh được đồng nào của anh đâu.

Thảo tới bên người yêu, thâm thì :

- Anh không trả tiền mặt. Anh trả bằng những cái hôn. Mỗi cái hôn của anh giá một triệu.

Nàng bầm đốt ngón tay :

- Thế thì chưa đủ năm trăm triệu. Mới có khoảng một trăm triệu là nhiều.

- Thêm một triệu. Hai triệu. Ba triệu. Chàng vừa nói vừa hôn nàng khắp nơi.

Nàng đẩy chàng ra :

- Anh trả đến đời nào cho xong ?

- Hết đời anh.

Sứ Xuân nhật tờ báo lên, chỉ vào hình Mai :

- Cô này là cô nào anh ? Liệu cô ấy có ngăn cản việc trả nợ của anh không ?

- Danh ca của cuộc họp mặt. Chắc chắn là không.

- Cô ta với anh là thế nào ? Cô ta nhìn anh đắm đuối chưa kia.

Thảo lắc đầu :

- Không có gì cả. Đó là bạn của Ý Thu. Nữ giáo sư đây.

- Nữ giáo sư ? Thế nào cô ta cũng lại nhà anh ở Ninh Hòa ?

- Có lại.

- Cô nàng yêu anh. Nói xong, nàng ném tờ báo xuống, về ghen tương.

Thảo ôm lấy nàng, nựng nịu :

- Anh chỉ yêu một mình em mà thôi. Em biết điều đó mà.

- Em phải hỏi cho ra. Đối với em, chuyện gì cũng phải rành rọt. Em nghĩ gì nói ra liền, chứ không bao giờ để bụng đầu. Không có gì thật chứ ?

- Không.

Thảo không muốn nói đến Mai nữa, đề nghị một chuyện khác :

- Anh đói rồi. Mình đi ăn.

- Ăn hàng mãi anh không chán chứ ? Em thích ăn ở nhà. Tối nhà hàng người ta chỉ chỏ mắt cả thú.

Thảo trầm ngâm trước khi đưa ra một câu hỏi mà chàng nghĩ đến từ lâu :

- Máy hôm nay ở nhà có chuyện gì không em ? Hôm qua đi về em không nói ?

- Không anh ạ. Chính hấn là người xin ly dị, chứ không phải em, nên em còn sợ gì nữa. Khi Tòa cho ly thân, hấn phải rời nhà chứ không phải em. Nhà đứng tên em mà. Có điều hôm qua hấn có về. Em đã dặn người nhà không cho vào.

- Chỉ có thể thôi ?

- Vâng. Không vào được trong nhà, hấn bỏ đi ngay.

Nàng thoáng vẻ buồn :

- Không lâu đâu anh. Còn hơn hai tháng nữa. Mình chỉ sống thế này hai tháng nữa thôi.

Thảo nói :

- Anh muốn hỏi chuyện khác. Gã thanh niên to lớn đến gần xe mình hôm ở phòng trà Queen Bee ra đó, gã có đi kiếm em không ?

Sứ Xuân cười khanh khách :

- Suốt tuần lễ nay em nghỉ hát ở với anh, em làm sao biết được.

- Anh muốn biết thực tình chuyện giữa em và hấn như thế nào ?

Nàng trầm giọng :

- Em nói với anh rồi. Em chỉ có cảm tình với hấn thôi, vì em chưa thấy người nào say mê em như hấn hết. Hấn theo đuổi em đến nỗi chồng em phải ly dị. Em muốn nhân đó ly dị luôn.

Nàng thấp giọng, nói tiếp :

- Anh đừng nghĩ đến hấn nữa. Hấn không đáng anh phải nghĩ đến. Em không thể yêu một người dữ tợn như thế, dù em có cảm tình đến mấy.

- Vậy em còn liên lạc với hấn làm gì ?

Sứ Xuân ngạc nhiên :

- Em có liên lạc đâu ? Em không hề liên lạc với hấn từ khi gặp anh.

Thảo đau nhói trong lòng. Nàng chỉ không liên lạc với hấn từ khi gặp lại chàng mà thôi. Dường như biết câu trả lời của mình khiến Thảo buồn, Sứ Xuân vội vã ôm lấy chàng, mon trón :

- Anh, đừng hiểu lầm em. Em chỉ liên lạc với hấn để che mắt chồng em mà thôi. Em muốn ly dị cho sớm, nên mới liên lạc với hấn. Bây giờ có anh.

Nàng lại lơ lờ. Thảo khoát tay :

- Đi ăn cơm, em. Giọng nói chàng thiếu vẻ tự nhiên.

Nàng chưa chịu đứng lên :

- Sau khi ly dị xong, mình sẽ kiếm một ngôi nhà nào đó ở Saigon, lúc ấy anh khỏi nghi ngờ em nữa. Chưa chi đã ghen à.

- Anh không ghen.

- Không ghen thì đứng dậy, đi ăn cơm. Khi ở với nhau rồi, em sẽ làm cơm cho anh ăn.

Thảo lắc đầu :

- Anh không cần điều đó. Yêu em không phải anh cần một người nấu cơm ngon. Không một người đàn bà nào nấu cơm ngon bằng tiệm ăn cả. Anh cần em ở điểm nào chắc em biết rồi chứ ?

Sứ Xuân gật đầu :

- Vâng, em biết. Anh cần một người không ai có thể thay thế được. Em hy vọng không ai thay thế được em, tuy rằng em tự biết mình không phải là một người hoàn toàn.

Hai người ra ga-ra lấy xe. Người chủ ga-ra lúc nào cũng tươi cười, nhất là từ khi ông ta biết chủ nhân cái xe Mustang là một danh ca. Thảo có cảm tưởng rõ rệt ông ta quý trọng Sứ Xuân vì nàng là chủ một cái xe hơi tối tân hơn là vì cái tước hiệu danh ca của nàng.

Khi xe chạy, Thảo vui vẻ trở lại. Chàng nói với người yêu :

- Em thừa biết đối với anh, không ai thay thế em được. Có ai yêu anh từ lúc anh còn ngờ nghệch đâu.

- Điều đó không bảo đảm.

- Có ai dạy anh hôn được đâu.

Sứ Xuân vùng lấy hai tay che mặt :

- Trời ơi, xấu hổ quá.

Thảo thích thú nói tiếp :

- Theo anh hiểu, có hai người học trò luôn luôn được thầy giáo yêu quý hơn tất cả những đứa khác, đó là đứa học trò xuất sắc nhất và đứa học trò kém cỏi nhất. Người ta thương đứa kém cỏi vì biết rằng nó kém mà nó không trôn học, nó vẫn chăm chỉ ngồi học như những đứa học trò khác. Nó can đảm hơn những đứa khác, kiên nhẫn hơn những đứa khác. Có lẽ anh là đứa học trò kém cỏi

đó trong mắt em, cô giáo dậy hôn của anh.

Nàng lườm :

- Hứ, em không tin đâu. Nghệ thuật hôn của anh điêu luyện lắm, đừng có hòng qua mặt em.

Thảo cười khà :

- Tuy nhiên có một điều em muốn mà anh không thể làm vừa lòng em được. Lúc mười hai tuổi, em nói em sẽ lấy một người chồng anh hùng cỡ Nguyễn Thái Học. Anh không bao giờ làm anh hùng được cả.

Sứ Xuân lắc đầu lia lịa, dáng như một cô bé, hai má đỏ bừng :

- Đừng nói nữa ! Đừng nói nữa !

- Em không muốn lấy một người chồng anh hùng nữa sao ?

- Không. Em lớn rồi. Từ khi hiểu thế nào là Tình Yêu, em chỉ mong lấy được người em yêu. Nếu người đó lại yêu em nữa thì không còn gì sung sướng cho bằng.

Nàng âu yếm nhìn chàng :

- Em còn nhớ khi chia tay nhau, em nói em sẽ nhớ

anh tới chết.

- Em còn nhớ ? Thảo ngạc nhiên, sung sướng.

- Không nhớ, em đã không về với anh ngay đêm gặp lại. Em coi như em từng về với anh như thế trong quá khứ, chứ không phải đêm đó là đêm đầu tiên.

Nàng ngồi xích lại bên chàng, dụi đầu vào vai chàng. Loại kính cửa của xe Mustang bên ngoài không thể nhìn rõ được vào trong, nên Thảo yên tâm.

Giọng nàng nhỏ như một hơi gió :

- Ông nhà thầu, ông nhớ chưa ? Không phải ông mua chuộc tôi nhé.

- Oái !

Chàng la, né sang một bên. Sứ Xuân cắn chàng một cái vào vai xâu tới thịt.

- Để cho ông chừa tuyên bố ầu đi. Chính là tôi mua ông đấy. Tôi bỏ hội từ mười mấy năm nay, bây giờ tôi hốt cả cái đấy, biết chưa ?

Thảo thực tình sung sướng. Chưa bao giờ chàng thấy yêu đời như những giây phút bên nàng. «Ta đã tìm thấy hạnh phúc. Ta đã tìm thấy hạnh phúc».

Chàng muốn la lên như thế cho mọi người cùng nghe.
Nhưng chuyện đời không giản dị như chàng tưởng.

Chương 22

Ý Thu liệng tờ báo xuống nền nhà, bảo Phạm Nhượng:

- Thật là quá lắm. Ngang nhiên tới nước này thì hết nói rồi.

Người nhạc sĩ nói :

- Theo anh đó là một chuyện tình đẹp.

Cô bé rùn vai :

- Đẹp quá. Báo chí đăng hình to như cái mẹt. Hai hôm nay ra đường em bị người ta xúm vào chỉ chỗ, tức ghê.

Nàng đi quanh phòng, căn nhần luôn miệng. Thảo đi Saigon đã nửa tháng, bây giờ chuyện của chàng đổ bể tùm lum. Sau một thời gian ở lại Nha Trang tìm Hạnh không thấy tăm hơi, Phạm Nhượng về Ninh Hòa thăm Ý Thu cho biết nhà, cũng để từ biệt nàng để trở về Saigon. Thu mang người nhạc sĩ ra căn nhần, giữ anh ta ở lại một ngày để vấn kế.

- Khi biết Sứ Xuân là Băng Sương, em đã ngán rồi. Ai dè cô nàng còn kinh khủng hơn em tưởng nhiều.

- Rất kinh khủng. Tuy nhiên Băng Sương không phải là người lẳng nhăng đâu.

Thu trợn mắt :

- Không lẳng nhăng. Theo anh thì thế nào mới là lẳng nhăng. Cô ta từng bị đánh ghen phải không ?

- Bị đánh ghen thì có, tuy nhiên Băng Sương không phải là người thay kếp như thay áo.

- Còn vụ cái ông Trung Tá Không Quân thì sao ?

- Ông ta là chồng Băng Sương bây giờ.

Nàng thở dài thườn thọt :

- Cô nàng gặp ông Thảo chắc là mừng như bắt được vàng. Em không biết phải làm gì để ngăn cản anh ấy.

Phạm Nhượng ngạc nhiên :

- Ngăn cản ? Làm sao Thu có thể nghĩ như thế được. Thu mà ngăn được, chặt cổ anh đi. Anh biết tính Thảo mà. Nó yêu ai, có trời cản. Giống như con rùa vậy đó. Khi con rùa cản ai là không bao giờ nhả ra nữa.

Thu cương quyết :

- Em phải cản. Em sẽ cản cho anh coi. Lấy ai làm vợ em cũng chịu hết, chứ Bằng Sương thì không.

Người nhạc sĩ hoài nghi :

- Em tính làm gì ?

- Vào Saigon. Em sẽ gặp thẳng cô ta, nói cho cô ta hay rằng cô ta không xứng đáng với anh Thảo.

Phạm Nhượng bật cười :

- Không xong. Em làm gì có cái quyền đó. Vả lại có người từng làm như em mà thất bại. Bà vợ ông Trung Tá Không Quân từng làm như em nghĩ. Thu không thể làm hơn bà ta.

Nàng thù người, hỏi :

- Bộ không còn cách gì à ?

- Không. Với lại theo anh Thu không nên xen vào. Cái gì cũng có số mạng hết.

- Số mạng, anh mà cũng tin số mạng. Nói như anh thì đành buông xuôi à.

- Đành kệ cho số mạng thì đúng hơn. Với lại, anh đã nói đó là một môi tình đẹp mà.

Nghĩ đến Mai, Thu bực ngang :

- Còn nhỏ Mai ? Tại sao chẳng nghe tin tức gì hết. Nó vào Saigon mà không có anh thì hy vọng gì ?

- Anh có thư giới thiệu rồi. Em yên chùi, từ xưa tới giờ anh chưa từng giới thiệu ai cả. Cái gì cũng phải từ từ.

- Anh giới thiệu nó với ai ?

- Người bạn thân của anh ở phòng trà Queen Bee. Nếu Mai cầm tờ giấy giới thiệu lại, thế nào cũng được lên hát. Anh tin chắc một khi nghe Mai hát, người ta sẽ mời nàng cộng tác liền.

Thu lắc đầu :

- Có anh mới chắc. Vào Saigon đi anh. Vào với em. Khi trở ra, em sẽ đi tìm chị Hạnh giúp anh.

Phạm Nhượng cười gượng :

- Chắc không hy vọng đâu. Anh cũng đang tính về Saigon. Có Thu cùng đi còn gì vui hơn.

- Bao giờ anh định về ?

- Sáng mai.

Thu hỏi với một nụ cười an ủi :

- Anh bỏ cuộc à ?

Phạm Nhượng nhún vai lộ vẻ mệt mỏi :

- Kể như bỏ cuộc. Anh đã vào năm mươi cái quán ở Nha Trang, không có quán nào có bà chủ tên Hạnh hết. Chiêu đãi viên thì có, nhưng không phải.

Anh coi mặt cả chiêu đãi viên nữa sao ?

- Coi hết. Anh nghĩ biết đâu Hạnh không là một chiêu đãi viên.

Thu nhăn mặt :

- Nếu chị Hạnh là chiêu đãi viên thật, anh tính sao ?

- Không có gì thay đổi cả. Em nên nhớ anh yêu Hạnh khi Hạnh là một thiếu nữ thơ ngây, nay nếu Hạnh có là gì đi nữa, thì đó là vấn đề số mạng.

- Lại số mạng. Em tưởng những chuyện đó chỉ có trong tiểu thuyết, bây giờ mới biết nó có thật. Thảo nào anh không phản đối anh Thảo.

Người nhạc sĩ tự chế nhạo mình :

- Cùng hội cùng thuyền mà.

- Trước khi có chuyện của anh và chuyện anh Thảo, em không tin có những mối tình trường kỳ như thế. Ngay bây giờ em vẫn không tin.

Phạm Nhượng ngạc nhiên :

- Vẫn không tin. Thế em nghĩ gì về chuyện anh và Thảo ?

Ý Thu ngại ngùng trong giây lát :

- Em cho rằng các anh lãng mạn. Chưa chắc các anh còn yêu người tình trong quá khứ.

- Không còn yêu ?

- Không. Các anh đi tìm vì thích đi tìm, hay vì muốn trở thành những nhân vật kỳ quái chứ em vẫn không hiểu nổi các anh.

- Thế à. Chắc tại chúng tôi là những kẻ mơ mộng còn sót lại của thời đại trước.

Nàng vội vuốt giận người nhạc sĩ :

- Nói vậy thôi chứ những người như các anh kẻ cũng đáng quý.

- Cảm ơn.

- Ở hiền gặp lành, thế nào Trời cũng dành cho anh một phần thưởng xứng đáng. Trời đã dành cho anh Thảo một phần thưởng khuyến khích rồi đó.

Phạm Nhượng cười xoa :

- Em nhạo anh đấy à.

Thu chưa kịp trả lời đã nghe chuông cổng reo. Người nhà ra mở cổng, và Kha chạy xe vào. Theo sau anh ta có Tư Hương và Mạc Hảo, hai cô bé đi chung một chiếc xe PC.50.

Thu vui vẻ lẩn ngạc nhiên :

- Có cả hai cô bé này nữa à ? Hai em vào chơi.

Phạm Nhượng cũng nhận ra hai cô nữ sinh từng tặng hoa cho Mai và chàng ở Nha Trang. Kha bắt tay người nhạc sĩ, nói :

- Tôi hướng dẫn hai cô bé này đi tìm anh đây. Hai cô đến nhà Mai, được biết anh tới đây. Anh ra đây bao giờ, tôi tiếc là không được biết trước để đón tiếp.

- Khách sáo làm gì.

Thu mời hai cô bé ngồi. Tư Hương không rời mắt khỏi Phạm Nhượng khiến chàng ngạc nhiên. Cô bé nhỏ

nhẹ giải thích :

- Nhà cháu ở đây. Mẹ cháu ở đây, còn cháu lại học ở Nha Trang. Cháu ra Nha Trang lấy hình, nên rủ Mạc Hảo về chơi luôn.

- Thế hả. Đừng phỏng vấn tôi nữa nhé.

Mọi người vui vẻ cười trước câu pha trò đó. Tư Hương không cười :

- Cháu không phỏng vấn, cháu điều tra. Gặp chú cháu mừng quá, chỉ sợ chú vào Saigon rồi.

- Mai tôi mới đi.

Cô bé thở phào :

- May cho cháu quá. Nếu không cháu phải vào Saigon kiếm chú.

Trừ Mạc Hảo, mọi người đều kinh ngạc. Phạm Nhượng là người bối rối nhất :

- Chuyện gì thế Tư Hương.

Cô bé đưa ra một xấp hình, toàn là những tấm hình chụp trong cuộc họp mặt nửa tháng trước ở Nha Trang. Xem những tấm hình, Phạm Nhượng hỏi :

- Cháu định xin chữ ký hả ? Mà chắc không phải, không ai cất công như cháu chỉ để xin một chữ ký.

Mạc Hảo lên tiếng :

- Cháu mới định xin chữ ký. Sáng nay Tư Hương ra Nha Trang tìm cháu, hỏi mẹ cháu về cô Bạch Mai, vì biết chú ở nhà cô Mai. Nhưng mà...

- Tư Hương hỏi hả ngắt lời bạn : Chú à, có một người được xem những bức hình chụp chú, nói hình như chú là người quen, cho nên cháu mới đi tìm chú. Chú có quen ai ở đây không ?

Phạm Nhượng giật mình :

- Cháu nói rõ hơn đi.

- Hôm lên hát, cháu nhớ chú có nói chú ra Nha Trang tìm một người quen phải không ?

- Phải, chú có nói như thế.

- Chắc người đó là ông Thảo phải không chú ? Cô bé hỏi vẻ lo lắng.

Ý Thu hấp tấp nói :

- Còn một người nữa chú Phạm Nhượng đang đi tìm.

- Một người nữa. Tư Hương bồi hồi. Có phải một người đàn bà không chú ? Phạm Nhượng như bị thôi miên :

- Phải.

- Người đó tên là gì chú ?

Kha đang môi một điều thuốc lá, vội lên tiếng :

- Cô bé này hứa sẽ cho tôi uống rượu trả nửa tiền nếu chuyện thành công. Chà, tôi tin là tôi sắp trúng mồi.

Thu nhú mày :

- Uống rượu trả nửa tiền ? Anh nói thế nghĩa là gì ?

- Vì nhà cô bé là tiệm rượu sang nhất ở đây, như có lần tôi đã nói với Thu.

- Quán Gió Lào ?

- Đúng thế.

Tư Hương phần khởi nói :

- Mẹ cháu là chủ quán Gió Lào mà thầy Kha thường ra uống. Hôm rồi cháu mang xấp hình ra cho mẹ cháu xem, thấy bà giật mình, hỏi chú là ai. Cháu nói chú là Phạm Nhượng, bà hỏi có phải là tên thật chú không.

Cháu liền đến thầy Kha hỏi, thầy Kha không biết. Do đó cháu mới nghĩ đến cô Bạch Mai. Mẹ cháu bảo trông chú quen lắm. Nhưng tên thì không phải. Cháu lại nghĩ rằng phải.

Cô bé ngừng kể. Mọi người chờ đợi trong căng thẳng, nhất là Phạm Nhượng và Thu. Thu hỏi hả hơn hết :

- Tại sao cháu lại nghĩ là phải. Thế mẹ cháu tên gì ?

- Cháu nghĩ là phải vì cháu nhớ khi phỏng vấn chú Nhượng, chú nói chú đi tìm một người và sáng tác bài hát hôm chú hát khi đi tìm người đó. Điều này chính chủ nói ra trong cuộc họp mặt. Cho nên cháu quyết điều tra cho ra. Cháu có hỏi mẹ cháu thế người mẹ cháu quen tên gì.

- Tên gì ?

Cô bé nuốt nước bọt, không dám trả lời ngay. Hình như cô bé sợ thất vọng khi nói ra cái tên ấy.

- Không phải tên Phạm Nhượng.

- Tên gì ?

- Mẹ cháu chỉ nói không phải tên Phạm Nhượng. Mẹ cháu còn gạt đi, nói chắc không phải đâu.

- Mẹ cháu tên gì. Ba tên gì ?

Mạc Hảo định nói, lại thôi. Tư Hương cúi nhìn mặt bàn, khuôn mặt xinh đẹp thoáng u buồn.

- Ba cháu không ở với mẹ cháu. Từ khi cháu hiểu biết đến bây giờ, chưa bao giờ cháu trông thấy ba cháu. Mẹ cháu nói ba cháu ở lại ngoài Bắc.

Cô bé thốt ngẩng mặt, nói thật nhanh :

- Mẹ cháu tên Hạnh.

Người nhạc sĩ nhìn Tư Hương bằng cái nhìn hân hoan. Mọi người đều im lặng, kể cả Ý Thu. Ai cũng sợ hãi, không dám lên tiếng. Ai cũng sợ mình làm hỏng cái giây phút thiêng liêng lạ lùng ấy. Cuối cùng Phạm Nhượng cựa quậy trên ghế, như thể trong mấy phút vừa qua, chàng bị đóng đinh lên đó :

- Tư Hương, đưa chú về thăm mẹ.

Cô bé giật bắn lên :

- Phải chú đi tìm mẹ cháu không chú ? Phải chú không?

Một cái gật đầu :

- Chú đi tìm một người tên là Hạnh, chắc là mẹ cháu.

- Mẹ cháu tên Hạnh !

Ý Thu thở phào :

- Chứ còn ai. Đúng rồi.

- Cháu cũng nghĩ là đúng. Mặc Hảo vui vẻ nói.

Phạm Nhượng gượng nói :

- Tôi mong là đúng.

Tư Hương còn thắc mắc :

- Chú có đi tìm mẹ cháu không ? Chú đi tìm mẹ cháu để làm gì ?

- Có, chú đi tìm mẹ cháu hơn mười năm nay rồi. Nhưng một lần đã bị mẹ cháu đuổi.

Mọi người cười xòa. Cô bé đỏ mặt, đôi má lúm đồng tiền càng thêm xinh :

- Bây giờ chắc mẹ cháu không đuổi đâu.

Lúc nhìn hình chú, mẹ cháu ngó tới ngó lui, thở dài. Cho nên cháu tin là chú thật. Có điều mẹ cháu nói không tin người mẹ cháu quen là nhạc sĩ.

- Thế là gì, mẹ cháu có nói không ?

Cô bé gật đầu :

- Kỳ lắm. Mẹ cháu bảo người theo đuổi mẹ cháu hồi đó trông như một anh chàng thất nghiệp.

Phạm Nhượng cười hì hì. Tư Hương tiếp :

- Mẹ cháu còn nói được cái chú yêu mẹ cháu hơn hết mọi người, phải không chú ?

Người nhạc sĩ khựng lại vì xúc động. Bao nhiêu năm nay anh chàng chỉ mong được giải bày như thế với người yêu.

- Thế tại sao hồi đó chú không lấy mẹ cháu ? Tư Hương bắn khoản một cách ngây thơ.

Phạm Nhượng cười méo mó :

- Mẹ cháu chê chú xấu trai.

Cô bé cười khúc khích :

- Chú đâu có xấu trai. Nhiều người mê chú thấy mô.

Nhượng xoa đầu cô bé :

- Cháu nhớ nói vô cho chú nhé.

Kha hoan hỉ xoa tay :

- Tư Hương, nhớ lời hứa nhé.

Cô bé sung sướng đưa Phạm Nhượng về nhà. Mặc Hảo và Kha ngồi lại nhà Ý Thu, chờ đợi một bữa ăn bất ngờ do Thu đãi.

Chương 23

Vào khoảng một giờ trưa, trước những đĩa chả giò nóng hổi, Thu nói :

- Mình ăn đi, đừng chờ họ mất công. Giờ này anh Nhượng chưa về tức là có chuyện vui rồi.

Kha đồng ý với nàng :

- Tôi cũng nghĩ như thế. Họ đang ăn tiệc với nhau là đằng khác. Mạc Hảo áy náy hơn hai người lớn :

- Em nghĩ Tư Hương phải quay lại đây báo tin mới phải.

- Ồ áá. Ý Thu biểu đồng tình với cô bé.

- Nó nôn nao lắm. Mới sáng sớm nó đã tới nhà em, nghĩa là nó phải đi từ lúc tờ mờ sáng. Khi hay tin cô Bạch Mai đi Saigon, nó buồn so. Tới lúc biết chú Phạm Nhượng ra đây, nó bắt em đi theo luôn.

Ý Thu hỏi Mạc Hảo :

- Em là bạn thân của Tư Hương, em biết gia đình Tư Hương chứ.

- Thừa cô em biết.

Không học Ý Thu vẫn giữ lễ thầy trò với nàng.

- Tư Hương có mấy anh chị em ?

- Thừa cô nó là chị lớn trong nhà. Nó chỉ có một cậu em trai, kém nó một tuổi.

- Nghĩa là cả nhà chỉ có ba mẹ con.

- Vâng.

Kha góp vào câu chuyện :

- Tôi có tới quán Gió Lào nhiều lần, không lần nào gặp mẹ Tư Hương hết. Họ ở đâu hả em ?

- Thầy không gặp cũng phải, vì mẹ Tư Hương không hề ra quán rượu khi quán mở cửa. Ngôi nhà đằng sau quán rộng lắm.

- À. Ngôi nhà có bốn cây cau phải không ? Kha vừa ăn vừa hỏi.

- Vâng. Bốn cây cau mọc một hàng dài trước sân, đó là nhà Tư Hương.

Ý Thu gật đầu :

- Tôi có để ý ngôi nhà đó, nhờ mấy cây cau đặc biệt ấy. Theo em, bà mẹ Tư Hương độ bao nhiêu tuổi ?

Mạc Hảo suy nghĩ trong giây lát :

- Em không biết chắc, song bà trẻ lắm. Trẻ lắm lận cô ạ. Ra đường với Tư Hương, không ai bảo là hai mẹ con đâu.

Kha hỏi Thu :

- Phạm Nhượng bao nhiêu tuổi ?

- Hơn anh Thảo bốn năm tuổi. Tức là ba mươi tư, ba mươi lăm.

- Như thế bà mẹ Tư Hương cũng khoảng đó. Phải ít tuổi hơn Phạm Nhượng. Còn trẻ quá.

Mạc Hảo gật đầu :

- Thừa thầy trẻ lắm. Trẻ không ngờ được.

Từ ngoài cổng, Tư Hương chạy xe vào, một mình. Khuôn mặt cô bé tươi rói. Cô bé ào vào trong nhà, ngồi ngay xuống ghế.

- Thế nào em. Đúng không ?

Ý Thu dừng đưa hỏi.

- Thừa cô đúng. Em mừng quá.

Kha cười hăng hắc :

- Chú Nhượng mới là mừng. Hương có nghe bài hát chú Nhượng hát hôm đầu tiên trong cuộc họp mặt không ?

- Thừa thầy có. Còn nhiều bài khác nữa em đoán chú Nhượng làm cho mẹ em.

- Đúng thế. Cô có nghe chủ Nhượng tâm sự. Thế em thấy hai người đối với nhau ra sao ?

Tư Hương mỉm cười :

- Em không dám lại gần, vì lúc em đưa chú Nhượng về, mẹ em lại đi đâu có việc. Mẹ em trở về khi chú Nhượng đang thơ thẩn ngoài sân. Em nghe mẹ em gọi tên chủ Nhượng là Hường.

- Đúng rồi. Thật là mừng. Thế chú Nhượng gọi mẹ em là gì.

- Cô Hạnh. Tư Hương nhe răng cười thật duyên dáng. Mẹ em vui vẻ lắm. Lúc em đến đây, hai người đang ăn cơm.

Kha cười hà hà đưa mắt nhìn Thu :

- Chờ họ là mình đói rồi.

Tư Hương tiếp :

- Em lên đến đây, chẳng xin phép gì cả. Em nghĩ chắc mẹ em không rầy rà gì.

- Mà đừng lo. Mặc Hảo nháy mắt - Mà có công lớn trong cuộc tái ngộ của hai người. Nếu không có mà, chắc chú Phạm Nhượng phải trở về Saigon một mình.

Ý Thu gật đầu :

- Tư Hương tỉnh lắm. Chắc em có một giác quan gì đó khác người. Chú Phạm Nhượng mới nói với cô là chú đành bỏ cuộc. Chú đã đi kiếm khoảng năm chục cái quán ở Nha Trang, không còn bao nhiêu can đảm nữa.

Cô bé lộ vẻ hãnh diện :

- Em cũng không hiểu sao khi thoáng bắt gặp cái nhìn của mẹ em lúc bà thấy hình chú Nhượng, là em nghĩ ra ngay. Em nhớ câu chú Nhượng nói và bản nhạc chú Nhượng hát, rồi em nhớ đến mẹ em. Có lẽ cũng nhờ một lần mẹ em nói ra.

Mọi người náo nức chờ cô bé. Tư Hương có khuôn mặt cực kỳ thông minh :

- Mẹ em nói lâu rồi, nhân một hôm vui vẻ. Mẹ nói cái số bà nó như vậy, cho dù có lấy ai thì cũng không

được ở bên người đó. Bà nói có một người yêu bà lắm, cũng ở lại ngoài Bắc. Em hỏi người đó làm gì, bà nói làm thợ, và trông như một anh chàng thất nghiệp. Em hỏi tại sao bà biết người đó ở lại Bắc thì bà nói bà đoán thế. Khi chú Nhượng nói chú ra đây tìm một người bạn, em nghĩ ngay đến mẹ em.

Kha ngạc nhiên :

- Tại sao em nghĩ như thế được ? Có thể Phạm Nhượng đi tìm một người khác chứ ?

Cô bé lắc đầu :

- Em cũng không biết. Có lẽ tại mẹ em kể người đó từng đi Hà nội tìm bà, nên em cho rằng người đó cũng có thể đi bất cứ đâu tìm bà. Bài hát của chú Nhượng chả có những câu như thế là gì.

Mạc Hảo gật đầu :

- Có hai câu rõ nhất :

*Tình tôi rong ruổi xa nghìn dặm
Như bóng trắng theo dõi bước nàng.*

Kha lắc đầu :

- Em Tư Hương thật nhiều tưởng tượng. Tuy nhiên nếu không có sự tưởng tượng của em, làm gì hai người có ngày hôm nay.

Hai cái lúm đồng tiền tròn xoe :

- Em nghĩ ai cũng có những tưởng tượng như em. Có điều em tin những tưởng tượng ấy mà thôi.

Thu khen :

- Em giỏi lắm. Để cô phải bảo chú Nhượng thưởng cho em một món quà xứng đáng mới được. Dĩ nhiên là chú Nhượng phải nghĩ đến rồi, song cô phải đề nghị thêm.

- Cảm ơn cô.

- Em có muốn cô đề nghị gì không ?

- Em muốn đi Saigon nhân dịp nghỉ hè này. Em chưa bao giờ được thấy Saigon cả.

Ý Thu nói :

- Cái đó dễ lắm. Có lẽ em sẽ được đi với cô. Cô đang muốn vào Saigon.

Tư Hương vui vẻ :

- Thế thì hay cho em lắm. Cô vào Saigon nghỉ hè hả cô ?

- Không. Cô vào thăm ca sĩ Băng Sương.

Mạc Hảo suýt xoa :

- Thích quá. Phải chỉ em được đi với cô. Đã được biết Phạm Nhượng lại còn được quen Băng Sương, gồ ghề quá đi. Cô thân Băng Sương lắm không cô ?

Ý Thu lắc đầu. Tư Hương gắt với bạn :

- Mà không đọc báo gì hết. Vụ Băng Sương với thầy Thảo đó mà.

Quay sang Thu, cô bé hỏi :

- Cô đi vì vụ đó phải không có ? Chắc cô không bằng lòng ?

Ý Thu ngần người nói :

- Em tinh thật đó Tư Hương ạ. Đúng rồi cô đi vì vụ đó. Để báo chí đăng chương quá phải không em.

- Dạ, em không có ý kiến. Cô bé nói với một nụ cười hóm hỉnh.

- Anh Kha, anh có đọc báo chứ. Anh thấy vụ đó thế nào ? Thu quay sang hỏi bạn.

Kha đã ăn xong, đang hút thuốc lá. Được hỏi, anh ta trầm ngâm cả phút trước khi trả lời :

- Rất thường tình. Nếu tôi là Thảo, chắc tôi cũng làm như vậy mà thôi.

- Anh sẽ cưới cô nàng làm vợ chứ.

- Rất có thể, nếu tôi còn độc thân.

Thu bực mình :

- Nói như thế là anh đồng ý với anh Thảo tôi ? Tôi không đồng ý.

Tư Hương mỉm cười tinh quái :

- Em thích thấy thầy Thảo lấy cô Bạch Mai hơn.

Thu hả hê gật đầu :

- Ồ, Tư Hương khá lắm. Cô phải đưa em đi Saigon làm đồng minh mới được.

Mạc Hảo châm chọc :

- Thế là cô trúng kế nó rồi. Con nhỏ này ghê lắm cô ơi. Nó đang muốn cô cho nó đi Saigon mà.

Phạm Nhượng xuất hiện, mặt ngửa lên trời. Chàng bước vào trong nhà trong không khí im lặng hoàn toàn. Mọi người đều chờ chàng lên tiếng trước. Đến nỗi chàng đâm lúng túng trông đến buồn cười.

- Thế nào anh. Ý Thu hỏi, gỡ rối cho người nhạc sĩ - Anh còn định trở về Saigon nữa không ?

Phạm Nhượng ngồi xuống ghế, thản nhiên :

- Có chứ. Tôi về Saigon thu xếp công việc ra đây làm ăn luôn cho vui.

Mọi người cười oang oang. Kha hỏi :

- Anh định làm gì ?

- Chắc cô Thu có thể lo giúp tôi một việc làm. Làm gì đó ở hòn Chà Là cũng được. Đi lấy tổ yến cho ông chủ thầu nhà này cũng được.

Anh chàng nhơn nhơn, trông trẻ lại đến mười tuổi.

- Người xưa không đuổi nữa à ?

Nhượng nhe răng cười :

- Hạnh nói trông tôi vẫn không khá hơn anh chàng thất nghiệp chút nào. Thành ra tôi nhất quyết đi xin việc làm.

Thấy nét mặt dè dặt của Tư Hương, người nhạc sĩ lấy lại vẻ nghiêm chỉnh nói với cô bé :

- Cháu thông minh lắm, Tư Hương ạ. Chú không biết lấy gì thưởng cháu bây giờ.

Thu đề nghị :

- Tư Hương đang muốn đi Saigon chơi. Anh bao con bé một tuần lễ nghỉ hè đi là vừa.

- Còn ít.

Thu dí dỏm thêm :

- Em là người hướng dẫn. Không có em, ai hướng dẫn Tư Hương. Bởi vì chắc má nó không đi được rồi.

- Đồng ý.

Người nhạc sĩ không thắc mắc gì cả. Mọi chuyện đối với chàng bây giờ đều trở nên dễ dàng. Nếu mẹ bằng lòng, chú sẽ lo ăn ở cho cháu. Và cô Thu nữa.

Tư Hương sung sướng :

- Chắc chắn mẹ cháu bằng lòng.

Quay sang Thu, cô bé hỏi :

- Bao giờ cô đi được hả cô. Cháu nóng ruột lắm rồi đây.

- Mai. Cô cũng nóng ruột không kém cháu. Nhất là khi được đi chơi không mất tiền.

Tư Hương ý tứ hỏi người nhạc sĩ :

- Chú à, cháu đọc báo, biết chủ có em bé. Bé Thu phải không chủ ?

Phạm Nhượng xúc động gật đầu. Cô bé dịu dàng hỏi tiếp :

- Chú gửi em ở đâu ?

- Em ở nội trú. Năm nay em học lớp một.

- Chú viết cái giấy cho cháu lại thăm em. Cháu sẽ đưa em đi chơi.

Không những Phạm Nhượng mà mọi người đều cảm động. Tư Hương giới thiệu quả. Phạm Nhượng viết vài chữ trên một tấm giấy.

- Chắc nó nhớ chú lắm đấy. Tuần sau chú sẽ đón bé Thư ra đây luôn.

- Dạ. Cháu đang mong có em bé đấy chú.

Người nhạc sĩ đỏ mặt. Mọi người cười mỉm trước sự ranh mãnh của Tư Hương.

Chương 24

Chưa bao giờ mai điểm trang kỹ càng đến thế. Nàng ngắm mình trong gương, hài lòng với hình dáng của mình. Khuôn mặt tươi mi mắt hơi đậm, đậm hơn thường ngày, nàng tự nhủ phải cho Thảo thấy nàng có một chút đổi thay sau nửa tháng trời không gặp mặt.

Nửa tháng trời đó dài bằng mười lăm năm. Đó là thời gian Thảo nổi tiếng bên cạnh Băng Sương, hoàn toàn không còn là Thảo âm u cô độc ở Ninh Hòa.

Mai vô cùng đắn đo trước khi quyết định lại tìm Thảo tại nhà Phạm Nhượng. Nàng đoán chừng chàng ở đó với Băng Sương. Sự xuất hiện của nàng chắc chắn sẽ gây ra nhiều bất ngờ, nếu chẳng may Băng Sương đang ở bên cạnh Thảo. Nàng đắn đo như thế ba hôm liền, cuối cùng, muốn ra sao thì ra nàng không cần biết đến nữa. Nàng muốn gặp Thảo một lần chót, để xem chàng ra sao, trước khi nàng có một quyết định cuối cùng.

Quyết định đó một khi có, chưa biết sẽ đưa nàng tới đâu.

Mai ra khỏi nhà trong bộ âu phục kiểu mới nhất. Chiếc sơ mi ngắn màu hồng, quá ngắn so với những chiếc áo nàng vẫn mặc. Chiếc quần nhung màu nâu nhạt. Nàng

đã định mặc áo dài, song cuối cùng cởi bỏ. Hình như Thảo thích những hình dáng đàn bà thật khỏe mạnh, đầy sức sống hơn là một hình ảnh tha thướt.

Trời mưa tầm tã khi chiếc taxi chạy được nửa đường. May mà nàng có mang theo áo mưa. Giữa mùa Hạ, Saigon mưa mỗi ngày, nhất là vào buổi chiều.

Trời sụp tối khi chiếc taxi dừng lại trước trạm xăng xé nhà Phạm Nhượng. Mai đã nhìn thấy căn lầu của người nhạc sĩ. Căn lầu tối om, dường như chỉ le lói chút ánh sáng ở tận phía sau.

Phủ áo mưa lên đầu, nàng băng ngang con ngõ rộng. Tầng dưới của ngôi nhà chan hòa ánh sáng. Mai gõ cửa, một bà vắn tóc bước ra.

- Bà làm ơn cho hỏi.

- Vâng.

- Tôi muốn hỏi những người ở trên lầu. Giờ này không hiểu họ có nhà không bà ?

- Chúng tôi cũng không biết, vì tầng trên với tầng dưới hoàn toàn cách biệt. Cô cứ lên. Có cầu thang riêng bên cạnh.

Mai cảm ơn lấy lệ, bước lên cầu thang. Cầu thang tối om. Mưa hắt vào từ phía ngoài. Trước căn lầu, lan can không đủ rộng để tránh mưa. Mai phủ áo kín người, gõ cửa thật mạnh.

Trong phòng không nghe động tĩnh. Nàng gõ nữa, mặt gỗ trả lại sự im lặng lạnh lẽo.

Lần thứ ba, nàng xoay quả đấm cửa. Cửa khóa chặt, không biết khóa trong hay khóa ngoài.

Mai thở dài. Thảo không có nhà. Nhất định là không có nhà, vì nếu có nhà, thế nào chàng cũng phải mở cửa xem ai đến.

«Hay là Băng Sương đang ở trong phòng ?»

Ý nghĩ đó khiến nàng giận sôi lên. Không, nàng không tin như thế. Thảo không thể trơ trẽn như thế được.

«Cũng có thể chứ. Nhà này là nhà Phạm Nhượng, Thảo có thể nghĩ người gọi cửa là người quen Phạm Nhượng, như thế chàng khỏi cần mở cũng được.»

Mai lại biện hộ cho chàng, thật ra là để khỏi thất vọng, khỏi chán chường. Dù thế nào Thảo cũng phải mở cửa, nếu chàng có nhà. Vì trên chuyến phi cơ vào Saigon, chàng đã cho nàng địa chỉ này. Chàng cho biết rõ đó

là nhà Phạm Nhượng. Chàng phải nghĩ người gõ cửa có thể là nàng, và chàng phải mở cửa, dù Băng Sương đang ở trong. Mai lại gõ. Tiếng gõ thật gay gắt. Vẫn không động tĩnh.

Nàng tỉnh gọi. Nàng thử lên tiếng xem sao. Nghĩ thế mà Mai không có can đảm. Tiếng nói nghẹn lại trong cổ họng nàng. Cuối cùng, nàng bỏ đi, với ý nghĩ Thảo không có nhà. Thất thểu tới đường Trương Minh Giảng, Mai quay nhìn lại căn gác. Nàng không còn trông thấy ánh đèn le lói lúc trước nữa.

«Hay là mình làm ?»

Mai tự hỏi, vùng trán cau lại. Có thể trong làn nước mưa trắng xóa, mỗi lúc một dày hơn, nàng đã trông gà hóa quốc chăng.

Không phải. Nàng không làm, vì bây giờ ánh đèn đã bật sáng. Thảo có nhà, chàng nghĩ người gõ cửa đã bỏ đi khá xa, nên chắc không cần giữ ý tứ nữa.

Nét mặt Mai tái đi vì giận. Thật là xấu xa tệ hại. Hình ảnh Thảo thâm trầm nghiêm nghị ngày nào bỗng sụp đổ tàn nhẫn trong lòng nàng.

- Một tên tầm thường như hàng ngàn tên tầm thường khác.

Mai nghiêng rặng tức giận, hai mắt vẫn không ngừng chiếu thẳng lên căn lầu. Mưa không ngớt, bùn bắn lên ướt tới bụng chân nàng, nàng bắt đầu ngứa ngáy. Căn lầu trong mưa trông thơ mộng quá.

Khung cửa chính mở rộng, hai bóng người hiện ra. Băng Sương chứ không còn ai khác. Thảo ra sau tay cầm ô che cho người ca sĩ. Đèn đã tắt, cửa phòng đóng lại, họ đang xuống thang.

Mai thấy hình ảnh họ lung linh. Họ đi sát bên nhau, âu yếm như một cặp vợ chồng mới cưới. Băng Sương sang trọng quá, chiếc áo dài nhung màu tím tôn nước da trắng ngần nổi bật lên như người trong tranh.

Mai đứng nép vào mái hiên một ngôi nhà, sợ Thảo nhìn thấy. Thà để chàng không biết người gõ cửa là ai. Nếu chàng biết, còn cái nhục nào bằng. Thảo và người ca sĩ không tiến tới thêm, mà rẽ vào trạm xăng. Họ đi thẳng vào ga-ra, trèo lên chiếc xe hơi lộng lẫy. Chưa bao giờ Mai thấy một chiếc xe hơi lộng lẫy như thế.

Thảo lái xe, miệng vẫn ngậm thuốc lá. Băng Sương ngồi sát bên chàng, tình tứ vui vẻ. Chiếc xe vọt lên như một mũi tên, lao đi trong màn mưa trắng, đến nỗi Mai chóng mặt muốn ngã xuống.

Nàng bám chặt một cây cột phía trước mặt. Hình như là cột xe buýt, ngạc nhiên không hiểu tại sao cái cột xe buýt đó lại hiện ra thành linh như thế. Trước mặt nàng, một chiếc taxi dừng lại.

- Taxi.

Nàng kêu, âm thanh không ra khỏi cổ họng. Một người đàn bà trên xe bước xuống, chạy qua đường. Chiếc áo mưa đỏ rực khiến nàng nhức mắt.

- Mai. Trời ơi Mai.

Mai nhướng mắt định thần. Đầu nàng quay cuồng nhức nhối. Sao lại có người gọi tên nàng.

- Mai, làm sao thế này ?

Nàng nhận ra Ý Thu. Thu vẫy tay, trên xe một thiếu nữ bước xuống, chạy qua. Đó là Tư Hương. Cô bé la lên :

- Trời ơi cô Bạch Mai. Cô chóng mặt hả ?

Hai người đỡ lấy nàng, nàng đã đứng thẳng được. Hình ảnh trước mắt đứng lại, thăng bằng. Mai cố gắng mỉm cười, tay vẫn bấu chặt cột xe buýt :

-Thu hả, vào bao giờ thế. Cả cô bé gì nữa, à Tư Hương.

- Sao Mai lại ở đây. Mai đi tìm nhà anh Nhượng phải không. Mình cũng đi tìm đây.

Mai ngó bạn, ngó chiếc taxi đậu bên kia đường. Thu và Tư Hương dìu nàng qua đường.

- Tư Hương, trả tiền xe cho cô. Mang va ly xuống đã.

- Vâng.

Mai gỡ tay bạn ra, nàng đã lấy được thăng bằng. Nàng gương mỉm cười :

- Gặp nhau ở đây vui quá nhỉ.

Ý Thu nhìn quanh, cảm thấy có điều gì khác lạ. Xung quanh không một bóng người. Cơn mưa không dứt.

- Nhà anh Nhượng ở gần đây. Anh Nhượng cho mình địa chỉ, mình sẽ ở nhà anh Nhượng với Tư Hương.

Mai vuốt tóc ướt đầm mưa hỏi bạn :

- Thu đến lần nào chưa ?

- Bây giờ mới đi tìm. Vừa xuống phi trường tức thì.

- Làm sao vào nhà anh Nhượng ? Chìa khóa anh Nhượng đưa cho anh Thảo rồi.

- Không lo, nhà có hai chìa khóa, một cái đưa cho anh Thảo, còn một cái Tư Hương giữ.

Mai thích thú, mắt sáng rực. Ba người băng ngang con ngõ rộng, tới gần ngôi nhà. Mai cố ý đi chậm lại, Tư Hương ngược mắt tìm và kêu lên mừng rỡ :

- Đây rồi cô. Chắc đi cầu thang này. Phải rồi chú Nhượng có dặn.

Thu vui vẻ hỏi bạn :

- Mai đang đi tìm nhà này phải không. Anh Thảo chắc không ở đây đâu mà tìm.

Mai không trả lời bạn. Giấu đi vẫn tốt hơn, nhất là Thu chỉ hỏi để an ủi nàng.

- Mai thừa biết tại sao chứ. Mê con nhỏ ca sĩ chắc là ở khách sạn nào đó trên Saigon.

Ba người đứng trước căn lầu. Tư Hương mở bóp lấy chìa khóa. Thu chỉ cô bé nói :

- Chủ căn lầu này đấy. Vì Phạm Nhượng tìm thấy bà Hạnh rồi. Và Tư Hương chính là con bà Hạnh.

Mai sững sờ quên hẳn nỗi buồn của mình. Câu chuyện của Thảo và Phạm Nhượng sống động trở lại trong tâm

trí nòng. Những giấc mộng người ta tưởng xa vời bỗng chốc trở thành sự thực.

- Cô mừng cho em, Tư Hương ạ. Thật là đáng mừng phải không em ?

- Vâng. Cảm ơn cô. Em mừng lắm.

- Thế mẹ em làm gì nhỉ.

Thu trả lời thay cô bé :

- Mai chưa biết à ? Mẹ Tư Hương chính là bà chủ quán Gió Lào.

Sau phút ngạc nhiên, Mai lắc đầu :

- Ở đời không cái gì là không xảy ra được. Những chuyện không ai ngờ vẫn xảy ra như thường, Thu nhỉ.

Thu hiểu bạn mình đang chua chát. Cửa mở, họ theo nhau lần lượt bước vào. Thu cau mày thấy căn phòng lộn xộn, báo chí, quần áo vứt bừa bãi. Nhất là quần áo đàn bà vắt ngang vai ghế.

Tư Hương đứng im.

Mai lại tái mặt. Chiếc áo ngủ màu hồng mỏng dính của Băng Sương vớt trên mặt nệm, bên một tấm gương

tay mạ vàng óng ánh. Thu hậm hực, nhìn tới nhìn lui, nói gần giọng :

- Bểng Sương ở đây. Thật không thể nói được. Không thể nào tưởng tượng được.

Nàng bật sáng mọi ngọn đèn, bảo Tư Hương :

- Nhà này bây giờ thuộc quyền em sử dụng. Ai đến đây em đuổi đi cho cô.

Cô bé lắc đầu :

- Em không dám đâu.

Em cứ đuổi đi cho cô. Hay là em sợ thì để cô đối phó, em chịu không.

- Dạ.

Nàng quay sang bạn, thấy Mai thu hai tay trước bụng. Mai vung tay, quay ngay trở vào.

Một tiếng choang vọng lên từ dưới đường. Thu nhìn lên giường, không còn thấy tấm gương đất tiền đâu nữa.

Chương 25

Thu thò cánh tay ra ngoài cửa sổ, nói :

- Tạnh mưa rồi, đi chơi đi.

Tư Hương la lên vui mừng, bảo Mai :

- Kìa cô, cô Thu rủ cô với em đi chơi. Giờ này đi phòng trà chắc là vui lắm cô.

- Đúng rồi, cô đang muốn đi nghe nhạc. Chưa bao giờ cô được đi nghe nhạc ở Saigon hết. Mai à, sửa soạn đi.

Mai đang đọc báo trong chiếc ghế nệm, chậm chạp liệng tờ báo xuống nền nhà, hờ hững nói :

- Máy giờ rồi Tư Hương ?

- Thừa cô tám rưỡi. Giờ này phòng trà Saigon mới bắt đầu vui.

- Sao em biết ?

Cô bé hí hửng khoe :

- Chú Phạm Nhượng bảo em khuya khuya một tí hãy vào phòng trà. Giờ này các ca sĩ nòng cốt chưa ai hát đâu. Nhưng mình sửa soạn đi là vừa.

- Đi thì đi. Mai uể oải đứng dậy, vuốt lại quần áo.

Nàng vẫn mặc chiếc sơ mi đỏ ngắn ngang eo và chiếc quần nhung màu nâu. Tư Hương nhào vào phòng tắm thay quần áo mới.

- Có thay quần áo không ? Ý Thu hỏi bạn với ánh mắt tinh nghịch và nói tiếp - Mặc thế đẹp lắm, khỏi cần thay. Để tao cũng mặc như mày.

Thật ra Mai không có quần áo mà thay. Nàng nhìn hai ông quần còn ướt nước mưa, áy náy :

- Có lẽ phải cho tao về nhà người quen thay đồ. Đằng nào cũng phải về cho họ hay đêm nay tao ngủ ở đây với mày.

- Khuya hãy ghé. Ở phòng trà ra mình ghé đó mang đồ của mày về đây luôn.

Nửa giờ sau, ba người ngỡ ngàng bước chân vào phòng trà Queen Bee. Nhìn hai ngọn đèn neon màu tím âm u, Mai thấy rạo rức. Ánh đèn ma quái quá. Ba người ngồi gần bục gỗ, gọi nước ngọt. Khi bồi mang nước ra, Mai giữ anh ta lại, chỉ lên dàn nhạc :

- Ông nào là ông nhạc trưởng ?

- Thừa ông Chánh.

- Biết rồi, ông Chánh là ông nào ? Có phải cái ông đẹp trai kia không ?

Nàng chỉ người đang chơi dương cầm, chỉ nhìn thấy bán diện. Cái lưng anh ta khá to.

- Dạ phải.

Ỗ Thu ngạc nhiên hỏi bạn :

- Làm gì đó ?

- Ông bầu tương lai của tao đây. Anh Phạm Nhượng có thư giới thiệu tao với anh chàng, bảo đảm nếu tao đưa thư ra sẽ được mời lên hát ngay.

Tư Hương nắm tay nàng :

- Lên hát đi cô. Em biết cô lên hát sẽ được vỗ tay hoan hô nhiệt liệt.

- Chắc rồi. Thu tán thành ý kiến của cô bé.

Mai e dè :

- Có gì là chắc. Đây là phòng trà Saigon chứ không phải cái xó xỉnh nhà mình.

- Chắc. Anh Nhượng nói với tao mà. Anh nói nếu muốn, mày có thể được mời ký hợp đồng ngay.

Tu Hương cổ võ :

- Thế nào cô cũng được hoan nghênh nhiệt liệt. Em cuộc là cô hát hay hơn cô ca sĩ kia.

Trên bục gỗ một cô nhỏ nhắn đang hát, không có gì đặc biệt. Ý Thu chun mũi :

- Nhỏ đó mà ăn thua gì. Mà phải hát hay như Băng Sương. Tao bảo đảm đấy.

Mai nhìn bạn cười nhạt. Chắc có hai tấm gương của Băng Sương nàng cũng đập vỡ cả hai rồi, không cần phải có ai đổ dầu vào lửa. Thu nháy Tứ Hương. Cô bé khôn lanh hiểu ý liền :

- Bây giờ cô chưa có kinh nghiệm như Băng Sương, vài năm sau chắc sẽ không thua gì cô ta.

Thu giật mình, thâm sợ cô bé. Cô bé đang khích tướng, khích cả cô giáo. Quả nhiên Mai thoáng cau mày, cười lạnh :

- Sao em không nói mười lăm năm sau ? Em nghĩ sao nếu cô trở thành một ca sĩ hở Tứ Hương ? Một ca sĩ như những ca sĩ khác ?

Cô bé thích thú :

- Em hoan hô hết mình. Nhỏ Francoise Hardy cũng học Đại Học phải không cô ? Cô sợ người ta nói chứ gì? Em thì em không sợ đâu, nếu có giọng ca của cô em lên hát liền.

- Dù sao ca hát vẫn là nghề giải trí cho người ta mua vui. Nghề đó không bao giờ được coi là một nghề tốt.

Thu ngắt bạn :

- Thì mày có hai nghề, còn áy náy cái gì. Đưa cái giấy giới thiệu của anh Nhượng cho tao.

Mai lắc đầu :

- Không. Khi nào muốn, tao sẽ tự đưa ra, việc gì phải nhờ đến mày. Lúc ở Nha Trang tao muốn thành danh ca thật, bây giờ thì lại không muốn nữa.

Thu thở dài chán nản. Nếu Mai bỏ ý định đó, kể như chẳng bao giờ nàng có dịp đụng độ với Băng Sương, cuộc đụng độ nàng yểm trợ hết mình. Nàng mong Phạm Nhượng vào Saigon ngay để khuyến khích Mai, trước khi mọi chuyện trở thành quá muộn.

Thình lình tiếng chiêng trống vang lên. Đó là điệu nhạc chào mừng Băng Sương. Người danh ca tươi cười ào vào phòng trà như một cơn gió. Một thanh niên theo

sau, dáng điệu hơi vội vã. Người đó là Thảo.

Thu trề môi mai mỉa :

- Thật là xấu hổ. Lẽo đẽo theo con nhỏ già khần như là một anh tài xế. Kiên cận vệ quân gia, kiên cơm bưng nước rót.

Tư Hương cười khúc khích. Mai im sững ngó Thảo, ánh mắt xa vắng như nhìn về một chân trời đã mất.

Người hoạt náo bước ra sân khấu, cầm micro sát miệng. Đèn bật sáng khi anh ta nói :

- Thừa quý vị, người tình chung thủy nhất của âm nhạc đã trở về. Đây danh ca Băng Sương.

Người danh ca bước ra, chỉ khẽ gật đầu chào khán giả. Thật bất ngờ nàng cất tiếng hát ngay :

*Ngày xưa, chúng ta đại khờ
Tình xanh như lá Xuân tơ
Nào hay khi là sang Thu
Gió Đông ở sẵn đợi chờ.*

*Tìm tôi, thấy tôi một mình
Tìm anh thấy anh cô đơn
Gặp nhau thấy nụ cười hồng
Đưa nhau về chốn êm đềm.*

Thu không vỗ tay khi Băng Sương hát dứt. Tư Hương cũng ngồi im. Trên bục gỗ, người danh ca hát sang bản thứ hai. Vài cặp thanh niên nam nữ bước ra sàn nhảy. Phòng trà nhộn nhịp hẳn lên với tiếng hát của nàng. Thu là người khó chịu với thành công đó.

Nàng khích bạn :

- Mai, mày hát như vậy được không ? Ngay bây giờ chứ không phải mười lăm năm nữa.

- Chắc là không.

- Tao nghĩ mày cũng có thể làm phòng trà nhộn nhịp lên được.

Mai chua chát, chỉ ra ngoài piste :

- Hát thì tao có thể hát được, song hát cho người ta nhảy như thế kia thì chắc là chưa được.

Bỗng Mai nhú mày, chú mục vào một cặp đang nhảy rất tình tứ :

- Ai như Cảnh tiểu lâm ? Có phải Cảnh tiểu lâm đang nhảy với một nhỏ vũ nữ không ?

Đúng là Cảnh. Người nhảy với anh ta cũng đúng là một vũ nữ, không thể lầm lẫn được. Cô nàng mặc chiếc

váy cực ngắn, mái tóc lòa xòa, điệu bộ nhún nhảy lộ liễu.

- Bò của mày đây hả Mai ? Ra đánh ghen đi chứ còn đợi gì nữa ?

Mai mỉm cười :

- Mình không đi chơi với người ta, người ta có quyền có bạn khác chứ ?

- Bạn. Đó là một vũ nữ, không phải bạn. À mà phải rồi, tại mày mà anh chàng sa ngã.

Thu nói với vẻ chế nhạo. Mai nhìn Cảnh với vẻ dửng dưng. Chỉ một cái nhìn đó. Thu hiểu bạn mình không bao giờ có thể yêu Cảnh tiêu lâm hết. Lúc đó, Cảnh dìu người vũ nữ tới bên bàn Mai mà không biết.

Thu hắng giọng :

- Tiêu lâm quá.

Cảnh giật mình quay lại. Rồi lùi xa, lẫn vào những cặp khác. Tư Hương cười khúc khích nói :

- Chắc là lẫn mất rồi. Số Tử Vi đã bảo đùn ra đường hôm nay mà cứ đi.

Cô bé nói xong lại không dám cười nữa. Cảnh đã đột ngột xuất hiện bên cạnh họ, lúng túng hỏi :

- Tôi ngồi được chứ ?

Mọi người nhìn Mai, thấy nàng thản nhiên chỉ một cái ghế :

- Ngồi đi, ai cấm. Thấy anh đang nhảy với cô tiểu thư nào mà.

Anh ta nhún vai :

- Tiểu thư nào. Tội tôi quá, thấy tôi ngồi một mình, cô nàng cứ nèo nẹo mời nhảy.

Thu ngắt lời anh ta :

- Đã nhảy rồi thì đừng nói. Có ai trách mắng anh đâu. Ở đây chỉ có một người có thể trách anh mà không trách thì thôi, sợ gì nữa.

Anh ta cười khì, kiếm chuyện làm quà :

- Sao mấy bạn không ngồi với ông Thảo ? Tôi thấy Thảo ngồi một mình đặng kia.

Mai hỏi :

- Thảo nhận ra anh không ?

Cảnh gật đầu :

- Anh chàng ngồi sát piste, có thấy tôi nhảy. Vui vẻ lắm chứ không như trước đâu.

- Thấy anh vui không vui sao được. Đồng cảnh ngộ với nhau, người ta cảm thông nhau dễ dàng.

Mai ngắt lời châm chọc của Thu :

- Anh Cảnh nhảy đẹp lắm chứ.

Anh ta hí hửng ra mặt :

- Mai không chê là tôi mừng rồi. Tôi cũng mới tập nhảy cấp tốc đấy mà.

- Tập dễ không anh ? Mai muốn tập.

Cảnh nhìn nàng ngờ vực. Mai tiếp :

- Thật đấy mà. Mai đang muốn nhảy đây. Thấy người ta vui mình đâm thèm.

Thu nhăn mặt :

- Mà y khùng à ? Không lẽ mà y muốn tập nhảy ngay bây giờ, ở ngay đây ?

Mai thân nhiên :

- Có sao không ?

Cảnh chưa biết nói sao nàng đã đứng dậy :

- Anh sẵn sàng không ?

Dĩ nhiên là anh ta chịu ngay. Có ai trúng số mà không nhận bao giờ.

- Dễ lắm, tôi chỉ sơ qua là Mai biết nhảy liền à.

Tư Hương ngồi im không dám phát biểu ý kiến, cũng không dám để lộ một nét mặt nào. Thu lắc đầu dài :

- Cô Mai càng ngày càng quái gở. Liều quá là liều đi. Cô không ngờ đấy.

Bấy giờ cô bé mới dám nói :

- Em ngạc nhiên quá. Ái Tình có mãnh lực ghê gớm quá phải không cô ?

Thu đã coi Tư Hương như người nhà, hơn nữa, như một người bạn nhỏ, nên không ngạc nhiên trước những lời lẽ ấy. Và lại mối tình của Mai với Thảo không còn giấu được ai.

Trên sàn nhảy, Cảnh thủ thỉ bên mái tóc Mai. Nàng tự nhiên đến độ táo tợn : vừa sửa chân vừa cười cợt, tuy là kín đáo nhưng người tinh ý tất nhận thấy. Nàng nhảy ngay mũi Thảo, mặt ngửa lên không nhìn chàng.

Trong bóng mờ của phòng trà, không ai biết Thảo phản ứng ra sao. Thu chú mục, thấy họ ở rất gần nhau mà làm như xa lạ. Nàng chờ một chuyện kỳ cục nào đó thế nào cũng xảy ra, và chắc là do Mai chủ động. Quả nhiên chuyện đã xảy ra, ngoài sự tưởng tượng của nàng.

Đang nhảy, Mai khuyu xuống, làm như đau chân, và ngồi xuống cạnh Thảo. Cảnh lúng túng cúi nhìn, hỏi han. Thảo dơ tay ra, Cảnh ngồi xuống.

Thu cau mày nói với Tư Hương :

- Ai ngờ cô Mai còn đóng kịch giỏi nữa. Hát hay, kịch giỏi, chỉ phải cái thất tình thôi.

Có bé có cái nhìn long lanh hào hứng, lên tiếng :

- Em thấy Ái Tình rắc rối quá cô ạ. Như chú Phạm Nhượng, chú Nhượng đã đi tìm Má em trong bao nhiêu năm trời, đến nỗi em tưởng những chuyện trong tiểu thuyết nhiều khi còn thua xa thực tế. Nếu không biết đích xác, em không bao giờ tin chuyện chú Nhượng và Má em hết. Một đằng có chồng, không đoái hoài tới ai,

một đảng vẫn theo đuổi như người mình yêu như chưa bao có chồng, kẻ cũng lạ hả cô.

Thu gật đầu :

- Chính cô cũng không tin. Chuyện của Má em với Phạm Nhượng đẹp quá.

Tư Hương nói miên man :

- Trong chuyện đó, Má em không đáng kể. Nếu chú Nhượng là một người đàn ông khác, chắc câu chuyện đã khác rồi. Hình như trong Tình Yêu, người đàn ông đóng vai trò quan trọng hơn đàn bà. Thu ngạc nhiên :

- Em vịn vào đâu để nói như thế ? Còn chuyện của cô Mai thì sao ?

- Cô Mai sẽ chẳng làm gì được khi thầy Thảo cứ khăng khăng mê Băng Sương.

- Em lầm. Cô tin rằng người đàn ông chỉ thụ động trong Ái Tình. Trong tình yêu xác thật thì họ chủ động thật, trong tình yêu tâm hồn, cô không tin họ.

Tư Hương hóm hỉnh hỏi :

- Kể cả thầy Thảo hả cô ?

- Ủ. Ngược lại, chính con gái chủ động trong Tình Yêu tâm hồn. Cô nói con gái, không nói đàn bà nhé. Đàn bà là một thế giới khác rồi. Đàn bà không còn mơ mộng nữa.

Đột nhiên Thu há miệng ra kinh ngạc. Tư Hương nhìn theo ánh mắt nàng, thấy Mai đang nhảy với Thảo. Dụi mắt nhìn kỹ, vẫn thấy đúng như thế. Cảnh ngồi im như một pho tượng. Mai nhảy thành thạo chứ không phải chưa biết nhảy như nàng mới nói với Cảnh.

Nàng nhảy thật nhẹ nhàng, không vấp vấp chút nào. Cảnh ngây người trong giây lát rồi lẩn vào bóng tối.

Mai đặt bàn tay lên cổ Thảo, vin đầu chàng xuống gần nàng. Hai người tới thật gần bọc gối, ngang tầm mắt Băng Sương. Thảo lúng túng ra mặt. Mai cười tươi như một đóa hoa. Thu vỗ tay vào nhau, le lưỡi :

- Quỷ thần thiên địa ơi, thật hết chịu nổi con nhỏ. Gay cán như xine.

Tư Hương thầm thì :

- Băng Sương nhìn thấy rồi cô ơi. Đôi mắt cô nàng tóe lửa.

Thu rầy cô bé :

- Lại thêm em nữa. Người ta thế kia mà toé lửa cái gì. Hơi khó chịu chút đỉnh thôi. Vậy mới vừa cho.

- Tóe lửa, em bảo đảm mà. Tư Hương cãi lại, dáng điệu khích động.

Băng Sương lùi vào chỗ khuất, giọng ca nguyền đi rõ ràng. Mai liếc nhìn lên chỗ người ca sĩ, và kéo Thảo trở về chỗ chàng. Nàng tỉnh như không. Tới bàn, bản nhạc cũng vừa dứt. Nàng tính toán từng tí một.

Thảo cười gượng, đưa ly rượu lên môi. Từ bục gỗ, Băng Sương tới bên Thảo. Chàng miễn cưỡng giới thiệu hai người đàn bà với nhau. Băng Sương nhếch môi cười khiêu khích :

- Tôi được biết cô Mai hát hay lắm. Phải chi được nghe cô ca thì hân hạnh quá.

Mai thản nhiên :

- Tôi chưa đủ kinh nghiệm. Hôm nay đi phòng trà để học hỏi đây.

- Về anh.

Băng Sương ngắt dứt câu chuyện một cách đột ngột. Thảo lúng túng gọi bồi trả tiền, nhìn Mai nửa như trách móc, nửa muốn xin lỗi. Mai gật đầu nhẹ chào họ, trở lại

với Thu.

- Về luôn.

Họ hấp tấp ra khỏi phòng trà như bị ma đuổi. Chiếc Mustang màu xanh lá cây lộng lẫy vọt lên như một mũi tên. Chính Băng Sương ngồi lái. Mưa đã tạnh, bọn Mai bước hẳn xuống đường kiếm taxi.

Mai thu mình thật nhỏ trong góc xe.

- Mai, mày ghê quá, tao không ngờ đấy. Đúng rồi, mày phải làm như thế.

Mai cắn chặt môi, lắc đầu quây quây, nhưng cuối cùng vẫn bật khóc :

- Tao làm rồi. Tao làm rồi. Lẽ ra tao không nên làm như thế.

Nói xong nàng khóc òa như một cô bé con đang tủi thân.

Chương 26

*M*ưa rơi dưới giàn hoa làm chậm tiếng đàn
Hoa bay dưới trời mưa càng lẹ cánh rơi
Ai đi lướt ngoài hiên giòng lệ ứa tràn
Tôi qua lỗ đời ai ngần ngại bước chân.

*Người yêu
Người xa xăm
Đời tôi
Đời trầm luân*

Hãy cố tránh xa nhau khuất vào lãng quên.

Mai hát nhỏ nhỏ lời nhạc trong trời mưa tầm tã. Nàng đang tự vỗ về bằng bài ca ấy, nhưng nào nàng có quên được. Nàng không thể quên, càng không quên khi một người đàn bà khác hiện diện bên chàng, ngạo ngễ cười ròn rã.

Mai biết mình đã làm những trò điên khùng trong vũ trường, những trò điên khùng tuyệt vọng. Hết rồi, không còn hy vọng gì nữa. Thảo đã ra khỏi tầm tay của nàng. Thảo không bao giờ sẽ là người yêu của nàng hết.

- «Đúng rồi. Đàn đứt dây mà.»

Đàn chàng đứt dây vì có người lạ nghe lén. Nàng là người lạ. Nàng mãi mãi là người lạ trong cuộc đời chàng. Thảo nói thế bởi vì cây đàn của chàng nói như thế. Cây đàn khốn kiếp ấy lại không có ở đây, để nàng đập tan xác nó ra. Như nàng đã đập vỡ tấm gương của người nữ ca sĩ.

Mai bỗng ôm đầu ân hận :

- «Hay là tại mình đập bể gương nên mới xui xẻo thế?»

Chắc không phải. Gương vỡ mới xui. Đập bể gương là đập bể cái xui đi chứ ? Nàng mỉm cười an lòng phần nào.

«Nhưng mà gương đó không phải của mình. Mình đập bể gương của y thị, là mình giúp nó. Đồ ngốc. Tại mình hết».

Nghĩ thế, Mai thở dài. Phải rồi tại mình hết. Méc culpa. Lỗi tại tôi mọi điều. Trăm điều đều là lỗi tại mình tôi mà thôi. Mình tầm thường, mình trơ trẽn, mình không có xe hơi, mình không biết quyến rũ chàng. Ý Thu nói phải. Mình không tấn công chàng trong khi người ta dùng mọi ménh khéo, mọi lợi khí tấn công chàng.

- «Minh phải làm gì bây giờ ?»

Mai tự hỏi, băng ngang một mặt đường. Đêm khuya lắm thì phải. Xe cô đã thừa thớt. Một xe phở đêm ở góc phố đang thu dọn ra về. Mai bước hụt vào một vũng nước. Nàng vẫn đi. Nàng không biết phải làm gì bây giờ.

Rồi Mai lắc đầu :

«Minh chẳng làm gì được. Anh Thảo ơi, em thua rồi. Em sẽ chẳng bao giờ còn dám nghĩ đến anh nữa. Nhưng em sẽ yêu anh mãi mãi Thảo ạ. Em yêu anh trong lòng em. Em yêu anh âm thầm. Em yêu anh bằng hình ảnh. Em sẽ trở về Ninh Hòa, nơi anh từng sống. Chỉ ở đó em mới còn anh».

- «Phải rồi, mình sẽ về đó vậy. Cái quận lỵ xơ xác đó mới là nơi của mình. Ở đây em khổ quá. Em cô đơn quá Thảo ơi.»

Hơn mười một giờ khuya, trời vẫn mưa. Mưa thì mưa, Mai vẫn lầm lũi cất bước. Nàng đi hết phố này tới phố khác, không còn biết nàng đang ở đâu. Chỉ thấy nơi nơi nhà nhà đóng cửa, ánh đèn ảm cúng hắt qua song, thỉnh thoảng từ một căn nhà kín đáo vọng ra một điệu dương cầm. Người ta hạnh phúc thế, sao nàng đau khổ thế này.

Nàng cô đơn quá.

Sau khi từ vũ trường ra, nàng không cùng về với Ý Thu và Tư Hương, mà trở lại căn nhà của người chị họ ở đường Bùi Thị Xuân. Khi chiếc taxi khuất ở một góc đường, nàng không về nhà chị, mà thả bước lang thang trên hè phố. Nàng cũng không biết mình đi đâu. Đôi chân nàng cất lên, đặt xuống, nàng đi về phía vô định.

Càng đi, tâm trí nàng càng đảo lộn, hiện hình như một màn ảnh của rạp chiếu bóng, chiếc xe hơi lộng lẫy màu xanh lá cây, Thảo và Băng Sương. Tới một ngôi hàng đã đóng cửa, nàng đứng lại, nhìn mình trong khung kính sau tấm lưới sắt. Chiếc sơ mi màu đỏ rực lúc này thật trơ trẽn. Nàng không dám nhìn mình lâu, lại tiếp tục đi.

Tuy thế, khi nghe còi báo trước giờ giới nghiêm rúc lên, nàng giật mình trở về với thực tại. Nhận ra mình đang ở trên đường Trần Hưng Đạo, nàng vội vã băng ngang đường. Bỗng một chiếc xe hơi lạng đi, thắng xe rền rĩ cùng tiếng bánh cao xu kéo hết trên mặt lộ. Chiếc xe nàng trông thấy từ xa, không ngờ nó lao đến lẹ thế, lẹ còn hơn một mũi tên.

- Đi thế à ?

Giọng đàn bà cất lên. Rồi tiếp theo là một tiếng cười :

- Té ra cô danh ca Bạch Mai, cô danh ca của quận Ninh Hòa.

Cửa xe đã hạ xuống, nàng cũng đã nhìn thấy Băng Sương sau tay lái. Bên cạnh cô ta là Thảo. Dáng chừng họ vừa từ Chợ Lớn về.

- Xin lỗi cô.

- Vậy được. Từ lần sau đi đứng cho đàng hoàng nhé, chết sớm uống mạng.

Chiếc xe lăn chậm chậm, Băng Sương lại ngoái cổ ra:

- Hay là cô định lao đầu vào xe tôi tự tử đây ? Có chết thì cứ việc chết, nhưng đừng làm phiền người khác nghe không ?

Chiếc xe chồm lên như một con ngựa, lao vào bóng đêm.

Hai dòng lệ lăn tròn trên khuôn mặt Mai. Mưa cũng lăn tròn từng hạt trên mặt nàng. Nàng dơ tay vẫy chiếc taxi đang chạy tới. Xe có khách, chạy thẳng. Nàng chạy tới góc đường Cống Quỳnh, rào cẳng về nhà người chị. Mưa xối xả đổ xuống, nàng lầm lũi đi, ướt lướt thướt.

Một chiếc xe hơi nhà rề rề chạy cạnh nàng. Người đàn ông đã đứng tuổi ngó đầu ra :

- Cô về đâu, tôi đưa về. Lang thang ngoài đường giờ giờ nghiêm nguy hiểm lắm.

Thấy người đàn ông không có vẻ gì nham nhở, nàng do dự. Giờ này chắc không còn xe rước khách nữa. Nàng định trèo lên thì nghe tiếng gọi tên mình :

- Mai.

Dường như tiếng Thảo. Chiếc Mustang vừa từ đường Trần Hưng Đạo rẽ vào. Trái tim nàng đập thình thịch.

- Mai, đi đâu lại ở ngoài đường giờ này ? Lên tôi đưa về.

Người đàn ông trên chiếc xe nhà ngòi lại ngay ngắn, tỉnh chạy đi. Mai hấp tấp bảo ông ta :

- Ông cho tôi đi nhờ một quãng.

Cửa xe mở ngay :

- Mời cô lên.

Nàng chui vào chiếc xe lạ trong khi Thảo đã tới gần. Chiếc xe vọt đi. Từ Cơ Cứu Hỏa cách đó không bao xa,

còi giới nghiêm cất lên rền rĩ.

Chương 27

Thu à,

Con nhỏ khùng đã trở về cái quận lỵ tồi tàn của nó, và đã nhận đi dạy lớp hè cho anh Kha rồi. Trước khi rời Nha Trang, mình tưởng Mùa Hè năm nay sẽ là Mùa Hè đẹp nhất của đời mình. Như con chim ra ràng tưởng chân trời trong xanh cao ngất là nơi tuyệt vời của đời sống. Nó tung cánh bay đi, miệt mài với mộng tưởng, vượt qua những con sông nhỏ, những cảnh đồng hẹp, những đỉnh cây thấp, phơi phới hướng về chốn hứa hẹn của lòng. Nhưng Thu ơi, chỉ còn một chút nữa nó xõa cánh, rơi xuống bùn lầy, sau khi đã ngơ ngẩn trước những gì thực thế đầy tới. Nơi nó đáp xuống cũng có sông, có màu xanh, có đỉnh cây, nhưng độc ác và hung bạo, vô tình và u ám hơn là nó tưởng nhiều lắm. Và nó hồi hải quay trở về, không kịp báo tin cùng bạn.

Mình trở về đây không báo cho Thu hay, đừng giận nhé.

Cuộc phiêu lưu nào cũng có những bất ngờ, mặc dù khi cất bước lên đường, mình từng sửa soạn tâm trí để đón chờ những bất ngờ đó. Tâm trí mình nhỏ nhoi mà cuộc sống bao la quá đổi, đâu dự tưởng được hết. Cái

đêm cuối cùng của mình ở Saigon, suýt nữa mình bị chiếc xe hơi lộng lẫy của Băng Sương cán chết, sau đó trong một chiếc xe hơi khác quá giang một khúc đường, suýt nữa mình bị người đàn ông tốt bụng mang về sào huyệt làm áp trại phu nhân. Sáng hôm sau, mình thu xếp trở lại Nha Trang ngay.

Mình không đến tìm Thu là vì sợ gặp anh Thảo. Trong mắt anh, mình chỉ là một cô bé tầm thường, luôn luôn làm những trò điên rồ. Có gặp anh, Thu nói Mai gửi lời xin lỗi. Mai đã quấy rầy anh nhiều quá, làm anh phiền lòng, trong khi Mai làm gì có cái quyền ấy. Những việc mình làm nghĩ lại thấy xấu hổ, mình có muốn như thế đâu. Khiêu vũ với Cảnh, nét mặt mình hồn nhiên, nhưng bụng muốn khóc thầm. Nhảy với anh Thảo, mình làm ra vẻ thân mật, có biết đâu hai người là hai thế giới, một người lạnh như băng sương, một người lệ chảy trong tâm hồn. Mình tầm thường quá. Nếu anh Thảo biết chỉ vì yêu anh, mình đã tầm thường như thế, chắc anh cũng không giận mình phải không Thu.

Cái sơ mi đỏ mình mặc, mình đem trả con bạn rồi. Có phải áo của mình đâu. Sau một đêm suy nghĩ, đó là đêm Thu hỏi chuyện mà mình nằm im không nói một lời nào, mình nghĩ anh Thảo yêu ca sĩ, chắc là phải yêu cả cái bạo dạn của người đàn bà sống dưới ánh đèn

màu, cho nên muốn anh chú ý tới, mình cũng phải bạo dạn như người ta. Mình còn dám làm hơn người ta nữa. Mình ăn diện, muốn trở thành ca sĩ. Mình muốn anh hiểu rằng mình có thể làm được mọi điều, như một cô ca sĩ. Thế là Thu đã thấy một con Mai khác, không còn là con Mai ngày nào. Con Mai ấy còn dám làm những việc ghê gớm hơn nữa, Thu ạ.

Tình yêu đã biến đổi mình, nhưng cái giá của nó đắt quá, Mai đành thua. Mai làm gì có xe hơi lộng lẫy mà lái. Đến lái xe Mai cũng chưa biết nữa là. Không, Mai phải thua. Thu ơi, Mai đã khóc suốt đêm cuối cùng ở Saigon, khi biết mình đang ở mức chót của bờ tuyệt vọng. Thôi Mai phải trở về. Những dự tính giờ đây buông trôi cho giòng đời mệnh mông vô hạn...

Thu ơi,

Khi nào về Ninh Hòa, Thu sẽ lại gặp mình, một con Mai của quận lỵ ngày nào, không biết làm dáng, gương lược đơn sơ, không còn một chút hình ảnh nào của Bạch Mai tân danh ca, của những ngày náo nức với mộng ước thời con gái. Mai chẳng bao giờ còn dám cất tiếng hát nữa, tiếng hát của mình chỉ là gió thổi qua lòng trống, hát làm chi cho thêm u sầu.

Vĩnh biệt Saigon, vĩnh biệt mộng mơ.

Mai Khùng

Thu thả dài thườn thượt, bảo Tư Hương :

- Cô Mai quyết chí lui vào lãng quên rồi, em ạ. Mình cũng sửa soạn về Ninh Hòa là vừa.

Cô bé ngậm ngùi nói :

- Em cũng nghĩ thế mà không dám nói với cô. Em thấy trong Tình Yêu, có làm gì thì cũng khó lòng. Như chuyện chú Phạm Nhượng và Má em, lúc khó thì thật khó, mà khi không lại thành.

Thu lắc đầu :

- Cô không đồng ý với em. Cứ phải sống hết mình em ạ. Nếu ngày xưa chú Nhượng không yêu má em hết mình thì làm gì có ngày nay.

Nàng ghép lá thư của bạn vào trong một bản nhạc, xếp vào tập nhạc trên đầu giường, hỏi Tư Hương :

- Chuyện của em xong chưa ? Sáng nay em dẫn bé Thư đi những đâu ?

Cô bé hoan hỉ khoe :

- Kỳ quá cô ơi, bé Thu không phải con Má em, mà khi thấy em, nó mừng quá. Như thể chị em vậy đó.

Thu phì cười :

- Chả là chị em thì là gì. Mai một chú Nhượng cưới Má em thì em là chị bé Thu chứ còn gì nữa.

Cô bé cãi :

- Em muốn nói chuyện khác cơ. Bé Thu giống em lắm. Giống thật đó cô.

Thu không tin :

- Làm sao giống nhau được. Bé Thu là con một người khác, em là con một người khác. Nhưng mà như thế cũng lạ.

- Vâng, thế em mới nói chứ. Nhất là em yêu bé Thu ngay. Em đón bé Thu ngay ở nội trú ra, cho nó đi Thảo Cầm Viên chơi. Trời ơi nó thích quá. Nó vừa thích vừa sợ, nó nói lần sau nhớ cho nó đi chơi nữa, nó sẽ ngoan ngoãn. Nó bảo ở nội trú bạn nó có Mẹ đến dẫn đi chơi mà Mẹ nó không dẫn nó đi bao giờ,

Thu xúc động :

- Nó có hỏi chú Nhượng đâu không ?

- Có. Nó hỏi ba em đâu. Em nói đùa Ba em đi lấy vợ rồi, thế là nó khóc òa. Nó hỏi bây giờ em sẽ đến đón nó thay ba nó phải không ? Nghe nó hỏi em rớt nước mắt đó cô. Em thấy ghét những người đem con bỏ trong nội trú quá. Về Ninh Hòa, em bắt chú Nhượng vào lãnh bé Thu về liền cho cô coi.

Thu gật đầu :

- Ừ, như thế là phải. Em ngoan lắm. Mai mình về đi em.

Cô bé băn khoăn :

- Còn cái nhà này ?

- Lại bỏ trống chứ sao.

- Chắc thầy Thảo lại đưa cô Băng Sương trở về đây ?
Mấy hôm mình ở đây chắc hai người phải ở khách sạn.

Thu cau mày :

- Đừng nhắc đến họ nữa em. Nhắc làm gì cô thêm bực mình. Dành dụm được bao nhiêu tiền tiêu hết cho mà coi. Đến khi cô ta bỏ rơi, chắc không còn một đồng dính túi.

Tư Hương ngạc nhiên :

- Bỏ rơi ? Làm gì có chuyện đó hả cô. Hai người yêu nhau lắm mà.

- Rồi em xem. Ăn tiêu như cô ta, có in ra bạc cũng hết. Nội cái xe Mustang chỉ mới nhún ga một cái đã hết ba lít xăng, tiền đâu tiêu hoài.

- Cô Băng Sương giàu lắm mà ? Cô ta phải kiếm vài trăm ngàn một tháng là ít.

Ý Thu cười khẩy, vẻ thành thạo :

- Em tưởng cô ta bỏ tiền ra cho ông Thảo tiêu à ? Còn lâu. Em tưởng cô ta bỏ tiền ra mua cái xe hơi lộng lẫy đó à ? Của ông Trung Tá si tình đó. Bây giờ ly dị, em tưởng ông ta chịu mất cái xe sao ? Người ta đòi lại bằng được chứ, không bằng cách này thì cũng bằng cách khác. Đòi không được người ta sẽ phá tan cho bỏ ghét. Rồi em xem, cô nói không sai đâu.

Trầm ngâm trong giây lát, Tư Hương gật đầu :

- Chắc thế cô nhỉ. Người ta mất tiền để đòi lấy một cái gì. Không đòi được, người ta sẽ đòi lại.

- Hẳn đi rồi. Đọc báo, cô thấy ông ta làm dữ lắm. Ai gần Băng Sương là ăn đòn liền.

Nghĩ đến anh, nàng thở dài. Hai chiếc va ly được soạn ra. Hôm sau họ trở về Nha Trang bằng chuyến máy bay hồi hai giờ trưa.

Chỉ tám tiếng đồng hồ sau, Thảo bị đâm gục tại phòng trà Tự Do, bên mình cô vũ nữ Lệ Thủy.

Chương 28

Lệ Thủy tươi cười đứng ưỡn ẹo trước phòng trà cho người phóng viên nhiếp ảnh chụp hình. Anh ta chụp lia lịa, cố tình ngồi thật thấp chụp lên, lấy toàn thân người vũ nữ. Nàng mặc chiếc váy bằng da màu đen như hôm gặp Thảo lần đầu tiên. Chiếc váy cực ngắn, để lộ cặp đùi trắng tươi, tuy bụng chân hơi to. Thửa nhỏ, hẳn là nàng phải làm lụng vất vả, đi bộ hơi nhiều.

Chụp hình xong, người phóng viên ngoắc tay :

- Đi uống nước, em.
- Em thích ăn cà rem.
- Có ngay cà rem cho em ăn.

Bước qua đường, họ đẩy khung cửa kính nhà hàng Brodard, bước vào. Mới sáng sớm, nhà hàng đã có hơi lạnh. Mọi bàn đều có khách.

- Lên lầu em. Lên trên đó dễ tầm sự mí nhau hơn.

Lệ Thủy nháy anh ta :

- Anh coi chừng à, em có kếp rồi đó.

- Kép em còn đang dưỡng bệnh, em phải cho anh thay thế chứ. Khi nào hẳn khỏi, anh lại trả em về với tổ ấm của em.

Người vũ nữ cười nhả răng đùa bốn đầy đùa :

- Vậy được.

Khi trèo lên chiếc cầu thang cuốn trống đáy, Lệ Thủy cũng chẳng cần kín đáo. Hai người ngồi bên chiếc bàn gần cửa kính, có thể nhìn xuống đường. Người phóng viên lấy giấy bút ra bắt đầu hành nghề :

- Em kể lại thật tỉ mỉ chuyện xảy ra cho anh ghi. Em phải kể thật đúng, bởi vì cùng với những gì em kể, anh cho đăng hình em thật to lên mặt báo. Kể sai không được đâu.

- Nhớ đăng hình em to to nghe anh, biết đâu chừng nhờ anh người ta mời em đóng phim.

Anh ta cười một góc miệng :

- Yên chí đi. Đăng nhiều là đăng khác.

Người bồi gái tới bên chờ đợi, cười với cô vũ nữ như từng quen biết.

- Anh ăn sáng chưa ? Em đang đói. Anh ăn với em cho vui.

- Anh uống cà phê đen.

- Cho tôi một cái ốp-la và một ly sữa tươi.

Nàng không gọi kem. Nàng kể :

- Lần đầu em gặp anh Thảo cách đây cũng khoảng nửa tháng, thấy anh uống Martell soda. Em đến ngồi với khách, kể đủ chuyện cho khách vui, vì anh Thảo có vẻ buồn.

Người phỏng viên ngắt lời nàng :

- Có vẻ buồn. Chắc không ?

- Chắc mà. Anh đợi Băng Sương. Chính anh nói với em vậy đó. Anh còn nói suốt đời anh chỉ mê một mình Băng Sương mà thôi.

- Anh ta có nói như thế ? Hay là em bịa ra đây ?

Người vũ nữ ngừng ăn, dơ cái nĩa lên :

- Em nói dối ra đường xe cán chết đi. Chính anh Thảo nói với em vậy mà. Nhưng mà không vì thế mà em không yêu anh.

- Em yêu anh ta từ bao giờ ?

- Ngay từ khi gặp.

Thấy nàng trả lời ngon lành quá, người phỏng viên gặng hỏi :

- Tại sao thế ? Anh ta có vẻ gì đặc biệt à ? Lúc đó em biết anh ta si Băng Sương rồi chứ ?

- Biết dư. Biết mà vẫn yêu chứ. Dĩ nhiên là anh rất đặc biệt. Lắm lì ít nói, có vẻ coi thường tiền bạc.

- À. Vì thế em yêu anh ta.

Không phạt lòng vì câu mỉa mai đó, Lệ Thủy kể tiếp :

- Ảnh không yêu em. Ảnh chỉ mê Băng Sương thôi. Nhưng mà em không cần, em yêu ảnh là đủ. Em chỉ cần nhìn ảnh, cho dù ảnh đi với cô ta. Bởi vậy cái đêm ảnh bị thằng khốn nạn đâm một dao, em chứng kiến hết.

- Em kể thiệt kỹ coi.

Khuôn mặt người vũ nữ khích động. Nàng bỏ nĩa, bỏ ly xuống :

- Khi ảnh bước vào với Băng Sương, em đã sợ rồi. Tụi bạn em có kể cho em nghe vụ lộn xộn ở nhà hàng

Quốc Tế. Quả nhiên ngay sau đó thằng khốn nạn bước vào.

- Ai ?

- Thằng cha đâm ảnh chứ ai, cái thằng to lớn đâm thuê chém mướn đó. Ảnh không biết, còn em biết liền. Nó theo dõi ảnh lâu rồi. Nó tiến lại gần ảnh, cúi xuống nói cái gì đó trong khi tay chỉ lên sâu khẩu. Thái Thanh vừa hát xong, kể đến phiên Băng Sương. Tay kia nó lụi ảnh một dao.

- Có kêu không ? Không kịp kêu. Nó đi vài bước khuất vào cây cột lớn ảnh mới kêu. Anh vẫn ngồi trên ghế.

- Kêu làm sao ?

- Nó đâm tôi.

Nàng uống một ngụm sữa tươi, ghé miệng nói với người phóng viên :

- Con nhỏ Băng Sương xui lắm, anh biết không. Nó đánh và ai là người đó chết liền. Không chết cũng bị què chân cụt tay, lưng ngực bẻ hàm. Mấy ông thương gia thì khánh kiệt liền.

- Sau đó em chở anh ta đi nhà thương phải không ?

Nàng gật đầu hãnh diện :

- Em chớ ai vô đó nữa. Em la lên : *Giết người ! Giết người !* Đèn bật sáng, nhưng thằng khốn nạn đã tẩu thoát mất dạng. Băng Sương chạy thẳng ra đường lên xe đi mất.

Nàng nhún vai trề môi :

- Thương yêu gì mà kỳ thế. Thay vì tới với anh Thảo, cô ta lại chạy đi. Cuối cùng chỉ còn có em mà thôi.

- Anh ta không họ hàng thân thích ở đây à ? Anh ta ở với ai ?

- Ở một mình. Không ai thân thích hết. Bây giờ anh chỉ có em. Từ ngày anh bị nạn, em lo cho anh như một người vợ vậy đó. Thuốc men cơm cháo gì cũng em. Chưa bao giờ em hạnh phúc như vậy đâu anh.

Người ký giả ngạc nhiên :

- Kép của em bị đâm em lại sung sướng à ?

- Không phải. Nhưng nếu anh không gặp nạn, làm sao em ở gần anh được ?

Nàng thở dài, nói tiếp, hết như đóng kịch :

- Em yêu ảnh chứ ảnh có biết đến tình yêu của em đâu.

Người phóng viên bỏ bút xuống, mời một điều thuốc lá Bastos :

- Bây giờ thì hẳn anh ta biết rồi. Ra khỏi bệnh viện, anh ta ở với em chứ gì ?

Lệ Thủy sung sướng :

- Sao anh biết ?

- Nhà báo như anh mà không biết được chuyện đó sao? Mấy cô y tá ở bệnh viện Chợ Rẫy ai cũng biết tên em.

- Vậy hả.

- Tại em vô trong hoài. Anh ta đang ở nhà em phải không ?

- Không. Em đang ở nhà ảnh ở đường Trương Minh Giảng. Biết em nói chuyện với nhà báo chắc ảnh giận lắm. Đừng đăng tên em lên báo nghe anh.

Người phóng viên cười ruồi :

- Vậy là không đăng hình hả ?

- Ồ hả. Thôi kệ. Đăng hình mới có hy vọng được đóng phim. Em mà được đóng phim là ăn đứt Phương Uyên cho anh coi. Người phóng viên hỏi sang chuyện khác :

- Em có nghe anh ta nhắc đến Băng Sương nữa không?

- Không. Chắc anh ta mở mắt ra rồi. Ảnh buồn lắm. May mà có em an ủi không thôi ảnh dám tự tử lắm.

- Em không gạn hỏi à ? Biết đâu anh ta còn yêu Băng Sương ? Em không sợ khi bình phục anh ta sẽ đi kiếm cô nàng hả ?

Nàng nhún vai :

- Ảnh không kiếm nữa đâu. Hôm qua ảnh bắt em mua hết báo về, ảnh biết tin ông Trung Tá Không Quân hủy bỏ vụ ly dị rồi. Vụ đó có thật không anh ?

Người phóng viên xác nhận :

- Thật. Chính anh phỏng vấn ông ta. Ông ta nói bây giờ Băng Sương không muốn ly dị nữa. Vợ ông phạm lỗi công khai, ly dị là kẻ như không được chia chác gì hết trong tài sản của hai vợ chồng.

Cô vũ nữ vỗ tay :

- Nhỏ đó bắt địa dữ lắm. Bị vô này chắc tổn, hết dám bắt địa ai nữa. Anh Thảo kếp em đó, cũng biết rồi. Chứng có là ảnh suýt chết vì cô nàng mà cô nàng không thèm đến thăm lấy một lần, anh coi có bạc không ? Người như vậy ai mà yêu cho nổi phải không anh ? Em thấy ảnh hồi hận.

Người phóng viên tò mò :

- Hồi hận làm sao ?

- Em đoán ảnh có vợ ở đâu đó chứ không phải độc thân đâu. Ảnh bỏ vợ vô Saigon vì mê Băng Sương, bây giờ ảnh hồi hận. Lúc mê sáng ảnh nhắc tên Xuân hoài.

- Tên Xuân ?

- Dạ. Chắc tên vợ ảnh. Nhưng mà...

Lệ Thủy bắn khoăn trong giây lát trước khi nói tiếp :

- Em thấy ảnh còn nhắc tên một người nữa. Tên Bạch Mai gì đó. Có khi cũng là vợ ảnh.

- Không lẽ kếp em có hai vợ ?

- Biết đâu đấy anh. Ảnh đẹp trai, giàu có dám có hai vợ lắm chứ.

- Em không hỏi à ?

Nàng gật đầu :

- Có hỏi mà ảnh không nói. Em là đàn bà, bởi vậy em bảo ảnh nếu phải là ảnh có vợ, ảnh nên về với vợ.

- Anh ta nói sao ?

Lệ Thủy lộ vẻ buồn rầu :

- Ảnh khen em ăn ở nhân hậu. Ảnh nói chắc ảnh cũng phải rời Saigon sớm.

Người phóng viên hài lòng :

- Nghĩa là kếp em chán Băng Sương rồi, nhất định trở về với gia đình ?

- Dạ. Nhất định mà. Đêm qua lúc vô tình dở một bản nhạc trên đầu giường, thấy lá thư ký tên Mai, em thấy ảnh khóc.

- Thư viết gì em ?

- Ảnh đâu có cho coi. Với lại em xem thư của vợ ảnh làm gì.

Người phóng viên gọi bồi tính tiền, vội vàng ra khỏi nhà hàng. Lệ Thủy đứng ngơ ngác một hồi trước nhà

hàng, rồi lẫn vào đám người đi lại trên hè phố.

Chương 29

Cuối hạ, buổi chiều, quán gió Lào vội lên đèn khi một người khách bước vào. Người khách trong xanh xao, mặt mệt mỏi, tay xách cái va ly, điều thuốc lá ngậm trễ trên môi.

- Một cái Martell soda.

Cô thu ngân viên ngừng đầu lên, giật mình kêu :

- Anh Thảo. Anh mới về.

Thảo ngồi lên chiếc ghế cao đặt sát quầy, gạt đầu thay cho lời chào hỏi.

- Anh khỏe rồi chứ ?

Thảo thản nhiên gạt đầu nữa.

Một chiếc xe hơi màu đỏ dừng lại trước quán. Đó là chiếc xe nhỏ nhắn của Thảo. Phạm Nhượng và Tư Hương trên xe bước xuống, đi thẳng vào trong.

Hai người mừng rỡ bắt tay nhau, tuy Thảo không được tự nhiên lắm. Chàng bảo bạn :

- Mừng anh. Hôm ở Saigon, Ý Thu có cho tôi biết tin. Những chuyện không ngờ vẫn xảy ra như thường.

Chàng chỉ Tư Hương :

- Cô bé này đáng được thưởng lắm.

Tư Hương cười duyên dáng, làm lồm hai đồng tiền trên má. Không nói một tiếng nào, cô bé chạy vào trong nhà.

Phạm Nhượng lắc đầu với bạn :

- Tôi không ngờ chuyện xảy ra dữ dội đến thế. Trước khi cậu đi Saigon, tôi cũng định nói trước cho biết, song không tiện. Tôi có nói cậu cũng chẳng thèm nghe đâu.

Thảo dụi tắt điều thuốc trong cái gạt tàn đặt trên quầy:

- Anh đừng nhắc chuyện đó nữa.

- Đồng ý. Tôi cũng nói với Thu như thế. Con bé nó cần nhần cậu ghê lắm.

Thảo nhún vai :

- Trước kia chưa có chuyện gì nó đã cần nhần tôi tới ngày rồi mà.

Nói được mấy câu, Thảo thấy mệt, Phạm Nhượng nói:

- Vào trong nhà đi. Chị Hạnh đang làm cơm chiều.

Thảo tụt xuống ghế, trong khi bảo cô thu ngân viên :

- Bao năm nay uống rượu ở quán chị tôi mà vì không biết, cô cắt cổ tôi hoài. Từ nay phải trừ năm mươi phần trăm.

- Vẫn rẻ hơn rượu Saigon mà anh.

Thảo trừng mắt khiến cô ta nín bật. Phạm Nhượng dắt bạn đi vào, vừa hay Tư Hương và mẹ tất tả bước ra.

- Chị Hạnh.

Chị Hạnh đẹp quá, đẹp hơn xưa bội phần. Chị trắng trẻo hơn, đàn bà hơn, duyên dáng hơn. Lòng Thảo xúc động lạ thường.

- Kìa Thảo.

Chàng hoa mắt, chóng mặt, phải vịn vội vào một thân cây cau. Trời không nắng, gió lồng lộng, vậy mà Thảo thấy choáng váng.

Chị Hạnh chạy tới nắm chặt cánh tay chàng :

- Chú mệt đó mà.

Chị chữa lời :

- Chú vừa đi xa về, lại uống rượu mạnh.

Thảo nghe mùi thuốc gội đầu mát dịu từ tóc chị, nhớ đến mùi hoa khế ngày xưa, khi hai chị em đi trên đường rầy xe lửa, trong bóng tối lập lòe đom đóm và trên con đường làng gồ ghề nhỏ hẹp.

- «Nó là gái Hà nội phải không ? Gái Hà nội ghê lắm. Nó bắt hồn Thảo rồi phải không ?»

Lời chị vang lên trong tâm trí chàng. Sứ Xuân. Sứ Xuân ngày nay không còn nữa, vậy mà chị vẫn là chị ngày xưa. Chị vẫn dịu dàng tình tứ, chị vẫn trong sạch như thời còn thiếu nữ.

Thảo thốt nhiên ghen với Phạm Nhượng. Tại sao bao năm chàng ở cái xó xinh này, chị Hạnh cũng ở cái xó xinh này mà chàng không gặp chị. Chị không gặp chàng. Tại sao thế ? Tại sao trời lại bất công như thế, mù quáng như thế ?

- Chị Hạnh.

Thảo gọi khẽ khi chị dìu chàng vào trong nhà. Tiếng sáo diều vọng lại vi vu khiến chàng tưởng như đang sống trong thời niên thiếu ở quê nhà.

- Gì đó Thảo.

- Đang ghen.

Chị ngoái cổ nhìn lui. Phạm Nhượng xách cái va ly đi phía sau.

Chị nhăn mặt, gắt khề :

- Bậy nào. Nói thế không sợ cô Mai buồn à.

Thảo muốn chảy nước mắt :

- Tân danh ca lẫn cựa danh ca chẳng ai yêu tôi cả. Tân danh ca lại càng không thể yêu tôi được nữa.

Thảo ngồi xuống ghế, nhìn quanh căn nhà hạnh phúc. Chẳng bao giờ chàng có thể sống trong một căn nhà như thế. Hạnh phúc chẳng tới với chàng.

- «Nó bắt xác mày rồi phải không ? Con đó ghê lắm mà.»

Phải rồi Sứ Xuân đã bắt hồn chàng khi chàng còn niên thiếu, và mới đây nàng đã bắt xác chàng. Nàng bắt hết cả hồn lẫn xác. Chàng đã chết rồi. Chàng còn sống mà như người đã chết.

Bốn người ngồi quanh bàn, bữa cơm ngon quá, bất ngờ quá. Chị Hạnh xới cơm cho Thảo trước tiên. Chị nói :

- Nhất Thảo nhé. Nhì Tư Hương. Ba mới đến anh Hường.

Thảo cười khi :

- Anh Hường, cái tên tức cười quá nhỉ. Bao nhiêu năm nay rồi không ai gọi anh bằng tên thật.

Hường sung sướng nói :

- Tôi thích được gọi tên thật lắm. Bây giờ mới có người nhớ ra tên thật tôi mà gọi.

- Nịnh đầm quá, nhạc sĩ ạ.

Thấy hai người hạnh phúc, Thảo đâm cảm chuyện mình. Lòng chàng buồn bã như một cung đàn bỏ không, một cung đàn đứt dây hoài hủ. Bữa cơm thân mật, lòng chàng lạnh lẽo. Chàng uống nhiều hơn ăn. Chị Hạnh cất bỏ ly Martell, thay cho chàng một ly rượu chát :

- Đừng uống rượu mạnh nữa, nghe không. Về đây làm ăn trở lại đi, cho tôi ghé với.

Thảo sáng mắt lên khi nghe nhắc đến công việc mà lâu nay chàng bỏ bẵng :

- Chị muốn lấy tổ yến với tôi à ? Được rồi, sang năm cho chị chung.

- Vậy thì tốt lắm. Tôi sẽ dẹp cái quán rượu này lấy tiền chung với chú.

Thảo lắc đầu :

- Như thế lại không được. Chị dẹp cái quán đi làm gì còn chỗ cho tôi uống rượu ? Ở đây có mỗi cái quán của chị là ngồi được.

Chị Hạnh nghiêm giọng :

- Ai cho chú uống rượu nữa ? Tôi sẽ cấm bán rượu cho chú kể từ hôm nay.

Thảo chưng hửng :

- Thật à ?

- Thật.

Phạm Nhượng cũng nói :

- Phải rồi, cậu nên bớt rượu đi. Hại lắm chứ không phải chơi đâu.

- Không bớt gì cả. Bỏ luôn chứ không bớt. Ba mươi tuổi đã rượu chè, ai người ta dám lấy nữa ?

Tư Hương chen vào câu chuyện :

- Thiếu gì người mê cậu Thảo. Ngoài cô Mai ra còn ít nhất là một hai người nữa.

Chị Hạnh liếc con cười :

- Nhưng mà uống rượu như hũ chìm, ai người ta dám lấy.

Thảo đột ngột nói :

- Tôi có nghĩ tới chuyện lấy vợ đâu ? Nếu lấy vợ, tôi đã lấy từ lâu rồi.

Chị Hạnh cau mày :

- Lấy ai ? Lệ Thủy hả ? Tôi đọc bài phỏng vấn cô ta rồi, gớm, rõ thật là tình nghĩa chứa chan.

Thảo đặt vôi ly rượu xuống bàn. Nếu người nói câu đó không phải là chị chắc chàng đột nhà chứ không tròng mắt giận xuong.

Người chị xinh đẹp biết rõ mình có quyền năng vô song đối với người em thân thiết từ thời niên thiếu, vôi an ủi :

- Đùa đấy thôi chứ tôi biết rõ chú mà. Nghỉ ngơi một thời gian rồi tới đám cưới của anh Hường, tôi sẽ giới thiệu cho một cô.

Phạm Nhượng nói ngay không cần đợi hỏi :

- Không còn lâu đâu. Trước ngày lễ Xá tội Vong Linh một vài ngày, và sau khi tôi đi Saigon đón bé Thu về.

Thảo làm bộ ngớ ngẩn :

- Anh cưới ai đấy ? Thất nghiệp mà cũng dám lấy vợ à ?

Tư Hương che miệng cười. Chị Hạnh đỏ mặt, chống chế :

- Chiến tranh chấm dứt rồi, công việc không thiếu đâu. Không có việc, người ta bầy việc ra cho mà làm chứ ?

Chị hắt hàm với Thảo :

- Đừng xía vô chuyện người ta. Lo chuyện chú đi. Chú không lấy vợ làm sao Ý Thu nó lấy chồng được.

Thảo môi một điệu thuốc lá, nhìn ra ngoài trời tối :

- Mai mốt tôi ra hòn Chà Là làm ăn. Coi chừng tôi sẽ cưới một cô gái Chàm cho xong.

Tuy nói đùa, ai cũng biết Thảo đang buồn thảm thía. Chàng rời ghế ngó ra ngoài khoảng sân đất mờ mờ bóng

cây, còn trùng bắt đầu nở non rỉ rả. Tư Hương đứng dậy tới gần chàng :

- Cậu định đi hòn Chà Là hả ? Cho cháu đi với. Cháu chưa được đi đảo bao giờ.

- Ngoài đó buồn lắm cháu.

- Vậy sao cậu đi ? Mùa yến chưa tới, cậu ra đó làm gì ?

Thảo búng điều thuốc ra sân, không biết trả lời sao. Cô bé nói tiếp :

- Đã biết buồn mà cậu còn đi. Không lẽ cậu lại muốn sống cô lập như ngày xưa ? Sống như thế, cậu chịu được à ?

Thảo bước vội ra sân, đứng trong bóng tối nói vọng vào :

- Tôi về nhé.

Mọi người ngạc nhiên trước phản ứng của chàng. Chị Hạnh vội lấy chìa khóa xe cho Thảo, xách va ly đuổi theo. Là đàn bà, chị biết chưa bao giờ Thảo cô đơn bằng lúc này. Chàng đang cần được vỗ về, chàng đang cần một người như chị.

Chương 30

Thảo về Ninh Hòa đã nửa tháng mà không gặp lại Mai. Những ngày đầu chàng không nhận ra sự vắng vẻ trong ngôi nhà cũ, về sau sự thâm lặng của Ý Thu khiến chàng chợt dạ. Một hôm, sau bữa cơm chiều, chàng gọi chuyện em :

- Bạn bè cô độ này đâu cả rồi ? Hồi trước âm ỉ bao nhiêu thì bây giờ tẻ ngắt bấy nhiêu.

Thu lâu nhâu trong miệng :

- Đi hết rồi.

Nàng nhìn anh trong khóe mắt, nói tiếp :

- Anh bệnh, chẳng đứa nào dám đến.

- Sao vậy ?

- Đến sợ anh bệnh thêm chứ sao.

Thảo im bật vì thấy em trách mình. Ý Thu tai ác cũng không chịu nói gì thêm. Nàng ngồi bên bàn ra vẻ cặm cụi chấm bài nhưng thỉnh thoảng lại liếc nhìn dò chừng thái độ anh. Hút hết một điều thuốc, Thảo mời ngay điều khác, mắt nhìn ra cổng. Cuối cùng không kiên nhẫn nổi,

chàng đành hỏi thẳng tới người chàng muốn hỏi, giọng cố làm ra vẻ băng quơ :

- Mai đâu cũng không thấy ?

Ý Thu chỉ đợi có thế. Nàng cười khan :

- Nó vẫn ở đây chứ đâu. Nhưng nghe nhắc đến anh, nó sợ chết khiếp đi rồi.

Từ hôm đó Thảo cụt hứng không dám hỏi han tới Mai nữa, cho tới hôm nay Tư Hương đến đòi chàng dẫn đi chơi.

Trước tiên cô bé xin chàng kèm cho mỗi ngày một giờ Pháp Văn. Chàng chịu. Thấy thế, cô bé nói :

- Sao cậu không nhận lời thầy Kha, dạy mỗi ngày một giờ ở lớp hè ?

Thảo không trả lời. Trước kia chàng đã từ chối đề nghị của ông Hiệu Trưởng trường Hàn Thuyên. Đó là lúc chàng còn thấy sống cô đơn là một cái thú. Bây giờ chàng muốn bình khi thấy tháng ngày trôi qua quá lẻ loi, u buồn.

Tư Hương cực kỳ thông minh, nói :

- Cậu cho cháu ra phố chơi đi. Ngoài tiệm sách Ninh Hòa, sách báo mới về nhiều lắm. Cậu chọn dùm cháu mấy cuốn tiểu thuyết đọc đỡ buồn.

Thảo nhận lời ngay.

Chiếc xe nhỏ đang bon bon trên con đường đá dăm, Tư Hương bảo ngừng lại. Cổng trường Hàn Thuyên mới được sơn kẻ, nước màu tươi mới.

- Vào đây một chút đi cậu.

Cô bé cười cười, dơ tay làm signal không cần đợi ý kiến Thảo. Xe dừng, hai người bước vào giữa giờ giải lao của lớp hè. Kha, Hùng và Mai đang trò chuyện trong văn phòng, không ai bảo ai đều ngưng ngang câu chuyện. Trừ Mai ngồi im tại chỗ, cúi đọc một tờ báo, hai người đàn ông bước ra thêm đón Thảo.

Kha vồn vã bắt tay chàng. Chỉ Tư Hương, chàng nói :

- Cô bé này khi không muốn vào trường, tôi sợ làm phiền các anh.

- Rất hân hạnh là khác.

Tư Hương nhìn Kha ý tứ nói :

- Cậu Thảo nhận kèm Pháp Văn cho em, nhưng em muốn đi chơi trước đã.

Kha trúng kế cô bé :

- Thế à ? Sao anh Thảo không nhận dùm vài giờ đi. Cũng một công thôi mà ?

- Đúng rồi cậu. Cũng một công mà lại vui nữa.

Tư Hương la lên, làm như sáng kiến không phải của mình.

Thảo ngó Mai, nói :

- Vâng, anh để tôi tính lại. Ở một mình hoài, không làm gì kể cũng buồn.

Hùng lên tiếng tán thành và không quên nói ý muốn của mình :

- Tôi từng nhờ chị Mai nói với anh một chuyện mà chắc chưa có dịp. Nghe nói hòn Chà Là đẹp lắm, hôm nào anh cho ra chơi thì hay quá.

Thảo thấy Mai vẫn cúi đọc tờ báo cũ, hắng giọng :

- Chủ nhật này nếu mọi người rảnh, tôi xin dẫn đi.

- Mai, nghĩ sao ?

Câu nhắc khéo của Hùng khiến Thảo được dịp nói thẳng với nàng :

- Cả cô Mai nữa.

Rời mắt khỏi tờ báo, Mai khách sáo hỏi :

- Anh trở lại làm ăn sớm thế.

Tư Hương đỡ lời :

- Không sớm đâu cô. Tháng tám đến mùa yến bây giờ tháng bảy rồi còn gì. Cô nhận lời đi cho em đi với.

Mai ngạc nhiên

- Không có cô em vẫn đi được mà. Việc gì phải cần đến cô.

Hùng nói bô bô :

- Ngọc thể bất an, Mai nên đi đôi gió. Gió biển luôn luôn làm người ta dễ chịu.

Nàng mĩa mai :

- Năm nay tôi đi đôi gió rồi. Đi lần nữa có khi trúng gió độc chết chưa biết chừng.

Mọi người chung hứng. Mai vẫn tiếp :

- Mùa yến này chim rụng lông đầy tổ, mình ra đây dám sói đầu lắm.

Thấy nàng chanh chua quá, Thảo chỉ cười gượng. Hùng bị chạm nọc, vuốt vuốt cái đầu hói định trả đũa thì vài giáo sư khác tới bên cửa. Nhân dịp, họ kéo đi luôn. Chỉ còn Mai ở lại với Thảo.

- Tôi cũng phải đi.

Nàng nói mà không rời ghế. Thảo gãi đầu :

- Mai khỏe chứ ?

- Cảm ơn anh, tôi có làm sao đâu.

Thật tức cười. Người bệnh hỏi thăm sức khoẻ người lành. Thảo nhất định coi cho ra bệnh :

- Trông Mai hơi xanh.

- Thế à. Tôi mắc một trận mưa...

Nàng không nói hết ý mình. Sau đêm dầm mưa ở Saigon, nàng cảm cúm mất hai ngày. Đột ngột nàng ngẩng đầu lên hỏi chàng :

- Anh đến đây làm gì ? Tôi tưởng anh phải nằm bệnh viện tĩnh dưỡng chứ.

Thảo chịu đựng nói :

- Tôi mong Mai quên chuyện đó đi. Chính tôi cũng đã quên, coi đó như một giấc mộng. Phạm Nhượng có một giấc mộng, tôi cũng có một giấc mộng. Chỉ tiếc rằng trong khi mộng, tôi đã khiến Mai buồn.

- Tôi không buồn,

Hôm ở Saigon, nếu Mai không trèo lên xe người lạ, tôi đã đưa Mai về. Tôi rất ân hận chuyện đó.

Nàng cười khan :

- Cảm ơn lòng tốt của anh. Tôi không bị xe cán chết cũng là may phước rồi.

Tuy nói thế, nàng cũng thấy ngơ ngai. Trông chàng còn xanh yếu quá.

- Tôi đến đây để xin lỗi Mai.

Nàng định nói chàng chẳng có lỗi gì cả, việc gì phải xin lỗi, song lại im lặng. Con người kiêu ngạo ấy đã thay đổi, cởi mở, khác hẳn những ngày trước khi chàng đi Saigon.

- Tôi nay Mai đến nhà chơi.

- Tôi nay không được.

Thảo ngậm ngùi nói :

- Tôi muốn hỏi ý kiến Mai một chuyện. Tôi nghĩ sống cô lập mãi không tốt, nên định đi dậy mỗi tuần vài giờ cho vui.

Mai cố giữ nét mặt dửng dưng :

- Anh đi dậy làm gì. Nhiều người thích sống với mấy con chim yến ở hòn Chà Là như anh mà không được dậy.

Thảo nhún nài nói :

- Tôi muốn đi dậy cho có bạn. Trước khi đến đây tôi không hề nghĩ đến chuyện đó, nhưng con bé Tư Hương đã gợi ý cho tôi. Tôi nay Mai tới nhé.

Không để nàng có thì giờ từ chối, Thảo ra khỏi văn phòng nhà trường, không kịp chào Kha. Ra tới sân chàng mới hay họ đã vào lớp dậy giờ kế tiếp. Tư Hương ngồi sẵn ngoài xe chờ chàng, hai đồng tiền lồm sồm tròn xoáy trên cặp má hồng hào.

- Bây giờ đi đâu ?

Thảo hỏi khi chiếc xe vụt chạy.

- Cậu quên rồi à ? Ra tiệm sách chọn cho cháu vài cuốn tiểu thuyết hay.

- Máy cuốn ?

- Hai ba cuốn.

- Cậu sẽ mua tặng cháu mười cuốn.

Cô bé hóm hỉnh lắc đầu :

- Chín cuốn thôi. Có một cuốn người ta chưa kịp viết mà.

Tiếng cười khanh khách của cô bé khiến chàng chệnh choáng như người đang say được tiếp rượu. Chàng nhủ thầm : «Phải rồi, mình phải viết ra chuyện này. Viết ra để quên đi quá khứ, và sống hân hoan trong một quãng đời mới. Quãng đời chỉ có Bạch Mai».

Chương 31

*Tôi không sống mãi một mình
Như có người đã trách
Mưa cô đơn cũng có muôn nghìn giọt bạn
Là âm thầm
Lá cũng một rừng xanh.
Tôi không sống mãi một mình
Như có ngày đã nói*

- Anh Thảo. Hát gì hát hoài.

*Tôi không sống mãi một mình
Tôi còn có cây đàn
Có cuộc đời
Hạnh phúc trần gian...*

- Có khách tới kìa.

Thu đứng ở cửa, miệng cười, tay chỉ ra phòng khách.
Thảo bỏ đàn.

Thu cầm tay bạn, kéo ngồi chung một ghế nói :

- Cây đàn của anh Thảo hết linh rồi. Lúc thấy mảy vào trong cổng, tao cứ sợ nó đứt dây bất tử.

Thảo ở phòng trong chắc không nghe thấy gì, giọng oang oang vọng ra :

- Mai chờ tí nhé.

Thu thì thăm với bạn :

- Cây đàn đó xui lắm mày. Đập đi.

Mai lắc đầu cười :

- Đừng.

Thu trợn mắt, hít hà :

- Thôi mày không còn là bạn đồng tâm đồng chí với tao nữa rồi. Mày thay lòng đổi dạ với tao rồi.

Nàng chỉ ngón tay vào trán bạn :

- Đừng tưởng lên chức với tao rồi tự tung tự tác nhé, chị.

Mai cười nhăn nhó không biết nói gì. Từ phòng trong Thảo bước ra. Trông chàng mới toanh như vừa từ lò sấy ra sạch sẽ, tươi tỉnh. Nhìn lại Mai, Thu cũng thấy bạn mặc áo mới, chiếc áo dài màu mỡ gà láng bóng. Hình như họ sửa soạn đi đâu.

- Thu, sao không lấy nước ngọt ra ?

Nàng đứng dậy, miệng cắn nhẩn :

- Chưa chi đã sai bảo rồi. Nó cũng là bạn em chứ bộ.

Nàng lườm bạn một cái dài thượt trước khi bước vào nhà trong.

Nửa tháng sau, đám cưới của Phạm Nhượng và chị Hạnh được tổ chức thật giản dị ở Ninh Hòa. Cô dâu có hai con lớn, chú rể có bé Thư, chúng vui hơn Tết. Cuối Thu, đám cưới Bạch Mai và Thảo thật tung bừng diễn ra ở Nha Trang. Sau đám cưới, hai người đi Đà Lạt hưởng tuần trăng mật dài đúng bốn tuần, tính theo lịch Tây.